

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE LEGEND TRILOGY BOOK ONE

THE FALL

of

LEGEND

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE LEGEND TRILOGY BOOK ONE

THE FALL

of

LEGEND

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

EFSANENİN DÜŞÜŞÜ

MEGHAN MARCH

İÇİNDEKİLER

[Efsanenin Çöküşü](#)

[Ayrıca Meghan March](#)

[Efsanenin Çöküşü Hakkında](#)

1. [Scarlett](#)
2. [Efsane](#)
3. [Scarlett](#)
4. [Efsane](#)
5. [Scarlett](#)
6. [Efsane](#)
7. [Scarlett](#)
8. [Efsane](#)
9. [Scarlett](#)
10. [Efsane](#)
11. [Scarlett](#)
12. [Scarlett](#)
13. [Efsane](#)
14. [Scarlett](#)
15. [Scarlett](#)
16. [Efsane](#)
17. [Scarlett](#)
18. [Scarlett](#)
19. [Scarlett](#)
20. [Scarlett](#)
21. [Efsane](#)
22. [Scarlett](#)
23. [Efsane](#)
24. [Scarlett](#)

25. [Efsane](#)
26. [Scarlett](#)
27. [Efsane](#)
28. [Scarlett](#)
29. [Efsane](#)
30. [Scarlett](#)
31. [Efsane](#)
32. [Scarlett](#)
33. [Efsane](#)
34. [Scarlett](#)
35. [Efsane](#)
36. [Scarlett](#)
37. [Efsane](#)
38. [Scarlett](#)
39. [Efsane](#)
40. [Scarlett](#)
41. [Efsane](#)
42. [Scarlett](#)
43. [Efsane](#)
44. [Scarlett](#)
45. [Efsane](#)
46. [Scarlett](#)
47. [Efsane](#)
48. [Scarlett](#)
49. [Efsane](#)
50. [Scarlett](#)
51. [Scarlett](#)
52. [Efsane](#)
53. [Scarlett](#)
54. [Efsane](#)
55. [Scarlett](#)
56. [Efsane](#)
57. [Scarlett](#)

[Scarlett'Evie Bakış in 'ne Kısa Bir](#)
[Bakış Kirli Milyarder'Bir Kısa Ayrıca](#)
[Meghan March](#)
[Yazar Hakkında](#)

EFSANENİN DÜŞÜŞÜ

Efsane Üçlemesinin Birinci Kitabı

Meghan March

Telif Hakkı © 2019 Meghan March LLC Tüm
hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke, Bulletproof Editing,

www.bulletproofediting.com

Kapak fotoğrafı ve tasarımı: © Regina Wamba, Mae I Design,

www.exclusivebookstock.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bir incelemede kısa alıntılar.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, yaşayan ya da ölü, olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsüne ve ticari marka sahiplerine teşekkür eder. kurgu, izinsiz kullanılmıştır. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com.

AYRICA MEGHAN MARCH TARAFINDAN

MANOLYA DÜET

[Creole Kingpin](#)

(Mart 2020) [Madam](#)

[Temptress](#) (Nisan

2020)

EFSANE ÜÇLEMESİ

[Efsanenin Çöküşü](#)

[Scarlett Evi](#) (Aralık

2019)

[The Fight for Forever](#)

(Ocak 2020)

KIRLI MAFYA DÜETİ:

[Kara Koyun](#)

[Beyaz](#)

[Şövalye](#)

FORGE ÜÇLEMESİ:

[Şeytanla Anlaşma](#)

[Şeytanın Şeytanın](#)

[KalbiŞansı](#)

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

[Günahtan Daha](#)

[Zengin Günah](#)

[Günahtan](#)

[Sevinç](#)

[DuymakKadar](#)

[Suçlu](#)

DAĞ ÜÇLEMESİ:

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ:

Vahşi Prens

Demir Prenses

Haydut Kraliyet

BENEATH SERİSİ:

Bu Maskenin Altında

Bu Mürekkebin

Altında

Bu Zincirlerin Altında Bu

Yaraların Altında Bu

Yalanların Altında

Bu Gölgelemin Altında

Gerçeğin Altında

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Zevkler Kirli

Birliktelik

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirlî

Gerçek Seksi

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Hard Charger

BAĞIMSIZLAR:

Beni Geri Götür

Kötü Karar

EFSANENİN DÜŞÜŞÜ HAKKINDA

İki farklı dünyadan geliyoruz.

Ben sokaklardan geliyorum. O fildişi bir kulede de yaşayabilir.

Hayatımı yumruklarımla kazandım. Onun bir yumruk bile atabileceğinden şüpheliyim.

Yollarımız asla kesişmemeliydi. Asla tanışmamalıydık. Bu gerçekleri değiştirmez.

O kırmızı dudakların tadına bakmak için ruhumu satardım. Onun gülüşünü duymak için şeytanla bile savaşırdım.

Tek bir gece için cehennemde yanardım.

Scarlett Priest benim gibi erkeklerin varlığından bile haberdar olmamalı, ama bazen cazibe iradeden daha güçlüdür.

Eğer bu şekilde ölürsem, düşüşümün her saniyesine değecek.

Efsanenin Çöküşü, büyüleyici ve son derece bağımlılık yapıcı Efsane Üçlemesi'nin ilk kitabıdır.

BİR
SCARLETT

M Bedenim bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Gözlerimi açtığımda karanlık beni karşılıyor.

Ne oluyor be?

Bekle bir dakika. Hayır. Zifiri karanlıkla karışık bir gri var. Belki de başımın üstünden bir parıltı geliyordur?

Uykuya mı daldım? Yatağımdan mı yuvarlandım?

Doğrulamaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum. *Neden hareket edemiyorum?* Korku omurgamdan aşağı süzülüyor çünkü uykuya dalmadığımdan %99,99 eminim. Ben şekerleme yapmam. Zamanım yok.

Ayrıca, eğer kestiriyor olsaydım, Proclaimers'ın "500 Miles" şarkısı kulaklıklarımda bangır bangır çalıyor olmazdı.

Bekle. Koşuyordum. Uyuklamıyordum. *Öyleyse neden hareket edemiyorum?* Kıpırdıyorum, ama halı kestanesi gibi bir şey çıplak kollarıma sürtünüyor.

Neler oluyor böyle?

Proclaimers, şarkı tekrar başlamadan önce bir anlığına sessizleşiyor. O değerli sessizlik ritminde yapbozun parçaları bir araya geliyor ve vücudumda dolaşan kan, neredeyse donmuş bir nehirdeki buzlu su gibi yavaşlıyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Sadece . . . hayır. Böyle bir şey olmayacak. Tehditler gerçek değildi. Beni yakalayamadılar. İnkâr etmeye çalışsam bile, iç sesim inanmak istediğim her şeyle çelişerek kafamın içine giriyor.

Beni yakaladılar. Tehditler gerçektir. Beni öldürecekler. Ryan ve Christine'i dinlemeliydim. Neden dinlemedim?

Doğru, çünkü böyle şeyleri asla ciddiye almam. *Ve şimdi . . .* Kalbim gümbür gümbür atarken ellerimi esnetiyorum ve parmak uçlarım haliya benzeyen bir şeye değişiyor.

Gerçeklik kafa karışıklığıma çarptıkça midem düşüyor.

Bir haliya sarılmıştım. Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Proclaimers kulaklarımda feryat ederken, titreşimler tenimi ürpertiyor. *Neydi o? Bir kapı mı kapanıyor? Ayak sesleri mi?*

Ardından seslerin mırıltısı geliyor. Dinlemeye çalışıyorum ama müzikten kelimeleri çıkaramıyorum, ta ki

Bir şey yan tarafıma çarpıyor ve neyse ki halı darbeyi köreltiyor. *Az önce biri beni tekmeledi mi?*

Ben akıllı bir kadıyım. Bilgili. Hayatım boyunca Manhattan'da yaşadım ve üç soygun girişiminden kurtuldum. Küçülen bir menekşe değilim, ama hayır için katıldığım iki kadın kendini savunma seminerinin hiçbirini, *muhtemelen size karşı defalarca ölüm tehdidinde bulunan biri tarafından kaçırıldıktan* sonra bir haliya sarılmış olarak uyandığınızda ne yapmanız gerektiğini içermiyordu.

Şarkının sesi, Proclaimers'ın sevdiği kadın için yapabileceği her şey hakkında biraz daha ilahi söylemek için düşünüyor ve işte o zaman kükremeyi duyuyorum.

"Ne yaptın?" diye bağıyor bir adam ciğerlerimdeki nefesi emecek kadar yüksek sesle. Sesi öfkeli ve güçlüydü.

Korku, tenimde soğuk bir ter oluşturuyor.

"Tamir edebileceğini söylemiştin!" Başka bir ses, bu seferki daha yüksek perdeden, Proclaimers'ın sesini yarıp geçiyor, şarkı tekrar şiddetlenip onları bastırmadan önce.

Bir şeyi düzeltebileceğimi kim söyledi? Neyi düzeltebileceğini? Nereyi? Beynim hızla çalışıyor ama milyarlarca ton dehşet ve küçülüp kaçma dürtüsüyle ağırlaştığı için normalden daha halsiz.

Daha fazla mırıldanma. Daha fazla kafa karışıklığı kafamın içinde isyan ediyor.

Neyi düzelteceğim? Kimin için? Bu beni öldürmeyecekleri anlamına mı geliyor? Çünkü bugün öldürülmemeyi gerçekten çok isterdim. Ya da yarın. Ya da hiçbir zaman.

Sonra yuvarlanmaya başladım. Gerçek anlamda. Tekmelendiğinde yan yatan bir kaya gibi.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman

Tanrım! Düşün! Düşün! Düşün!

Vücudum darmadağın olana ve kulaklıklar kulaklarımdan düşene kadar yuvarlanıyor. Halıdan kurtulup sırt üstü yere düştüğümde parlak ışık beni kör ediyor ve tavana bakıyorum.

Ayağa fırladığımda deri ve halı temizleyicisi kokuları burun deliklerime çarpıyor, sanki çok içmişim gibi bir tarafa doğru eğiliyorum. Etrafımda dönüp bir çıkış arıyorum ama iri bir el omzumun çıplak tenine konuyor.

Avuç içi sıcak, sanki bir cepten yeni çekilmiş ya da yumruk yapılmış gibi. Dokunuşu parmak uçlarıma kadar karıncalanmalar gönderiyor.

Vay be. Bu daha önce hiç olmamıştı.

Sarsılarak uzaklaşıyorum, tökezleyerek ilerliyorum ve kendimi deri bir sandalyenin kolunda yakalıyorum. "Lütfen beni öldürme. Düzeltmemi istediğin her neyse, düzelteceğim."

Başımı eğmiş, benden birkaç adım ötede duran adamın yırtık kot pantolonlu bacaklarına bu sözleri söylüyorum, her ne kadar onu ikna etmeye çalışmanın iyi bir fikir olduğuna ne zaman karar verdiğime dair hiçbir fikrim olmasa da. Kendimle

Şu anda gösterinin başında koruma var, mantıklı davranmam konusunda tüm bahisler kapandı.

Bir darbe ya da bir tür sözlü saldırı için hazırlandım ama hiçbir gelmedi. Yerdeki kulaklıklarımdan yükselen Proclaimers'ın cılız sesi dışında odayı ağır bir sessizlik kaplıyor.

Yırtık kotlu adamın hareket etmesini bekliyorum. Bana doğru gelmesini. Beni öldürmek için. Ama yapmadı.

"*Siktir.*" Sanki nefesinin altından konuşuyormuş ve benim duymamı istemiyormuş gibi yumuşak bir sesle çıkıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sonunda cesaretimi toplayıp bir çift devasa kot pantolonlu bacağa bağlı bedenin geri kalanına bakıyorum. "Lütfen incitme-"

Hayatımda gördüğüm en mavi gözlere bakarken sesim kesiliyor. Sadece bu gözlerden bile bir servet kazanabilirdi. Bunun en büyük nedeni, burnundaki hafif çarpıklık ve keskin elmacık kemiklerinden biri boyunca uzanan bir yara izinin soluk beyaz çizgisi nedeniyle hiç de çekici olmaması gereken gülünç derecede çekici bir yüze yerleştirilmiş olmaları. Dudakları sert bir çizgi oluştururken, dağınık koyu sarı saçları yüzüne dökülüyor.

Bu canavar, her ne kadar muhteşem olsa da, beni öldürecek.

Kafamın içindeki ses nihai hükmü veriyor, bu sonuca varıyor çünkü bir şekilde, ruhumun derinliklerinde, bu adamın başka bir insana acı çektirmekten korkmadığını biliyorum. Ham, vahşi enerji vücudundan dalgalar halinde akıyor ve dişlerim yoğunluğu karşısında takırdamakla tehdit ediyor.

Güzel ve acımasız. Şu anda zihnimde gördüğüm son yüzü çektiğim fotoğrafı böyle adlandırabilirim.

İşte bu. Dinlemem gerekirdi. Ama dinlemedim. Hepsi benim hatam.

Titreyen dudağımı ısıyorum ve gözlerimden yaşlar süzülürken omuzlarımı dikleştiriyorum, düşmesine izin vermeyeceğim yaşlar.

Henüz değil.
Önce Azrail'le pazarlık yapacağım.

iki

EFSANE

Onu öldüreceğim. Onun için yaptığım onca şeyden sonra, onu öldüreceğim.

Zaten yıkımın kıyısında sallanıyordum, ama bunun yanında o hiçbir şeydi. Hiçbir çıkış yolu yok.

Her zaman, söyledikleri gibi hapse girersem, bunun işlediğim suçlardan biri yüzünden olacağını düşünmüştüm. Ama hayır. Bump, *NYC Magazine*'in *Kırk Yaş Altı En Etkili Kadını*'nı kaçırdığı için yirmi beş yıldan müebbetle kadar hapis yatacak ve o daha otuz bir yaşında.

Aman Tanrım. Sikeyim. Hayatımın. Hayatımı.

Scarlett Priest -dokunulmaz sınıfın sarışın bir görüntüsü- Legend'daki ofisimde duruyor, çoktan batmaya başlayan yeni kulübümde. Yaklaşmakta olan ölümünün korkusuyla titrerken bile gözlerini dikmiş bana bakıyor. Çünkü biri onu kaçırdıktan sonra bir kadın ne düşünebilir ki?

Öfke damarlarımda dolaşıyor ve Bump sanki saklanmak için kaçacakmış gibi kapıya doğru bir adım atıyor. En azından daha önce hiç olmadığı kadar kötü bir şekilde sıçtığını bilecek kadar zeki. Bump başka biri olsaydı, kellesi doğrama tahtasında olurdu.

Şimdi ben ne yapacağım? *Hasar kontrolü*. Tabii bu mümkünse.

"Düzeltememi istediğin her neyse, düzelteceğim," diyor yine. Sesi titriyor ama kelimeler net çıkıyor. "Lütfen, sadece beni öldürme."

Aklından neler geçiyor? Düzeltilmesini istediğim şeyi neden düzeltmeyi teklif ettiğine dair hiçbir fikrim yok... Bump'ı duymuş olması dışında.

"Ne duydun?" diye sordum.

Sanki sesimin tınısı onu rahatsız ediyormuş gibi başını geriye atıyor. İçimden hakaret etmek bile gelmiyor. Çığlık atıp bizi polislerle, hapishaneyle, FBI'la ve ailesinin parasıyla tehdit etmesi gerekirdi.

Dişleri alt dudağında küçük izler bırakırken onu kavrayışlarından kurtarıyor. Yutkunurken boğazı çalışıyor ve neden onun her hareketinin aşırı farkında olduğumu merak etmekten kendimi alamıyorum.

Muhtemelen hapishane ranzamda yatarken her lanet olası gün onu düşüneceğim, özgürlüğü ve kendime sahip olacağımıza söz verdiğim hayatı dileyeceğim içindir. Büyük bir hayat. O hayat ki . . .

Scarlett Priest konuşmak için ağzını açtığı anda bu düşünceyi bir kenara bıraktım.

"Başka bir şey duymadım. Sadece Proclaimers'ın beş bin mil yürümekle ilgili şarkısını duydum."

Şimdi bir şeyler söylediğine göre, mermer zemindeki beyaz kulaklıklardan gelen "500 Miles" şarkısının hafif ritmini duyabiliyorum.

Anlık bir karar veriyorum, benim ve Bump'ın hayatını birden fazla kez kurtaran türden. Bu oyunu oynamak için sadece iki yolum var ve ikisi de yanlış giderse hapis cezası içerdiğinden, bundan bir şeyler çıkarmaya çalışabilirim.

"Söyledikleri kadar iyi misin?" Masama doğru uzanıp *NYC Magazine*'in bir kopyasını alırken ona soruyorum.

bu kabusu başlattı ve ona uzattı.

Çenesi düşüyor ve kapaktaki parlak fotoğrafını görünce duraksıyor. Fotoğrafa fotoşop uygulanmış, ama bence gerçek Scarlett daha da güzel. Gerçi şu anda benim fikrim önemli değil.

Bir süre sonra gri gözlerini kaldırıp bir kez daha benimkilerle birleştirdi.

"Ben daha iyiyim." Sesi düzensiz bir fısıltıyla çıkıyor ama İçinden çelik gibi bir güven geçiyor. Pembe dudaklarını yalıyor ve ekliyor: "Özellikle de beni hayatta tutacaksa."

Fildişi kuleden gelen prenses ayakları üzerinde düşünebiliyor. Bildiğim iyi oldu.

"Nerede olduğunu ya da benim kim olduğumu biliyor musun?"

Ofisime bakmak için göz temasını kesiyor, solunda Bump'ı gördüğünde bakışlarını tekrar benimkine çeviriyor.

"Hayır ve hayır. Ayrıca, bilginiz olsun, şu anda unutmamı istediğiniz her şeyi unutabilecek kapasitedeyim. Sağduyu konusunda da diplomam olabilir."

Kendini koruma içgüdöleri korkusundan daha ağır basıyor. Bununla çalışabilirim.

"Bugün senin şanslı günün, Scarlett. Sana kendini kurtarman için bir şans veriyorum." Sessizce ekliyorum, *Ve ben.*

Üç
SCARLETT

S Kendimi mi?

Teklif kulağa baştan çıkarıcı geliyor, özellikle de bu tehlikeli derecede çekici yüzdeki dolgun dudaklardan geliyorsa. Ama gerçek olamayacak kadar iyi mi? Ve bu aksan da ne? Güneyli bir tınısı var ama neredeyse fark edilmiyor.

Boğazımdaki bir yumruyu daha yutuyorum. *Aksanı önemli değil.*

Buradan canlı çıkmak önemli.

Çenemi kaldırıp ona dik dik bakıyorum, çünkü en iyi bu işe yarıyor gibi görünüyor. Ve adama bakmak hiç de zor değil. *Yüce Tanrım.* Hayatımda hiç bu kadar acımasız bir ihtişam görmemiştim.

Bunu düşünmeyi bırak ve buradan defolup gitmeye odaklan, diye çıkışıyor iç sesim.

"Bunun bir tür numara olmadığını nereden bileceğim?"

Yüz ifadesi hiç değişmiyor. Sanki yüzü bir dağın yamacına oyulmuş ve duygudan tamamen yoksun. Çenesinin bir o yana bir bu yana neredeyse fark edilmeyen bir şekilde esnemesi dışında.

"Öyle olmadığını bilmiyorsun. Ama yine de beni dinleyeceksin."

Kelimeler o kadar büyük bir güç taşıyor ki, neredeyse beni sardığını hissedebiliyorum. Deri koltuklardan birine gömülmek ve kollarımı

Kendimi korumak için. Hayır, sandalyeye değil. Onun önsezili varlığından ve sistemime saldığı tüm kaostan uzaklaşmak ve doğruca kapıya koşmak istiyorum. Ancak odada, fotoğraf çekiminden eve koşarak dönerken bir şekilde beni *kaçırmayı* başaran diğerk adam var. Evet, muhtemelen onu çok fazla geçemem.

Onun yerine, kimsenin benden alamayacağı bir şeyi, kabadayılığımı elime alıyorum. "O zaman konuş. Oldukça yoğun bir akşam planladım ve birinin gittiğimi fark etmesi uzun sürmez."

Annem kibirli ses tonum ve ince tehdidimle gurur duyardı. Bana özgüvenin takabileceğiniz en önemli aksesuar olduğunu ve gerçekten hissetmiyor olsanız bile taklit etmekle yükümlü olduğunuzu öğretti.

Keşke bunu bana şahsen söylemek için hâlâ burada olsaydı. Düşmanıma bakarken içimi bir kayıp acısı kaplıyor.

Çenesi tekrar esnedi ve bunun onu kızdırdığım anlamına gelip gelmediğini merak ettim. *Hiç akıllıca değil, Scarlett.*

O delici mavi gözlerini üzerimde gezdiriyor, sanki yüzüme ustalıkla sürülmüş makyajın -benim değil, stilistimin- altını delmeye çalışıyormuş gibi. Halı olayından önce de ustalıkla yapılmıştı. Ama şu anda görünüşüm umurumda bile değil. Ölürsem bunun bana bir faydası olmaz.

"Kızda taşak var." Bu solumdaki adamdan geliyor. Aksanının daha kalın olduğu ve Güney'in derinliklerinden geldiğı belli.

Yanıdaki yerde büyük, kızıl bir köpek yatıyor ve *kutsal İsa. Beni yiyebilirmiş gibi görünüyor.* Neyse ki hareket etmiyor.

"Kapa çenenı, Bump," diyor önümdeki adam, bakışları beni mızraklıyor.

Bump mı? Bump da ne biçim bir isim? Merak etmekten kendimi alamıyorum ama önümdeki mavi gözlü şeytan sandalyeye başını salladığı anda bu soru ortadan kalkıyor.

"Otur ve dinle."

Bir köpek gibi konuşulmasına itiraz etmek istiyorum ama şu anda sessizliğin yiğitliğin daha iyi bir parçası olduğuna karar veriyorum. Kıçım deriye değer değmez, bana kendimi nasıl kurtarabileceğimi anlatmak için ağzını açıyor.

DÖRT
EFSANE

S alışanlarımdan biri olan Zoe'nin kulübü dekore ederken seçtiği deri koltuktan bana bakıyor. Sonra İlk birkaç seçimimde Zoe, burayı Fransız genelevine benzetmemem konusunda bana güvenilemeyeceğine karar verdi. Muhtemelen haklıydı. Klas ve ben tam olarak aynı çevrelerde değiliz.

Zevki satın alamazsın derler ve çok da haklılar. Ama öğrenebilirsin. Her seferinde bir parça. Ama önümdeki kadının neyin iyi görünüp neyin görünmediği hakkında hiçbir şey öğrenmesine gerek yok.

Annesi, makaleyi okuduğumda benim bile adını hatırladığım bir mankendi. Sanırım her genç oğlan mastürbasyon yaparken onu hayal ederdi. O zamanlar Cindy Crawford ve Christie Brinkley ile aynı seviyedeydi. Beş yıl önce vefat ettiğinde tüm ülke yas tutmuştu.

Scarlett annesinden belirgin bir şekilde daha kısa ve kesinlikle podyum boyunda olmasa da, benzerlikte hata yok. Aynı alametifarikası olan sarı saçlara, fırtınalı gri gözlere ve asla modası geçmeyecek kıvrımlara sahip.

Legend'ı açmadan önce yolumun asla kesişmeyeceği türden bir kadın. Ve şimdi o, saklamak zorunda olduğum en iyi fotoğraflardan biri.

Bu. Eğer bu kulübe yeniden hayat veremezsem, hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şeyi kaybedeceğim. Sahip olduğum her kuruş - ve benim bile olmayan bir ton para- tehlikede, çünkü başarısız olmamın mümkün olmadığını düşünmüştüm.

Ve başaramayacağım. Çünkü o her şeyi düzeltecek.

Eğer iyiliksever bir Tanrı'ya inansaydım, dua etmeye buradan başlardım. Ama bana karşı hiçbir zaman o kadar nazik olmadı, bu yüzden siperlerde olmaya ve tüm işi kendim yapmaya alışkınım. Ama bu sefer elimden gelenin en iyisi yeterli değil. Başka bir şeye ihtiyacım var. Ya da başka birine. Scarlett Priest'e ihtiyacım var ve birine ihtiyacım olmasından nefret ederim.

İşte başlıyoruz.

Masamın kenarına yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İnsanlar sizi takip eder. Gitmelerini söylediğin yere giderler. Ne almalarını söylersen onu alırlar."

Gözleri kısıldı. "Yani?"

"Burası Legend."

Gece kulübünün adını söylediğimde gözlerini kırptırıyor, sanki ona bir şey ifade etmiyormuş gibi. *Hay sikeyim*. Eğer durum buysa, tüm amacım -New York'taki herkesin Legend'ı bildiğinden emin olmak- hedefi ıskalamaktı.

"Legend" mı? Yeni açılan kulüp gibi mi? Ve ... kapandı mı?" Son kısmı dikkatlice söylerken başını yana eğdi, bu da bağırsağa bir enayi yumruğu olabilirdi.

Sanırım hedefimi ıskalamamışım. Onu yıktım. "Kapalı değil," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Çenesi kalkıyor ve kaşlarının çatılması açık bir merakı işaret ediyor. Sanırım bu katıksız dehşete tercih edilebilir, özellikle de onu gemiye almaya yardımcı olacaksa.

"Bir çeşit silahlı saldırı olmamış mıydı? Herkes hemen ardından buranın battığını düşündü. Ne de olsa bu oldukça büyük bir olay."

Bump çenesini kapatması gerekirken yine ağzını açmaya karar veriyor. "Büyük açılış gecesi. Biri Gabe için işleri berbat etmeye karar verdi. Ama kapatmıyoruz. Bu yüzden buradasınız hanımefendi. Düzeltecek ve insanları geri getireceksiniz."

Üç kadar sayıp derin bir nefes almaya çalışıyorum ama çocuk sabrımın son damlasını da koparıyor.

"Bump. Dışarı." Emri bir çırpıda veriyorum ve küçük kardeşime en yakın olan şey bana başka hiç kimsenin yapamayacağı boktan bir bakış fırlatıyor.

"Ama-"

İtiraz etmeye başladığında, kesici bir bakışla onu susturuyorum.

Hayatımın çoğunda tanıdığım sıska çocuk kapıya doğru sürünüyor ve sessizce kapatmadan önce dışarı süzülüyor. Kulağını kapı aralığına dayamış, altı yaşındaki bir çocuk gibi her şeye kulak misafiri olmaya çalışarak bekliyor olacak, ama umarım Scarlett Priest'e şimdiye kadar yaptığım en taşaklı teklifi kabul ettirene kadar çenesini kapalı tutar.

Dikkatim tekrar ellerini kucağında düzgünce kavuşturmuş oturan kadına döndüğünde, korkusunu bastıran sakinliğine hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Kendini bir kalkan gibi koruyor.

Bunun çekici olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama eğer değilse lanet olsun bana.

Beni inceleme fırsatını da boşa harcamıyor. Bakışları sanki Bronx Hayvanat Bahçesi'nin parmaklıkları ardındaki kaplanlardan biriymişim gibi üzerimde geziniyor. Her ne kadar iyi görünmeye çalışsa da, korkunun izlerini taşıyor. Aptal değil. Bu kesin.

Ben söyleyeceklerimi seçerken o ağzını açıyor ve hemen konuya giriyor.

"İnsanları kulübünüze geri getirmek için nüfuzumu kullanmamı istiyorsunuz, değil mi?"

Bu seferki pirinç taşaklıydı.

Çenemi kaldırıyorum. "Yaptığın şey bu, değil mi?"

"Sadece randevu ile. Adam kaçırma değil." Çenesi yukarı kalktı, sanki konuyu tartışmaya ve *beni* sikmeye hazırmış gibi, ama onu kızgın görmek istiyorum.

Dur, Gabe. Bırak amına koyayım. Hayata yirmi beş. Burada söz konusu olan bu. Bunu unutma ve kendini topla.

"Bunu randevun olarak kabul et, Scarlett. Tabii bunu yapamazsan. Belki de düşündüğün kadar iyi değilsindir." İçgüdüsel olarak alaycı bir ifade kullandım. İçimden bir ses Manhattan Düşesi'nin kendisinden şüphe edilmesinden hoşlanmadığını söylüyor. Egosu muhtemelen bunu kaldıramaz.

Dudakları dudak bükerken, sikimin üzerinde ne kadar iyi hissedeceklerini düşünmeyi engelliyorum. *Ha. Doğru ya. Önemli değil.* Beşinci Cadde ve Mississippi'deki bir karavan parkından New Jersey'e nakledilen biri pek uyuşmuyor. Ayrıca, günün ya da gecenin herhangi bir saatinde istekli bir kadın bulabilirim. Bu hiç zor olmadı. Ancak, hiçbiri Scarlett Priest'in yapabildiğini yapamaz.

Sandalyede daha dik oturuyor. "Sana söyledim, ben daha da iyiyim. Sadece normalde bu tür şeyler yapmam."

"Ne tür bir şey?" Sırf deneyeceğine dair söz vermesi için ona istediği her şeyi teklif etmeye çok yakınım. Çok çaresizim ve bu nefret ettiğim bir duygu.

"Kaçırılmak ve ölmek karşılığında birinin işini kurtarmak. Bu yüzden, titrek bir zeminde olduğum için beni affedin, çünkü bunların hepsi benim için yeni." Bacak bacak üstüne atarken derisinin deri üzerinde kayarken çıkardığı ses elektrikli havada zıngırdıyor.

Bacaklarına bakmayı kes, dostum. O amcık altın kaplama olabilir ama senin için değil.

Ağır ahşap masamın kenarına daha fazla ağırlık vererek kayıyorum. Sözlerimi dikkatli seçmeliyim. Ona ihtiyacım var.

Lanet olası yardım, bu yüzden onun rızasını kazanacağını düşündüğüm tek şeyi yapıyorum.

"Endişelenmeniz gereken şey alternatif. Bu senin için çocuk oyuncağı. İstedığımı yaparsan beni bir daha asla göremezsin. Kabuslarında bile."

Yine alt dudağını ısırtıyor ve ben onu çekip kurtarmak istiyorum. *Lanet olsun, bunu yapmasına izin verilmemeli.* O tamamen yeni bir limit dışı seviye. Dokunmayı aklımdan bile geçiremeyeceğim türden. Ne olursa olsun.

Geri kalan kısmım bunu anlamıyor ve öne doğru eğildiğinde vücudum geriliyor.

"O halde sizin için başarılı bir sonuç nedir? Bunun mümkün olup olmadığı konusunda size dürüst bir cevap verebilmem için önce bunu bilmem gerekiyor." Elleri birbirinden ayrılıyor ve mükemmel bakımlı parmakları sandalyenin kollarının ahşap uçlarına dolanıyor. "Eğer kulübünüz yaşam destek ünitesine bağlıysa ve birinin fişi çekmesini bekliorsa, bu benim yardımımın ötesinde olabilir. Ve onu kurtarmak için canımı dişime takıp çalışmayacağım, çünkü sonunda imkansız başaramadığım için *beni kovacaksın.*"

Ona mafya olmadığımızı, kadınlara *saldırmadığımızı* ve Bump'ın daha önce hiç kimseyi kaçırmadığını, sadece yardım etmeye çalıştığını söylemek dilimin ucunda. Ona yüksek zihinsel işlevlerinin artık yerinde olmamasının gerçekten onun suçu olmadığını söyleyemem. Çünkü bu ikimizi de hapse attıracak bir kanıt olur.

Bump'a olanlar için suçlanacak biri varsa o da benim. Bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum ve Scarlett Priest'in en kötüsünü düşünmesine izin veriyorum. İkimizi de bu belaya bulaştırdığı için onu öldürmek istesem bile onu korumak zorundayım.

Aslında bu onun sorunu değil. Bu benim pisliğim ve bunu düzelteceğim. Bu yüzden ona karşı dürüst olacağım.

"Bana borç veren insanlara ödemelerimi yapmam gerekiyor, yoksa borcu karşılamak için sahip olduğum her şeyi alma hakkına sahipler. Başarılı bir sonuç, benim bu ödemeleri yapmam ve onların da benim malımı almamasıdır. Haftada bir kez -Cumartesi geceleri- gelin ve arkadaşlarınızı getirin, selfie'lerinizi çekin, burada olduğunuzu paylaşın. İnsanları kapıdan içeri sokun ki ben de biraz para kazanıp yapmam gerekeni yapayım."

"Haftada bir mi?" Gözleri genişlerken sesi yükseliyor. "Beni takip eden herkes bir şeyler olduğunu anlayacaktır. Her hafta aynı yere gitmem. En fazla iki cumartesi gecesi ve en fazla üç ya da dört kez."

Porselen bacaklarını tekrar açıp tekrar kapatıyor ve kanın kafamdan çıkıp doğrudan sikime gitmesine karşı koymak için her şeyimi harcıyorum.

Gerçekten benimle pazarlık mı yapıyor?

Bump haklıydı. Kızın taşakları var. Yine de zor yoldan öğrendiğim bir şey varsa o da değerini bilmektir. Scarlett Priest açıkça masaya ne getirdiğini biliyor ve ben etkilendim, özellikle de çok daha fazlası için pazarlık yaptığını düşündüğü için.

Onunla ortada buluşmaya karar verdim.

"İki cumartesi üst üste, sonra da her cumartesi. Ben bitti diyene kadar gelmeye devam edeceksin." Elimi ona uzattım. "Anlaştık mı?"

Nefesini içine çekiyor ve bırakmadan önce birkaç atım tutuyor. Önceki hayatımda büyük bir kavgadan önce kendimi tutabilmek için kullandığım kontrollü, Zen tipi bir şey bu. Ayrıca bana tam olarak istediğimi elde etmek üzere olduğumu da söylüyor.

Şükürler olsun.

Bu da Bump'tan özür dileyebileceğim anlamına geliyor.

Olabilir.

BEŞ

SCARLETT

TBana uzanan elin parmak boğumları yaralı, tıpkı Gabriel Legend'ın yaşamı boyunca savaşmak zorunda kalması gibi. O tehditkar, ham ve uhrevi. Masasına yaslanışından elini uzatışına kadar yaptığı her hareket kesin, etkili ve tasmalı bir güç izlenimi taşıyor. Benim çevremde çalışan erkekler sadece bu tür bir varlığa sahip olmayı dilerler.

Kendisini bana hiç tanıtmamış olmasına rağmen, kulübün adını söylediği anda kim olduğunu tam olarak anladım. Gabriel Legend son birkaç yılda adından oldukça söz ettirdi.

Saç ve makyaj sanatçım Kelsey, şehirde olup bitenler hakkında her zaman en sıcak ve en yasak dedikodularla doludur. Ve Kelsey'nin kardeşi Jon Pak, Bay Legend'ın işlettiği *yasadışı* kulübün büyük bir hayranıydı. Jon, Urban Legend'a içki içmek ve hem ringdeki hem de ring dışındaki dövüşleri izlemek için giderdi ve Kelsey onunla gitmek istediğinde ona her zaman hayır derdi. "Çok tehlikeli," derdi. "Senin gibi kızlara göre bir yer değil."

Sonra kulüp haber vermeden kapanınca Jon çok sinirlendi. Bir gece insanlar sırada beklerken bir adam dışarı çıktı ve şöyle dedi: "Kapılar bu gece ya da bir daha asla açılmayacak. Yeni bir Efsane

Geliyorum. Eğer içeri girebilerseniz, orada olmak isteyeceksiniz. Bunu kaçırmak istemezsiniz."

Birkaç ay sonra, yeni ve pahalı kulüp hakkındaki söylentiler -ve sahibi- şehrin her yerindeydi. *Efsane*.

"Anlaştık mı?" diye soruyor, kendini tekrarlayarak.

Günümüze geri dönüp o keskin, buz gibi bakışla karşılaşıyorum. "Başka bir seçeneğim var mı?"

"Her zaman bir seçeneğin vardır, Scarlett. Seçeneklerin hoşuna gitse de gitmese de."

Ayağa kalkarken tüylerim diken diken oluyor, çünkü bu çok saçma bir ifade.

Teknik olarak haklı olsa bile.

Ona gidip kendini becermesini ve sonuçlarına katlanmasını söyleyebilirim. Beni öldürmeme ihtimali var. Muhtemelen hayatının geri kalanını hapiste geçirmek istemiyordur. Yine de, onu parmaklıklar ardına koymak için cesedimi bulmaları ve bana ne olduğunu bilmeleri gerekir. Beni öldürmek için onun iri vücudundaki gücün yarısına bile ihtiyaç duymayacağından eminken, onu kızdırma riskini gerçekten almak istiyor muyum?

Hayır. İstemiyorum.

Hayal tahtamdaki şeyleri gerçekleştirmeye daha yeni başladım. Bugün ölmeyeceğim.

O anda seçimimi yapıyorum. Legend'ı kurtarmayı bir meydan okuma olarak kabul edeceğim ve ben asla bir meydan okumadan geri adım atmam.

Avucumu onun nasırlı elinin içine kaydırıyorum. Beni her gün tehdit eden insanlara yaptığım gibi elini sıkıp sıkarken içimde bir başka bağlantı şoku kıvılcımlanıyor.

"Tamam." dediğimde sesim hissettiğimden daha emin çıkıyor. Anlaştık."

"Güzel." Kavrayışı sıkı ve sert ve neredeyse ben kabul eder etmez bırakıyor. Sanki bana bir saniye bile dokunmaya tahammülü yokmuş gibi.

Anlaşmayı yapmak için gerekenden daha uzun süre. Sanki onu yakmışım gibi hemen geri çekildi.

Bana dokunmak istemediğini bilmek güzel. Sanırım bu açıdan güvendedeyim.

Bu keşif beni heyecanlandırmalı ama nedense kafamın içindeki ses bu konuda sinirlenecekmiş gibi geliyor. Onu susturdum. Belli ki bayıltıldığı için kafası karışmış, çünkü Gabriel Legend'ın bana dokunmak *istemesine* imkan yok. *Değil mi?*

Ama yine de, "Buraya gel, Bump" diye bağırdığında sandalyede biraz zıplıyorum.

Kapı uçarak açılıyor ve Bump, bir halıya sarılmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmemden sorumlu olan adam, ofise koşarak geliyor.

"Sana işe yarayacağını söylemiştim!" Neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplarken, şeker dağının üzerinde zıplayan bir çocuk havası veriyor.

Legend onun sözlerini kabul etmiyor. "Q nerede?"

"Toplantıda. Zoe bölmeme izin vermedi."

Bump'ın yanıtı, Bay Legend'ın ağzının etrafındaki çizgileri derinleştiren bir kaş çatmaya neden oluyor. Q'nun kim olduğunu bilmiyorum ama belli ki önemli biri.

"Peki. Onu dışarı çıkar. Onu bir taksiye bindir. Ofisime dönene kadar tek kelime daha etme. Anladın mı?"

"Anladım, Gabe," diye cevaplıyor Bump, parlak gözlü bir gülümsemeyle bana dönüp kapıya doğru el sallarken.

Yerden telefonumu ve kulaklıklarımı alıp masasının arkasına oturan Gabriel Legend'a son bir kez bakıyorum, dikkatini önündeki kâğıt yığının ve dizüstü bilgisayarına çoktan vermiş. Ben ofisinden çıkmadan önce, varlığımı çoktan unuttuğunu açıkça belli ediyor.

Bu benim için yabancı bir kavram ve egom bundan hiç hoşlanmıyor.

Bump beni koridorlardan geçirip bir Yunan ya da Roma tapınağını andıran kavernöz bir odaya sokarken, veda etmemesinin, hatta *Cumartesi gecesi gelmezsen seni öldürürüm* demesinin hakareti omzuma tünüyor. Yükselen tavanlar, devasa sütunlar ve köşelerden sarkan yarı saydam beyaz ipek perdeler açık alana hakim.

Boşken bile etkileyici bir etki yaratıyor. Kulübün, şampanyalarını yudumlarırken dans eden ya da kenarlara sıkışmış büyük yuvarlak papatyaların üzerinde mahkeme kuran insanlarla dolu olduğunu hayal edebiliyorum. Ağır korkulukları olan bir balkon odanın etrafını boydan boya sarıyor. Buranın, benim gibi insanların kalabalığı izleyebileceği ama ezilmeyeceği VIP bölümü olduğunu hayal ediyorum.

İşaret ediyorum. "Kaç tane VIP salonu var?"

Bump duruyor ve yüzünü bana dönüyor, bakışları parmağımı yukarı doğru takip ediyor. Dudakları bir o yana bir bu yana hareket ediyor ve Legend'ın ona konuşmamasını söylediğini hatırlıyorum. Param cevap vermemezlik edemeyeceğini söylüyor.

"Çok. Ama ben oraya çıkmıyorum. Müziğe yakın olmayı seviyorum."

Verdiği cevap hiç yardımcı olmasa da durup ana kattan seçebildiğim ayrı alanları sayıyorum. En iyi tahminim, bir düzine kadar ayrı VIP oturma alanı olduğu ve Legend akıllıysa, her birinin kendi sunucuları ve güvenliği olduğu yönünde. Belki ayrı bir giriş ve çıkış bile olabilir, böylece biri görünmekten kaçınmak isterse bunu yapabilir. En azından benim kulübüm olsaydı ben böyle yapardım.

"Teşekkürler, Bump," diye fısıldıyorum o yürümeye devam ederken. Beynim çoktan bir plan yapmaya başladı. "İki tanesine ihtiyacım olacak

Cumartesi, bir dahaki gelişimde de dört tane. Ondan sonra tüm kata ihtiyacım olacak."

Bump bir kakhaha attı. "Hepsi mi? Evet, doğru. Kurşunlar uçuşmaya başlamadan önce açılış gecesi bile olmadı."

Dönüp sıvaları ve sütunları tarıyorum. "Hiç kurşun deliği görmüyorum."

Bir kakhaha daha. "İki ay oldu. Sence Gabe her şeyi tamir ettirmeden iki gün geçmesine izin verir mi? Mümkün değil. Polisler gittikten sonra buraya bir sürü adam geldi. Her şeyi yeni gibi tamir ettiler."

Legend'ın kulübünü onarmak söz konusu olduğunda bir general gibi askerleri bir araya topladığını hayal edebiliyorum. Bu en büyük hakaret olmalıydı. Sopasını eski haline getirirken biriktirdiği öfkeyi hayal bile edemiyorum.

Cidden, bu adamın başının üzerinde yanıp sönen kırmızı bir ışık ve üzerinde TEHLİKE: DİKKATLİ YAKLAŞIN yazan bir uyarı levhası olmalı.

"İyi iş çıkardılar," diye mırıldanıyorum çıkışa doğru geri dönerken.

"Onlar da senin gibi döndüler," diyor Bump, her hareketimi izleyerek.

"Ne demek istiyorsun?" Bu binadan çıkmak istemekle Gabriel Legend ve kulübü hakkında öğrenebileceğim her şeyi bilmek istemek arasında kalmış bir halde soruyorum. Elbette sadece kulübünü kurtarmaya yardım etmek için.

İçimden bir ses sesleniyor. *Evet, buna sen de inanmıyorsun.*

"Aval aval bakanlar. O zamandan beri bir tek onlar geldi. Katliam görmek istediler. Ama hiçbir şey yoktu. Bu yüzden gittiler. Sonra seni alana kadar mahvolduk."

Bu adamın beni kaçırmaktan bu kadar rahat bahsetmesini dinlemek beni çok korkutmalı ama korkutmuyor. *Sistemim şu anda ciddi şekilde bozulmuş olmalı.*

Çıkışa doğru ilerlerken Bump sessizliğe dayanamıyormuş gibi saçmalamaya devam ediyor ama umurumda değil. Açıkçası patronunun emirlerine uymadığı için memnunum çünkü Legend'ın geri dönüşü için sahneyi hazırlamama yardımcı olacak hayati bilgiler öğreniyorum. Ne de olsa iyi bir geri dönüş hikâyesini kim sevmez ki?

Eğer başarabilirsem.

Kendimden şüphe duymaya başlıyorum ama onu susturuyorum.

Eğer değil. Başardığım zaman.

Bump devasa çelik ön kapılardan birini açar açmaz, azalıyor olsa da güneş ışığı beni kör ediyor. Bir an için, saat gece yarısını çalmayı bitirmeden önce Beyaz Atlı Prens'ten kaçan Sindirella kadar şaşkın hissediyorum.

Ama ben Kùlkedisi değilim ve Gabriel Legend da Beyaz Atlı Prens değil. Bir peri masalında, o kötü adam olurdu.

Bir esinti saçlarımın dağınık dallarını yakalıyor ve çıplak tenime bir dizi ürperti gönderiyor.

O bir kötü adam, Scarlett. Başka güvenli seçeneğin olmadığı için kabul ettin. Ama o zaman bile, kendime yalan söylediğimi biliyorum.

Gabriel Legend'ı tekrar görmek istediğim için kabul ettim ve bunun sonuçlarıyla başa çıkmaya hazır değilim.

Bump'ı unutarak kaldırıma doğru yürüyorum ve bir taksi çağırmak için elimi havaya kaldırıyorum. Buradan defolup gitmeliyim. Hemen şimdi, başka kötü kararlar almadan önce.

Bump bileğimi yakaladı ve aşağı çekti. "Gabe seni bir taksiye bindirdiğimi söyledi. Ben bakarım."

İki parmağını ağzına sokmak için beni serbest bırakıyor ve tiz bir ısıklık çalıyor. Sarı bir araba şerit değiştirmek için işaret veriyor ve yaklaşıyor.

Acele edin. Acele et. Aciliyet beni ele geçirirken kafamın içinde zikrediyorum. *Buradan çıkmak zorundayım.* Ellerimi kollarımda aşağı yukarı ovuşturuyorum, derime biraz sıcaklık getirmek için sürtünüyorum.

Üzerimde sadece müşterilerimin yeni butiklerinden birinin önünden geçerken giydiğim atlet ve tayt var. Jordy'nin butiğe daha fazla insanın gelmesine yardımcı olmak için sosyal medyada yayınlamak üzere fotoğraflarımı çekmesi gerekiyordu.

Aman Tanrım. Bu düşünce aklıma gelince donup kaldım. *Bana ne olduğunu merak edecekler. Lanet olsun. Onlara ne diyeceğim? Ya Jordy iğneyi vurulmadıysa? Bu şekilde geri dönemem.*

Taksi kaldırımda durdu ve ben de ona doğru atılarak kapı koluna uzandım.

"Bir dakika bekle," diyor Bump, bileğimi tekrar tutarak.

Ona bakmak için dönüp bakıyorum. İnce yüzünde açık kahverengi bıyıkları var ve yetişkin bir adama benziyor ama ses tonunda ve hareketlerinde çocuksu bir şeyler var. Bump'ın hikâyesinin ne olduğundan emin değilim, özellikle de kafasının yan tarafında eksik olan saç şeridiyle, ama renkli bir hikâye olduğuna dair bir his var içimde.

"Ne?"

Tüm hafiflik ve mizah akıp gidiyor, geriye beni kaçıran adam kalıyor. Ürperti geri geldi ve şehirde esen rüzgârla hiçbir ilgisi yok.

"Bu konu hakkında konuşmayacaksın. Kimseyle konuşma. Anladın mı?"

"Bump-" Bileğimi çekiştirirken adını söylüyorum ama tutuşunda çocuksu bir şey yok. Yetişkin bir adamın gücünü taşıyor.

"Hayır. Sen dinle. Gabe benim *kardeşim*. Ona ya da kulübe zarar verirsen, ben de sana veririm. Beni anladınız mı, bayan?"

Ses tonundaki naiflik artık yok. Tehdidini sertleşmiş bir katilin buz gibi sesiyle yapıyor. En azından dudakları orantısız bir gülümsemeye dönüşene kadar.

"Ayrıca, sanırım senden hoşlanabilirim ve bir kızı gerçekten incitmek istemiyorum.

O yüzden beni zorlama. Tamam mı?"

Kollarımdaki tüyler diken diken olurken ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum. Bunu gülümseyerek söylediğinde onda daha da tehditkâr bir şey var.

Cevabımı sert ve kendinden emin bir şekilde vermeyi tercih ediyorum. "Temiziz, Bump. VIP bölümlerinin benim için hazır olduğundan emin ol. Kardeşine Cumartesi gecesi burada olacağımı söyle."

Kocaman sırtıyor ve üç kez başını sallıyor. "Sonra görüşürüz, Scarlett. Kendine dikkat et."

Taksinin arka kapısını açıp içeri kayıyorum. Ancak o zaman tuttuğum nefesi bıraktım. Şoföre adresimi verdim ve başımı koltuğa yasladım.

Aman Tanrım. Bu sefer kendimi neye bulaştırdım böyle?

Elimdeki telefona bakıyorum.

İki yeni mesaj. Bir cevapsız arama. Düzinelerce sosyal medya bildirimi. Ama ne Jordy'den, ne *kaçırıldığımı* fark etmesi gereken fotoğrafçıdan, ne de bana ne olduğunu merak eden herhangi birinden tek bir mesaj bile yok.

Herkes bir ekrana bakarken, gerçek dünyada neler olup bittiğini kimsenin fark etmediği doğru sanırım.

ALTI

EFSANE

TDergi masamın köşesinden benimle alay ediyor. Q'ya gitmeden önce makalenin sadece ilk birkaç sayfasını okudum, On beş yıllık en iyi arkadaşım ve ikinci adamım, bu kızın -ya da onun gibi birinin- Legend'a gelip tüm arkadaşlarını da getirmesi gerektiğini, aksi takdirde bir ay içinde mahvolacağımızı anlattı.

Bump'ın kulak misafiri olduğu ve tüm dünyayı mahvetmesine neden olan konuşmanın aynısı. *Onu kaçıırken aklından ne geçiyordu?*

Sikerler beni. Q bunu yaşamama asla izin vermeyecek. Bana umursamazlığın bunu düzeltemeyeceğini, sabırlı ve akıllı olmamız gerektiğini söyleyen oydu.

Ama ben hâlâ sabırdan çok umursamazlık konusunda daha rahatım ve bak bu beni nereye getirdi.

Hay sikeyim.

Saate bakarken üzerimdeki tişört boynumu çok sıkıyor. On beş dakika. Q'nun toplantısı bitmeden önce sahip olduğum şey bu.

Merakım beni yeniyor ve dergiye tekrar uzanıyorum. Kapağı hızlıca çeviriyorum, çünkü derginin içine bakmaya ihtiyacım yok.

Onun mükemmel yüzünü daha fazla görmek istemiyorum. Scarlett Priest çok seksi ama umurumda değil. *Umursayamam.*

Bu benim numaralarımından biri. Tüm duyguları bloke etmek. Yeni biriyle asla yakınlaşmamakla birlikte gidiyor. Çevremi küçük tutmamın bir nedeni var ve bunu kimse için genişletmeyeceğim. Özellikle de gece aynı kaldırımda yürüyor olsak benden kaçmak için karşıdan karşıya geçecek bir kadın için.

Hayatımda sabit bir kadın istemiyorum zaten. Bu, günlerimin geri kalanını takılmalar ve seks aramalarıyla geçirmek zorunda kalacağım anlamına gelse de umurumda değil. Bana uyar. Birini önemsemek tuzakların en büyüğü ve bir daha asla içine düşmeyeceğim bir tuzak.

Makalenin ilk sayfasını çevirirken, moda ikonu annesi ve Lourdes Priest'in beş yıl önce kanserden ölmeden önce yaratıp sattığı House of Scarlett markasıyla ilgili bölümü atlıyorum. Bu berbat bir şey ve Scarlett için üzülüyorum.

Bir sonraki bölüme daha da hızlı geçiyorum.

Ve sonra keşke yapmasaydım dedim. Scarlett ve erkek arkadaşının bir resmi var.

Parmaklarımı yumruk yapıp kağıdı buruşturuyorum. Lanet sayfayı yırtıp atmalıyım. O alet tam bir pislik. Haklı olduğumu anlamak için onun hakkında tek bir kelime bile okumama gerek yok. Kolunu kıza sararken takındığı genel sırtış her şeyi anlatıyor.

Kız onun nakit ineği. Onun altın bileti. Farkında mı acaba-

Hayır. Hayır, merak etmiyorum. Çünkü bu benim için önemli değil.

Sandalyemde daha dik oturuyorum ve Chadwick LaSalle Jr'ın yüzüne bakıyorum. Serbest yatırım fonlarında çalışan bir tipe benziyor, ama başlığa hızlıca göz attığımda Scarlett'in babası Lawrence Priest'in sahibi olduğu ilaç şirketinde başkan yardımcısı olduğunu görüyorum.

Evet. Kız kesinlikle onun altın bileti.

Bahse girerim birlikte Yale ya da Harvard'a gitmişler ve zengin çocukların yaptığı gibi partiler düzenlemişlerdir.

Bu arada, yirmi dört yaşındayken GED'imi aldım ve ilk kulübümü kurmaya yetecek kadar para kazanmadan önce yumruklarımla, lanet hayatım için savaşıarak para kazandım. İçki ruhsatı alamadım ama bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim. Bunun yerine, doğru insanlara ödeme yaptım ve yoluma devam ettim.

Para konuşur. Eminim Chadwick LaSalle Jr. da bunun farkındadır. *Siktiğimin dangalağı.*

Dergiyi kapatıp bir kenara ittim.

O bok parçasının bir önemi yok. Önemli olan kulübümü kurtarmak. Çünkü öğrendiğim bir başka şey de, tüm paranızı yasadışı yollardan kazanıyorsanız, herkesin bundan bir pay almak istediğidir. Yeraltı kulübümü işletirken dokunulmaz olacağımı sanıyordum ama değilmişim. Foyam ortaya çıktı. Bu hayattan çıkmak için uzun zaman önce bir söz verdim ve beni öldürse bile sözümü tutacağım. Tamamen yasal olacağım ve hiçbir şey, hatta büyük kulübümde bir silahlı saldırı bile olmayacak.

açılış gecesi, beni durduracak.

Ama şimdi nefret ettiğim şeyi yapmak zorundayım - beni kazdığım çukurdan kurtarması için bir başkasına güvenmek. Ve o kişi Scarlett Priest.

Ofisimde gözlerindeki korkuyu gördüm. Bu benim gibi bir hurdalık köpeğinden saklayabileceğin bir şey değil.

Ama önemli değil. Korku iyidir. Umarım ona tutunur.

Kapıya vurulması düşüncelerimi bölüyor ve ben *gir* diyemeden kapı açılıyor. Sadece iki kişi bunu yapacak kadar cesur ve onlardan biri de karşımda duran adam.

Marcus Quinterro, Q olarak da bilinir.

Özel dikim takım elbisesi ve arkaya taranmış saçlarıyla Porto Rikolu adam tam bir kulüp sahibi gibi görünüyor, ki bu iyi bir şey çünkü ben o tipe uymuyorum.

küf. Oturduğum yerden, Q'nun Jersey'de nehrin karşısındaki bir hurdalıkta büyüdüğüne ve araba kesmenin daha iyi para getirdiğine karar verdiğinde oto hırsızlığından hapse girmekten kıl payı kurtulduğuna inanmak zor. Annesi ve babası Q'yu bu yüzden ne kadar dövmüşlerdir hayal bile edemiyorum. Üç ablası da öyle.

"Neyi kaçırdım?" diye soruyor sorgulayan bir ifadeyle. "Çünkü iyi görünmüyorsun, dostum."

Q beni herkesten daha iyi tanıyor, hatta daha uzun süredir tanıdığım Bump'tan bile. Ama Bump'ın sınırlarını göz önüne alırsak, beni asla Q gibi okuyamayacak. Bu berbat bir şey ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Bump neyse o ve bu değişmeyecek.

Q olanları duyunca çok sinirlenecek. Ona söyleyebilirim.

"Bump'ı kahraman olmaya çalışırken kaçırdın."

Q adımlarının ortasında durur. "Tanrım, lanet olsun, çocuk şimdi ne yaptı?"

Masamın üzerindeki dergiyi alıp ona doğru fırlatıyorum. Yakalıyor, kaşları şaşkınlıkla birbirine dalıyor.

"Halıyı temizleyiciden geri getirmek yerine Scarlett Priest'i kaçırdı, ona sardı, minibüsle buraya getirdi ve ofisimin zeminine bıraktı."

Q'nun zeytin tonlarındaki teninden renk sızıyor. "Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle, şaka yapmayı bilmesen bile."

"Az önce gitti."

Q, serserileştirilmekten korkuyormuş gibi odanın etrafına bakınıyor. "Polisler nerede o zaman? Pasaportlarımıza ve paraya ihtiyacımız var mı? Gidebileceğimiz yerlerin bir listesi var. Suçlu iadesi yok."

Birinin gerçek bir dost olduğunu böyle anlarsın. Anında ülkeden kaçmaya hazırdırlar. Hem de suçlu iadesi anlaşması olmayan ülkelere. Q gerçek bir anlaşma.

"Pasaportları ve parayı şimdilik saklayın. Bize yardım edecek. Sanırım."

Q masama doğru adım atarken başını geriye attı. "Sanıyor *musun*? Bu da ne demek şimdi? Gerçekten de hiçbir gözetim olmadan buradan çıkıp gitmesine izin mi verdin, yani polisleri ararsa hiçbir uyarımız olmayacak mı? Daha havaalanına bile varamadan kelepçelenmiş olacağız."

Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "İçgüdülerimi takip ettim ve Cumartesi gününden itibaren insanları kulübün kapısından içeri sokmaya yardım etmeyi kabul etmesini sağladım. Hapse girmeyi ben de senin kadar istemiyorum. Başka ne seçeneğim vardı ki? Sence onu öldürmeli miydim?"

Q, Scarlett'in daha yirmi dakika önce oturduğu sandalyeye çöktü ve inanamayarak başını salladı. "Hay sikeyim. Bu çok kötü, Gabe. Gerçekten çok kötü. Telefonunu hacklemeliyiz. Aramalarını ve mesajlarını izlemeliyiz. Kahretsin, onu takip edecek birine ihtiyacımız var. Arayabileceğim biri var."

Buranın sahibiymiş gibi yürüyüp giden kadını düşünüyorum, tertemiz tüyleri diken diken olmamış gibi davranıyordu.

Onu takip etmemiz gerekiyor mu? İçimden hemen *evet* demek gelmiyor. Aletimden geliyor. Çünkü nedense onu tekrar görmek için başka bir neden istiyor. Yakında.

Siktiğimin salağı. O sana göre değil, dostum. Hiç şansın yok.

"Çok korkmuştu. Konuşacağını sanmıyorum," diyorum Q'ya ve yüz hatlarının kolayca okuyabildiğim bir ifadeyle yeniden düzenlenmesini izliyorum - ve bu riski aldığım için lanet bir aptal olduğumu söylüyor. Haklı olabilir. Bunu sadece zaman gösterecek.

"Korkudan altına sıçması konuşacağı anlamına gelir," diyor Q, bir elini saçlarının arasına sıkıştırarak. "Mafya *babası* gibi davranıp onu tehdit etmediysen tabii."

Omuzlarım hızlı bir omuz silkmeye kalkıp iniyor. "Onun gibi bir şey."
"Buna güvenmiyorum, dostum. Birini bulacağım. Ağzı sıkı olacak.
Sadece

birkaç gün. Sözde kışımızı kurtarmak için ne zaman geri gelecek?"

"Cumartesi," diye cevap veriyorum, sandalyemde doğruluyor ve sesimde beni yanıltan nedenlerle hevesli gösterebilecek herhangi bir şeyi uzak tutmaya çalışıyorum. Yani, Efsane'nin yok olmanın eşiğinden dönmesiyle kesinlikle ilgisi olmayan herhangi bir nedenle.

Q telefonuna bakıyor, çoktan ekrana bir mesaj yazmış. "Bunun işe yaraması için dua edeceğim. Kahretsin, anneme dua çemberini bu işe sokturabilirim. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var. Aksi takdirde . . ."

Başım sandalyemin yastıklı derisine yaslanıyor. "Biliyorum. Benim için heceleme gerek yok. Neyin tehlikede olduğunu biliyorum. Herkesten daha fazla."

En iyi arkadaşım başını kaldırıp bana bir bakış attı. "Biliyorum, Gabe. Bu yüzden işimizi şansa bırakmıyoruz. Ben hasar kontrolü yapıyorum, sen de Bump'ı takip et ki bir daha böyle bir şey olmasın."

"Daha iyisini bilmediğini biliyorsun," diyorum sessizce. "Sadece yardım etmeye çalışıyordun."

"Evet ve hepimizi hapse attırabilir. Bunu bir düşün, seni sonra yakalarım. Babamın bu akşam poker oyunu var, o yüzden Zoe burada söz sahibi. Saat ondan önce işin biterse gel. Yoksa bütün paramı yaşlı Porto Rikolu adamlar alacak."

Q'nun özeti bu. Kızgınken bile yetenekli ve çok iyi bir arkadaş. Yanınızda onun gibi biri varsa, benim gibi beyaz bir çocuk bile bataktan çıkabilir.

"Seni orada görebilirim."

Başını sallıyor ve ikimiz de biliyoruz ki normal şartlar altında, kulüp olması gerektiği gibi çalışıyor olsaydı, dörde kadar çalışıyor olurum. Ama bu gece gelecek insan sayısının çok az olduğu düşünülürse, Zoe'nin üstesinden gelemeyeceği bir şey yok.

Q bana bir çene hareketi yapıyor ve beni ofisimde düşüncelerimle baş başa bırakıyor.

Lanet olsun. Bugünün böyle geçmemesi gerekiyordu. Bir tane bile Biraz.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve koltuğun ucundaki tahta düğmeleri kavıyorum. yastıklı kollar. Zoe bu koltuğun güç ve prestiji yansıtmak için mükemmel olduğunu söylemişti. Bu da şu anda o koltukta oturmak için hiçbir hakkım yokmuş gibi hissettiğim anlamına geliyor.

Planlarım vardı, büyük planlar ve hepsi *buna* yol açıyordu. Yaptığım her fedakarlık. Parayı saklamak için kaçırdığım her yemek. Ringde yediğim her yumruk. Tükürdüğüm her bir ağız dolusu kan. Hepsi *bunun* içindi.

Benim rüyam. Bir kahkaha atmam gerekiyor ama bu şartlar altında sahte bir espri bile yapamıyorum.

Benim gibi adamların hayallerinin olmaması gerekir. Kıt kanaat geçinmemiz, dibe vurmamız, üzerinde adımız yazan bir kurşun yiyene kadar gangster taklidi yapmamız gerekiyor. Ben böyle bir hayatın içine doğdum. Neredeyse öleceğim hayat. Bunun yerine, ondan kurtuldum. Katrina Kasırgası hayatımı paramparça ettikten sonra kötü kararlarımı ve elimi sıkmaktansa beni vurmayı tercih eden insanları Mississippi'de bıraktım.

Biloxi'den çıkmanın başka biri olacağım anlamına geldiğini düşündüm ve öyleyim. Soyadımı orada ölüme terk ettim ve Gabriel Legend oldum - önce Jersey sokaklarında, sonra da ringlerde.

Sandalyedeki cezalandırıcı tutuşumu bırakıyorum ve ayağa kalkıyorum. Bu gece tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyorum - spor salonuna geri dönmek ve

Kim olduğumu hatırla.

Çünkü Gabriel Legend savaşmadan kimsenin ondan bir şey almasına izin vermez.

Islık çaldığımda, küçük kızım Roux, ışıkların altında parlayan kızıl kürküyle koşarak ofise geliyor. Bana doğru geliyor ve kocaman Cane Corso kafasını bacağıma sürtüyor.

"Hadi tatlım. Hadi çıkalım buradan. Bir şeylerin canına okumanın zamanı geldi."

YEDİ

SCARLETT

Ttaksi, hayatımın büyük bölümünde en sevdiğim yerlerden biri olan dört katlı tuğla binanın önünde yavaşlayarak durdu. I Taksiciye parasını ödeyip dışarı çıkarken bakışlarım doğrudan ana girişin üzerindeki taşta oyulmuş harflere gidiyor.

Scarlett'in Evi

Her okuduğumda, annem için duyduğum acıyı hissediyorum. Onu kaybettikten beş yıl sonra bile, bu acı pek azalmadı. Eskisinden daha sönük ama hep orada. Tıpkı onun her zaman burada benimle olduğunu hissettiğim gibi. Ne de olsa burası onun da en sevdiği yeri - annemin kurucusu, CEO'su ve kreatif direktörü olduğu dünyanın en ikonik moda evlerinden birinin merkezi, en azından kanser teşhisi konulduktan sonra satma kararı alana kadar. Yeni sahibi her şeyi Los Angeles'a taşıdı ve bina o öldükten sonra bana kaldı.

Annem, babamla tanışıp evlenmeden önce neredeyse on yılını podyum mankeni olarak geçirmiş; ben sekiz yaşındayken yaptıkları ateşli kavgalar ve efsanevi boşanmaları göz önüne alındığında, bugün bile hala anlayamadığım bir şey bu. Babam House of Scarlett'in hiçbir şey ifade etmeyen aptalca küçük bir proje olduğunu düşünmüş ve boşanma anlaşmasında tüm haklarından vazgeçmiş. Ancak, House of Scarlett'i bırakması, son on yıldır bozuk olduğunu bildiği ama geri çağırmadığı ya da halkı uyarmadığı ilaçları sattığı için büyük davalarla karşı karşıya olan ailesinin ilaç şirketini bırakmasından daha iyi olurdu.

İş anlayışımı babamdan değil annemden aldığıma inanmayı seçiyorum.

İzlendiğime dair bir his tüylerimi ürpertiyor ve arkamdaki sokağı taramak için dönüyorum.

Tamamen normal görünen ve işlerine devam eden insanlardan başka bir şey yoktu. Ama yine de, belki de tamamen normal görünmenin neye benzediğine dair en iyi yargıç ben değilim, çünkü sadece birkaç saat önce *beni kaçıran* adamı fark etmedim.

Beni takip mi ediyor? Kapıya doğru geri döndüm. bloğumdaki potansiyel tehditlerin değerlendirilmesi.

Elinde sulama kabı olan kadın, soğuyan havayla birlikte yaprakları dökülen sarmaşıklarının ömrünü uzatmaya çalışıyor. Bayan Wanstein, sanırım? Bir de okula çoktan başlamış olmaları gereken ekose üniforma etekli ve beyaz bluzlu üç kız var. Tazı gezdiren bir adam. Paralel park etmeye çalışan biri.

Hepsi normal. Normal değil mi?

Geri dönüp anahtarımı ilk kilide sokuyorum ve göz ucuyla paslı kırmızı ve turuncu çiçeklerle dolu büyük saksıları fark ediyorum. Amy onları bugün değiştirmiş olmalı, böylece yarınki randevulara hazır olacaktık.

İki kilit daha ve içerideyim. Kutsal alanımın tanıdık taze narenciye kokusu bile tedirginliğimi gidermiyor - en azından kapı arkamdan sürgülenene kadar. Ahşap panele yaslanıyorum ve başımı bir gümbürtüyle geriye atıyorum.

Evim. Güvenli.

Ayrıca daha iyi bilinen adıyla Curated. Benim bebeğim.

Eleştirmenler sosyal medya mağazamı parlak, sade, zarif ve ileri görüşlü olarak nitelendirdi. Bir de bunu sığ, kibirli ve Y kuşağı boşluğu sorununa katkıda bulunmak olarak nitelendirenler var. Bu sonuncusu çok acıttı.

Ama eleştirmenlerin ne dediği umurumda değil. Bunu onlar için yapmıyorum. Kendim için yapıyorum. Çünkü sosyal medya oyun alanını eşitlemeye yardımcı olmak beni iyi hissettiriyor. Herkes içgüdüsel olarak harika bir akış oluşturmaya yardımcı olmak için çevresini nasıl düzenleyeceğini anlamıyor ve ben yardımcı olabilirim. O yüzden yapıyorum.

Eleştirmenlerin canı cehenneme. İlgi odağında büyümek, annenizin kim olduğu yüzünden paparazzilerin her hareketinizi izlemesi ve sonra da risk alacak cesarete sahip olmak tahmin ettiklerinden çok daha zor. İster iş ister kişisel olsun, yaptığım neredeyse her şey izleniyor, yargılanıyor ve sıklıkla eleştiriliyor. Ama beni kötüleyenler bunu anlamıyor. Diğer tek seçeneğim hiçbir şey yapmamak - ki bu da *yaşamamak* anlamına geliyor ve bunu yapmayı reddediyorum.

Amacım herkese mükemmel bir hayat sunmak değil, insanlara hayatlarını onları mutlu edecek şekilde sergilemeleri için araçlar sunmak ki bence bu oldukça havalı bir şey.

Neyse ki Manhattan'ın ve ülkenin geri kalanının çoğu da böyle düşünüyor.

İşler gülünç derecede iyi gidiyor ve talep her zaman arzı geride bırakıyor. Aslında Salı, Çarşamba ve Perşembe olmak üzere üç açık günümüzü sadece randevuyla olacak şekilde değiştirmek zorunda kaldık

çünkü mağazadaki insan kalabalığı yüzünden. Halka açık olduğumuz Cuma günleri, ön kapıdan kaldırıma kadar uzanan bir kuyruk oluşuyor ve saat beşte insanların kuyruğa katılmasına izin vermeyi kesmek zorunda kalıyoruz.

Ben şahsen her bir müşterinin ihtiyacı olan şeyi alana kadar kalıyorum, bu da genellikle dokuz veya daha geç saatlere kadar açık kalmak anlamına geliyor. Cumartesi günleri, döngüye yeniden başlıyoruz - türünün tek örneği parçalarla stoklama yapıyoruz, envanteri özel üçüncü kattan ilk iki kata taşıyoruz ve ara sıra satın alma gezilerine çıkıyorum, satıcılarla tanışıyorum ve depolarında hazine avına çıkıyorum. Yine de çoğu zaman Amy'ye ya da ekibin diğer üyelerinden birine devretmek zorunda kalıyorum çünkü başka şeylerle meşgul oluyorum. Bu çok zor bir iş ve ben buna kesinlikle bayılıyorum. Çünkü tamamen ve tamamen bana ait.

Ve şu anda, tam da olması gerektiği gibi sessiz ve son derece huzurlu olmak.

Oturma odasında yürüyorum, porselenlere ve kitaplara dokunuyorum.

Üst kata çıkan, muhteşem oymalı bir tırabzan ve trabzanı olan geniş ahşap merdivene doğru ilerlerken biblolar. İkinci katta, mağazayı yeniden dekore ettikçe ve değiştirdikçe her hafta değişen benzersiz temalı üç yatak odasının yanı sıra bir kütüphane, üç banyo, bir çalışma odası ve bir çay odası bulunuyor. Üçüncü kat tüm ev düzenini içeriyor, ancak izleyici olmadan alışveriş yapmayı tercih eden ve ayrıcalığa önem veren müşterilerimiz için. En yeni ve en heyecan verici parçalar önce üçüncü katta sergileniyor. O hafta satın alınmayan her şey Cuma günü müşterilerimiz için alt kattaki diğer odalara taşınıyor.

Dördüncü kata ulaşana kadar tırmanmaya devam ediyorum. *Benim alanım.*

Metrekarenin yarısını ekibim için ofis alanı kaplıyor, diğer yarısı ise benim mabedim, yani benim evim olan alan.

Central Park'a bakan çatı katını sattıktan sonra annemin tasarım stüdyosuna artık evim diyorum. Bu bana daha çok uyuyor zaten.

Seni özledim anne. Buraya yaptığım şeyi gerçekten seveceğini düşünüyorum.

Özel ön kapımın kilidini açtıktan sonra içeri giriyorum ve nihayet içimde kalan gerginliğin boşaldığını hissediyorum. *Burada kimse beni yakalayamaz. Burası güvende olduğum yer.*

Sadece fidyecilerin beni yakalayamayacağını da kastetmiyorum. Basın, fotoğrafçılar ve benden bir şeyler isteyen herkes de buna dahil. Bu gerçekten minnettar olduğum harika bir hayat ama mahremiyetim benim için altından, elmastan ya da eski Chanel'den daha değerli.

"Sanırım bu öğleden sonra bir içki iyi gider," diyorum boşluğa doğru yüksek sesle.

Ama antika büfeye ve kesme kristal sürahilere ulaşmadan önce telefonum tozluğumun cebinde vızıldıyor. Jordy'nin sonunda bana ne olduğunu öğrenmek için mesaj atıp atmadığını merak ederek telefonu çekip çıkarıyorum. Ya da sosyal medyada reklamını yapmak için dükkânına uğradığım Patricia.

İkisi de değil. Hayır. Erkek arkadaşım.

Bu gece gel. 10:30 gibi evde olurum. Seni görmek istiyorum.

Mesajın bir seks çağrısı olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Hangi

. . . Heyecanlanmalıyım ama geçirdiğim günden sonra seksin aklımdaki en son şey olduğunu söylemek doğru olur.

İlk içgüdüm onu aramak ve olan biten her şeyi anlatmak için ekrana dokunmak, ama bir şey beni durduruyor. Muhtemelen Bump'ın yaptığı tehditler ... ama aynı zamanda, tehlikeli bir şekilde tutuklayıcı bir yüze yerleştirilmiş bir çift gülünç mavi göz zihnimde beliriyor.

Gabriel Legend.

Chadwick'e, ki kendisi *Chad* gibi sıradan bir ismi kullanmaya tenezzül etmez, yorgun olduğumu bildiren bir mesaj atıyorum. Birlikte *yaşamıyoruz* bile ama şimdiden *üzgünüm, bu gece sevişmeyeceksin* gibi *bir* kodumuz var. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim, ama benim teorilerim var.

Üzgünüm, her Salı olduğu gibi bu gece de sayılar üzerinde çalışıyorum.

Elbette biraz pasif agresif bir tavır ama Pazartesi ve Salı geceleri sayılarla uğraştığımı ve hafta sonu yetiştiremediğim idari işleri hallettiğimi bilmeli.

Kuşkusuz sinirlenmiş yanıtını beklerken, içimde bir kızgınlık oluşmasına engel olamıyorum. Her nasılsa, Chadwick'in haftada birkaç gece geç saatlere kadar çalışması sorun olmuyor ve insanlar onun bir aygır olduğunu düşünüyor. Ama benim ne kadar çok çalıştığımdan bahsettiğinde, insanlar ona acıyan bakışlar atıyor, sanki bu yüzden daha az kadınmışım gibi.

Evet, doğum günlerini, tatilleri ve spor etkinliklerini kaçırıyorum. Hayır, işimle ilgili olmayan pek fazla hobim yok. Ya da çok fazla boş zamanım. Ve özellikle iş nedeniyle görünmek veya başka birine yardım etmek amacıyla katılmadığım herhangi bir etkinliğe arkadaşlarımla nadiren gidiyorum.

Ama bu fedakârlıklara değiyor çünkü onlar olmasaydı Curated olmazdı.

Gerçi Chadwick bunu anlamıyor. Belki de kendisi için değil de babam için çalıştığı içindir. Ya da sadece şirket merdivenlerini tırmanmak ve yaşadığı hayatın karşılığını veren yüklü çekleri almak için orada olduğu için.

Tüm bunlara rağmen, ben seks arayan bir kız değilim. *Saat onda yatakta olurum, mavi ışık engelleyici gözlüklerimi takarım ve Charlie'nin Melekleri'nin tekrarlarını izlerim.* Bazen *Bewitched*'i bile karıştırıyorum. Ve eğer gerçekten tuzlu hissediyorsam, *Daria*. O huysuz kızı seviyorum.

Chadwick'in bildiğinden ya da umursadığından değil, aldığım bir sonraki mesajdan da anlaşılacağı gibi.

Seni görmeyeli bir hafta oldu.

Yani bir haftadır biriyle yatmadığını söylüyor.

Biliyorsun yapardım ama Flo Teyze şehirde.

Gönder tuşuna bastığımda gerçekten sırtmamalıydım ama sırtıyorum.

Cevabı neredeyse anında geliyor.

CHADWICK: İyi ŞANS ile senin sayılar. Bkz. sen
at Yarın akşam yemeği.

"Tahmin edilebilir bir şey" diyorum oturma odama. Çünkü Chadwick'in dünyasında kadınların bedensel işlevleri yoktur, bırakın onlar hakkında konuşmayı. Yine de beni kendi dairesine taşımaya çalışıyor ve mağazamın üstünde oturmanın imajımı olumsuz etkilediğini söylüyor.

Her neyse, Chadwick. Dükkanımı seviyorum. Ve imajımı.

Akşam yemeğini hatırlattığın için sağ ol. Yarın akşam Chadwick ve babamla buluşacağımı unutmuşum ve aslında bunu dört gözle bekliyorum.

Bir şekilde, Chadwick babamın yanındayken ilişkimiz anlam kazanıyor. Hayır, Chadwick mükemmel bir erkek arkadaş değil, ama babam yalnız kaldığımızda olduğundan daha farklı bir insan oluyor. Lawrence Priest bir kız çocuğuyla ne yapacağını hiçbir zaman bilemedi ama Chadwick de işin içine girince babam öyle bir canlanıyor ki, keşke her zaman onun bu versiyonuna sahip olabilsem diyorum. *En azından Chadwick'le olan ilişkimde büyük bir olumlu yan var.*

En sevdiğim viski olan Seven Sinners'dan üç parmak koyduktan sonra kadehi annemin dinlenmek ve çizim yapmak için sevdiği Ames sandalyesine götürüyorum. Chadwick'in evime geldiği birkaç seferden birinde atmamı söylediği sandalyenin aynısı. Eklektik tarza dayanamıyor ve "her şeyin kaosu" başını ağrıttığını söylüyordu.

Tepeden tırnağa kırılmış olmama rağmen, beklendiği gibi gülümsedim ve ona kapıyı gösterdim ve bundan sonra onun evinde buluşacağımıza söz verdim.

Ugh. Artık Chadwick'i düşünmek istemiyorum. Viskiye yudumluyorum ve boğazımdan aşağı kayarken sıcaklığın ve topraksı tadın tadını çıkarıyorum, zihnimin dolaşmasına izin veriyorum.

Ve lanet olsun, aklım yine o mavi gözlere gidiyor.

Dizüstü bilgisayarımı sehpadan alıp adını yazıyorum. Merakım Gabriel Legend'ın tam teşekküllü, sapık seviyesinde bir aramasından daha azıyla dizginlenemeyecekti. Çok sürmüyor, çünkü saniyeden kısa bir süre içinde binlerce sonuçla karşılaşıyorum.

Beni ilk çeken videolar oluyor. İlkinde OYNAT'a basıyorum ve *işte karşımda*. Gömleksiz ve tüm terli ihtişamıyla.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Vay canına.

Rakibi bir yumruk atıyor ve Legend ona karşılık vermeden önce yoldan kaçarken neredeyse viskimi dökerek geri çekiliyorum. Eldivenli muştaların deriyle birleşirken çıkardığı ses en iyi ihtimalle ilkel, en kötü ihtimalle de acımasızdı. Adam tekrar peşine düşerken eğilip yer değiştiriyorum ve Legend'ı sallanmaya zorluyorum. En azından, sanırım buna böyle deniyor. Boksla ya da bu her ne tür dövüşse onunla hiç ilgilenmedim.

Legend çenesine bir darbe alıyor ve ağzından kan fışkırıyor. Ama ringin zeminine vurmak yerine, kendini diğer adamın üzerine atıyor ve onu mindere götürüyor. Onlar güreşirken çenem düştü.

Adamı bastırma ve vücudunu kullanarak rakibinin kolunu neredeyse yuvasından sökecek kadar kaldıraç oluşturma şekli, hareket halindeki acımasız şiiiri izlemek gibi. Adam merhamet dilenir gibi elini Legend'ın karın kaslarına vuruyor ve dövüş sona eriyor.

Vay canına. Kahretsin. Buna hazırlıklı değildim.

Kalbim küt küt atıyor. Avuçlarım terledi. Ve sıcaklık -erkek arkadaşım bana bir seks görüşmesi için mesaj attığında rahatsız edici bir şekilde olmayan türden- bacaklarımın arasında gümbürdüyor.

Bende bir sorun var.

Şimdiden Stockholm Sendromu'na yakalanmış olabilir miyim? Bu mümkün mü? Çünkü bunun çekici olduğunu düşünmemeliyim. İğrenmeliyim. İğrenmeliyim. Cumartesi gecesi Legend'a dönüp anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirmekten korkmalıyım.

Ama korkmuyorum. Ekranımda donmuş bir şekilde duran, teninde ter parıltıları olan adamın görüntüsü karşısında ağzımın suyu akıyor. Bu ter bana *çok* yaramaz şeyler düşündürüyor. Yatak odasına gidip vibratörle işimi bitirmeliymişim gibi.

Kahretsin. Bu hiç iyi değil.

Viskinin kalanını geri atıyorum, tadını çıkarmak gerektiğini düşünürsek bu bir suç, ama umurumda değil. Dizüstü bilgisayarı masanın üzerine koyup büfeye doğru ilerliyorum. Ama bir bardak daha doldurmak yerine, tüm bar takımlarını ve sürahileri yeniden düzenliyorum.

Teker teker her bir bardağı alıp bir bar havlusuyla siliyorum ve ustalıkla yeniden diziyorum. Sonra her bir sürahinin tozunu alıyor ve kristalin kapladığı yeni alanı telafi etmek için yarım santim sola kaydırıyorum. Sadece beş dakikamı alıyor ama bu akılsız iş beni sakinleştiriyor ve az önce izlediğim şeyi aklımdan çıkarmamı sağlıyor.

Onu düşünme. Kulübü ve nasıl bunu düzeltecek.

Google'da arama yapmayı bırakma konusunda kendime güvenemediğim için telefonumu elime aldım ve en güvendiğim sırdaşlarımdan birini aradım, o da neredeyse herkes hakkında her şeyi biliyordu

-Kelsey Pak, sevgili saç ve makyaj sanatçım.

Üçüncü zil sesinde cevap veriyor. "Selam, bebeğim. N'aber? Bana ihtiyacın var mı? İstersen yarım saat içinde gelebilirim."

Hizmetleri için ona çok iyi ödeme yapmama rağmen, Kelsey'nin diğer müşterilerine böyle bir teklifte bulunmayacağını biliyorum. Bana özel davranıyor çünkü o sadece bir hizmet sağlayıcı değil, aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan biri.

"Bu gece evde kalacağım, o yüzden endişelenmeyin... ama bana bazı bilgiler konusunda yardımcı olabilir misiniz diye merak ediyordum."

Yüzündeki alametifarikası olan sırtışı görebiliyorum. "İşte şimdi ilgimi çektiniz. Ne bilmeniz gerekiyor ve

Kimin hakkında?"

Kelsey bu şehirde sadece işinde mükemmel olmakla kalmayıp aynı zamanda gerçek dedikodular konusunda güvenilir bir kaynak olarak da isim yapmıştır. Tabii ki müşterilerinden biri hakkında asla konuşmazdı.

"Gabriel Legend. Her şeyi bilmem gerek-"

"Whoa. Whoa. Whoa. Geri çekil," diyor Kelsey, araya girerek. "Seni doğru duyamadım. Doğru mu duydum? Çünkü Gabriel Legend dedin sandım."

"Dedim." Odaya bakıyorum, aniden onun adını yüksek sesle söylememem gerektiğini hissediyorum. Sanki üç kez söylersem ortaya çıkabilirmiş gibi.

Ama bu çok mu kötü olurdu? Aman Tanrım. Neyim var benim böyle? Kes şunu, Scarlett.

"Neden? Nasıl? Senin gibi tatlı küçük bir şey, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istemek şöyle dursun, o adamın varlığından bile haberdar olmamalı. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Onunla . . onunla takıldın mı? Hassiktir. Aman Tanrım." Kelsey'nin ses tonu yarı *heyecanla sandalyesinden zıplıyor*, yarı da *hayatından endişe ediyorum*. Biraz rahatsız edici ama yine de heyecan verici.

"Onunla birlikte olmadım," diyorum hızlıca, onun çok aktif ve canlı hayal gücünün onu ele geçirmesine izin vermeyerek.

"O zaman neden?"

Her ne kadar ona gerçeği söylemek istesem de, Bump'ın uyarısı aklımın bir köşesinde duruyor. Bu yüzden onun yerine söyleyebileceğim en yakın şeyi söylüyorum. "Kulübünü ve vurulma olayını duydum ve geri dönme şansı olup olmadığını merak ettim."

Kelsey homurdanıyor. "Orası suda ölmüş. Sen bile diriltemezsin. O büyük açılış partisi *çılğıncaydı*. Saçma sapan bir çılgınlıktı."

"Yine de bu iyiye işaret."

"Evet, ta ki biri maske takıp içeri girene ve mekânı havaya uçurana kadar. Manhattan'da kimin kim olduğunun silah sesleri ve kaosla başa çıkamayacağını herkesten iyi biliyorsunuz. Hepiniz bu düzeyde bir gangsterlikle başa çıkamayacak kadar korunaklısınız. Artık kimse oraya geri dönmeyecek, Gabriel Legend ne kadar ateşli ve seksi olursa olsun. Tekrar vurulacaklarını düşünerek dehşete düşüyorlar."

Beynimde ayrıntıları arıyorum ve dövüş videosu olan erkek gücünün ham gösterisine kapılmadan önce vurulma olayıyla ilgili makalelere tıklamadığım için kendimi tekmelemek istiyorum.

"Ama kimse yaralanmadı, değil mi?"

"Evet, ama bu bir şey ifade etmiyor. İnsanlar korkuyor ve bir daha böyle bir şeyi göze almaları mümkün değil. Neden umursuyorsun ki? Eğer bundan kaçınabilirsen gerçekten bir parti kızı değilsin."

Yirmi beş yaşımdan beri hayatımın bir parçası olduğunu, kendi kişisel tarzımı bulmaya çalıştığımı ve annem vefat ettiğinde omzunda ağlamama izin verdiğini düşünürsek, Kelsey beni neredeyse herkesten daha iyi tanıyor. Ya da gerçekten, ağabey-kardeş iş ve finans danışmanı ekibim Ryan ve Christine dışında herkesten daha iyi tanıyor. Babalarıyla çalışan annemden bana miras kaldılar. Üçümüz birlikte büyüdü ve Ryan ve Christine, babam dışında ailemden geriye kalan en yakın kişiler. Eski üvey kız kardeşim Flynn hariç. Ama geçen yıl babamın annesiyle olan çirkin ayrılığından sonra,

Artık birbirimizi pek görmüyoruz. "Scar?"

Kelsey'nin sorusu bana çok uzun süredir sessiz kaldığımı fark ettirdi. Kesin olan bir şey var ki, eğer Legend hakkında ona çok fazla palavra sıkmaya çalışırsam, beni hemen anlayacaktır. Mümkün olduğunca gerçeğe yakın bir şey söylemeliyim.

"Birisi kulübü hayata döndürmeye yardım edemeyeceğimi söyleyerek bana meydan okudu..."

"Kahretsin." Kelsey iç geçirdi. "Cesaretlendirilmek söz konusu olduğunda hiç soğukkanlı değilsin. Kahretsin, Scarlett. Bu berbat bir fikir. Gabriel Legend'ın dünyasına girmek istemezsin. Ne kadar seksi olduğu umurumda değil; o senin başa çıkamayacağın kadar tehlikeli biri."

Kelsey bu konuda ne kadar haklı olduğunu kesinlikle bilmiyor ve ben onun videosuna verdiğim tepkiden bahsetmiyorum.

"Bunu yapamayacağımı düşünüyorsun," diyorum, yenilmiş gibi görünmemeye çalışarak. "Ben öyle bir şey demedim. Sana inandığımı biliyorsun. Sende bu dürtü var

Seni her gördüğümde kendimi kambur gibi hissediyorum. Harika şeyler yapabileceğini biliyorum ama bazı şeyler senin ateşini hak etmiyor, kızım. Bu da onlardan biri olabilir."

"Ya ... ya çoktan sallamışsam?" Sorum tereddütle geliyor, çünkü bunu ona söylemek istemiyorum ve Gabriel Legend'ın eline dokunduğumda kolumda beliren rahatsız edici kıvılcımı da hatırlamak istemiyorum. Yine de ikisini de inkâr edemiyorum.

"Lanet olsun. Eğer söz verdiysen, sanırım sözünü yerine getirmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Biz dediğini duyunca gülümsedim.

"Önce beni aramalıydın. Bu neredeyse imkânsız olacak. Bir şansın olması için ciddi bir mucizeye ihtiyacın olacak. Vurulmanın üzerinden iki ay mı geçti? Ve bana söylenene göre, oraya gidenler sadece özentî çeteciler ve kadife ipte herhangi bir çizgi olsa asla içeri giremeyecek insanlar. Bir geceliğine üst sınıf bir kulüp olmuş olabilir ama artık değil."

"O zaman meydan okumayı kabul ediyorum. Bana her şeyi anlat."

"Dedikodu ve kulaktan dolma bilgilerden başka anlatacak pek bir şey yok, ki bunlar eğlenceli olsa da muhtemelen bu iş için yeterli olmayacaktır."

amaç. Bana bir gün verin, araştırıp ne bulabileceğime bakayım."

"Sen en iyisisin, Kels."

"Evet, evet. Biliyorum. Seninle yarın konuşuruz, kızım. Güzellik uykunu al da gözlerinin altındaki koyu halkaların üzerine kapatıcı sürmek zorunda kalmayayım."

"Uyuyacağım. Söz veriyorum." Ona yalan söylerken parmaklarımı çapraz yaptığımı göremiyor ama beni çok iyi tanıyor.

"Yalancı." Öpücük sesi çıkarıyor ve telefonu kapatıyor.

Telefonumu indiriyorum, sonra onu ve dizüstü bilgisayarımı alıp yatak odama gidiyorum. Stresli olduğumda beni rahatlatan soluk sarı duvarları, krem, uçuk mavi ve güvercin grisi yatak odası takımı ve uyumlu perdeleri, antika mobilyaları ve her erkeği koşturacak kadar narin kabarık yastıklarıyla aşırı kadınsı bir alan.

Sanırım Chadwick'in neden hayran olmadığını anlayabiliyorum, ama bu hiçbir şeyi değiştireceğim anlamına gelmiyor. Yerimi seviyorum. Uzun bir günün ardından buraya gelip bir içki ve bitiremediğim işlerle gevşemeyi seviyorum. Bu gece de tam olarak bunu yapacağım - dizüstü bilgisayarımın finansal raporları inceleyeceğim, televizyonda *Charlie'nin Melekleri* arka plan gürültüsü olacak ve teşvik olarak, en sevdiğim hesapları takip etmek için biraz sosyal medyaya zaman ayıracağım.

Ama önce banyoya gidiyorum. Krem rengi yer karoları, açık gri boya ve neşeli sarı ve mavi havlularla renk düzeni buraya kadar uzanıyor. Duş aldıktan ve annemin bana çok küçük yaşlardan itibaren öğrettiği cilt bakım rejimimi uyguladıktan sonra, kalın pamuklu bornozumun kemerini sıkıyor, mavi ışığı engelleyen gözlüklerimi takıyor ve yüzümden aşağıya düşmek üzere olan dağınık topuzumu düzeltiyorum.

Artık yatmaya, daha doğrusu yatakta çalışmaya hazırım. Girişimci olmanın göz kamaştırıcı hayatına hoş geldiniz. Her zaman yapılacak daha çok şey var ve hepsini yapmak için gün içinde asla yeterli saat yok.

Dekoratif yastıkların yerini değiştirdikten sonra yorganın altına giriyorum ve bir bölüm açıyorum. Hemen rakamlara dalmalıyım, ama önce ilk şeyler ...

Telefonumu elime alıyorum ve herkesin dünyasına açılan pencere olarak gördüğüm en sevdiğim sosyal medya platformunun uygulamasına dokunuyorum. Sanırım en çok annem sayesinde görsel bir insan olduğum için seviyorum. Ayrıca tam olarak görmek istediğim içeriğe ulaşmamı sağlayan hashtag arama özelliğini de seviyorum. Ve bu gece, neredeyse her gece olduğu gibi, en sevdiğimi yazdım: *#LifeIsMessy*.

Aradığım şeyi görmeye başlamadan önce yayını biraz aşağı kaydırmam gerekiyor. Una bulanmış üç küçük çocuk, biri elleri bir kasenin içinde, biri gururla bir top hamur tutuyor ve diğeri duvara bakıyor.

Aman Tanrım. Çok büyüyorlar.

Evet, bir sapık gibi göründüğümü biliyorum ama hesap herkese açık ve Winston üçüzlerini kesinlikle seviyorum. Kuzey Carolina'da yaşayan Tina adında otuzlu yaşlarında bir kadın olan annelerinin çok fazla takipçisi yok ama onun derdi bu değil. MomOutNumbered adlı hesabına tıklıyorum ve Tina'nın saçları benimkine çok benzeyen dağınık bir topuz yapmış fotoğrafını gördüğümde gülümsüyorum, ancak vücudunu bir orman jimnastiği olarak kullanan üç küçük çocuğu var.

Alt yazıda şöyle yazıyor:

Günün ne olduğunu, saatin kaç olduğunu ya da şu anda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ama umurumda değil. #LifeIsMessy #MomOutNumbered #TripletLife #EnjoyEveryMoment

Bir özlem ateşi vücudumu delip geçiyor.

Dağınık hayatlar yaşayan aileler benim zayıf noktam. Onlar benim hedef pazarım değil. Mükemmel fotoğrafı sahnelemek, algoritmalar, etkileşim, beğeniler ve takipçiler onların umurunda bile değil. Onlar sadece *gerçek*.

Benim dünyamda bu nadir görülen bir şey. Benim çevremdeki insanlar görünüşe ve imaja takmış durumdalar. "Gerçek" bir şeyi ancak paylaşım şok ve dehşet yaratacak şekilde tasarlandığında ve çok sayıda yorum aldığında gösteriyorlar.

Peki, yaptığım şeyi neden yapıyorum? Çünkü seviyorum. Yeni ve orijinal fikirler bulmaya çalışmamı sağlıyor. Beni daha çok çalışmaya ve kalıpların dışında düşünmeye itiyor.

Yine de, ayaklarımın yere basmasını sağlamak için günlük *gerçek* dozumu almam gerekiyor. Çünkü hayat dağınık ve bu hatırlatma beni nereye gittiğime odaklıyor. Mükemmellik değil, çünkü öyle bir şey yok. Ama bir sonraki meydan okumayı üstlenmek için ruhumu besleyecek kendi küçük dağınıklık dilimim.

Bir gün Tina Winston'ın sahip olduğu şeye sahip olacağım. Muhtemelen üzüzlere değil, ama atılmaya hazır olduğumda ... Ben de dağınık bir aile istiyorum. Ne zaman olursa olsun. *Kiminle* olursa olsun.

Chadwick'i düşünmem ve onunla gerçek bir şeyler yapmam gerekirken Brooklyn'de ilk bebeklerini yeni doğuran genç bir çiftin hesabına göz atıyorum.

Rona *#WhatTheyDontTellYouAboutBabies* hashtag'i ile komik şeyler paylaşıyor ve özgünlüğü ilham verici. Ayrıca şu anda bebek sahibi olmaktan biraz korkuyorum çünkü *Tanrım, vücut sıvılarını hiç bırakmıyorlar mı? #LifelsMessy*'yi sevmesine şaşmamalı çünkü çok uygun. O kadar uygun ki

Chadwick'in takım elbisesine ve kravatına tükürdüğünü ve bunu sorun etmediğini hayal edin. Neyse ki Rona'nın Ben adında bir oğlu var ve gece beslenmesi için kalkıp bebeği ona getiriyor. Sanırım sırf bu yüzden ona biraz aşık oldum.

Yine, Chadwick'in buna benzer bir şey yaptığı düşüncesi beynimde tamamen boş bir görüntüye neden oluyor. Bunu hayal edemiyorum.

Sorun değil, kendime hatırlatıyorum. *Her şeyi bu gece çözmek zorunda değilim.*

Sonunda kendimi telefondan ayırmadan önce güncellemeler için diğer hesapları kontrol ederek birkaç dakika daha geçiriyorum.

Bu kadar eğlence yeter. Şimdi, iş.

Bu gece ne kadar çalışabileceğimi merak ederek esniyorum. Çünkü üretkenliğimi aşmak benim kişisel görevim, bu yüzden yorgunluğumu bastırıp sayılara bakıyorum ve gözlerim dolana kadar notlar alıyorum.

Sonunda, bir elim dizüstü bilgisayarımın etrafında kıvrılmış, koyu sarı saçlı ve parlak mavi gözlü küçük bir çocuğun bacağıma tırmanan hayalleri beni uykuya daldırıyor.

SEKİZ

EFSANE

W Roux tasmaıyla yanımda koştururken, daha sık gitmek istediğim ama bir türlü gidemediğim spor salonuna doğru yola çıktım.

gerektiği kadar düzenli yapamıyorum. Muhtemelen eskisi gibi antrenman yapmadığım içindir.

Bu kulüp için en büyük riski almamın ve bu kadar çok para yatırmamın en büyük nedenlerinden biri beni kafesten çıkarmaktı. Çocukluğumdan beri hayatta kalmak için savaşıyorum. Jersey'e geldikten sonra yumruklarımın para kazanabileceğini fark ettim. Bu yüzden boktan işlere girmek yerine, bulabildiğim her dövüşe girdim. Kendime bir isim yapmaya başladığımda, bu bir sorun olabilirdi, ancak kimse kendine Gabriel Legend diyen adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Benim için sorun yoktu. Bahisleri çıldırtmak için kalabalığa bir gösteri yapmam için kimsenin gerçek adımı bilmesine gerek yoktu.

Ve her zaman kendime bahse girerdim. Her dövüşte. Sadece birkaç dolarım olsa bile. Çünkü inandığım bir kişi varsa, her zaman başarabileceğini düşündüğüm bir kişi varsa, o *da benim*. Belki de dünya tarafından beş para etmediğim gösterildikten sonra böyle bir özgüvene sahip olmamam gerekirdi ama ben sahibim.

Ya da vardı.

Şu anda neye inanacağımı bilmiyorum.

On beş yıllık çalışma, fedakârlık ve umut, teminat olarak gösterdiğim her şeyle birlikte yok olmak üzere. İlk ödememin yapılmasına iki hafta var ve eğer kaçırsam . . . Boku yerim ve tüm bunlar sadece kazanamadığım zamanların bir anısı olarak kalır.

Yirmi dört saat açık MMA spor salonuna yaklaşıırken, aklımdan sürekli çıkardığım seçenek bir hışımla geri geliyor.

Para için dövüşebilirdim.

Büyük bir dövüş. Sağlam bir para ödülü ve çılgın bahis oranları olan bir dövüş. İnsanların görmek için can attığı rövanş maçı. Her zaman almayacak kadar akıllı olduğum rövanş çünkü kafesten bir daha çıkmama ihtimalim çok yüksek.

Bodhi Black. Üç yıl önce Tanrı'nın lütfuyla yendiğim acımasız bir orospu çocuğu.

Süpermen yumruğu atmaya çalışırken ayağı kaydı, ben de onu yere serdim ve topuk kancası attım. Dizindeki neredeyse tüm bağlar yırtılana kadar pes etmeyi reddetti. O zamandan beri kan istiyor, beni tekrar dövüştürmeye çalışıyor.

Aylarca yetecek kadar ödeme yapabilir, kulübü yeniden canlandırmak için bize biraz zaman kazandırabilirdim. Ama kendime Legend'ın kapıları açıldıktan sonra bir daha kavga etmeyeceğimi söyledim. Hayır, kendime söz verdim ve bu sözümü asla tutmam. Çünkü bir kez yaptım.

Bu düşünce trenini durdurdum çünkü bu gece ona binemem. Yeni bir yere gitmiyor, sorunlarımı çözmiyor ya da bana hâlâ Biloxi'den gelen ve ne yaptığını bilmeyen aynı çocuk olduğumu fark ettirmekten başka bir şey yapmıyor.

Manhattan'ın her yerinde olduğu gibi, spor salonunun kapısını itip açtığımda, lanet olası şey hiç boş kalmıyor gibi görünüyor. Değil mi?

Çünkü bu şehir uyumuyor.

Kimseyle konuşmayı planlamasam da, en azından köşede durup ağzı bir karış açık herkesi izleyen çocuktan başkasıyla konuşmayı planlamasam da işime gelir. Ağır torbayı tutmak için yeterli.

Roux'yu karşı köşeye yerleştiriyorum, onu biraz okşuyorum ve kulaklarının arkasını kaşıyorum. Başını patilerinin üzerine koyuyor ve ben gitmeye hazır olana kadar uyumaya hazırlanıyor. Çok iyi bir köpek.

Çantamı onun yanına bırakıp malzemelerimi arıyorum, ellerimi ve bileklerimi bantlayıp sarıyorum, sonra eldivenlerimi giyip kaslarımı gevşetmek için birkaç dakika gölge boksu yapıyorum. Yeterli bir ısınma değil ama işimi görecektir, çünkü aklım Scarlett Priest'e dönmeden önce bir şeylere vurmam gerekiyor.

Hay sikeyim. Artık çok geç.

Adı geçer geçmez aklıma o geliyor. Etkileyici gri gözleri, pembe kırmızı dudakları ve parlak sarı saçlarıyla porselen gibi bir yüz.

Onu düşünmüyorum.

Aval aval bakan çocuğa el sallıyorum ve ağır çantayı gösteriyorum. "Ne yapacağını biliyor musun?"

Hızlıca iki kez başını sallıyor.

"Güzel. Sıkı çalışacağım."

Gözleri açılıyor ve torbaya saldırmadan önce ona teşekkür etme zahmetine girmiyorum. Gerçek bir plan ya da antrenman yok. Sadece kombinasyon üstüne kombinasyon. Vuruş üstüne vuruş yapıyorum ve her birinin etkisi kollarımdan omuzlarıma doğru çığlık çığlığa yayılıyor.

Çok uzun zaman oldu. Bu kadar zorlamamalıydım. Bu kadar hızlı hareket etmemeliyim. Ama umurumda değil, çünkü hiçbir şey -bu cezalandırıcı, acımasız tempo bile- kafamın içindeki surattan kurtulamaz.

Halıyı ve Bump'ı görüyorum. Onun hissettiği dehşeti hissediyorum. Korku damarlarından pompalanıyor. Ve kelepçelerin soğuk metal

ne oldu ğ unu anlatmaya karar verirse bileklerime dolanacak.

Q'nun önerisi, birinin onu takip etmesi ve telefonunu dinlemesi, aklıma geliyor ve bunu yapmazsam aptallık etmiş olacağımı biliyorum.

Bize yardım etmesini mahvetmek istemiyorum ama kığımızı da korumak zorundayım. Tabii çok geç olmadıysa.

Neden bunu hemen düşünmedim ki? Her hareketini izleyebilmem için telefonunu vermesini mi istedim?

Belki de hasar kontrolü yapmaya çalıştığım içindir ve onu bu şekilde korkutmak bizim lehimize olmazdı. Yardım etmeyi teklif etti. Onu zorlamadım.

Kafamın içindeki ses, sahip olduğum tek vicdana ait olan ses, tıslayan bir azarlamayla yüzeye çıkıyor. *Saçmalıyorsun, Gabriel. Anlaşma yapmadan gitmesine izin verebilirdin.*

O an yapmam gerekeni yaptım, diyorum sese.

Omuzlarım şimdi çığlık atıyor. Masa başında çok fazla zaman geçirdim. Kulüpte volta atıp müşterileri kapıdan nasıl geçireceğimizi düşünerek çok zaman geçirdim. Yumuşamak ve nereden geldiğimi unutmak için çok fazla zaman.

Sonra Bump'ı düşündüm. Yaptığı şeyi yaptığına inanamıyorum. *Aklından ne geçiyordu?*

Oh, bu doğru. Normal düşünmüyordu çünkü kafatasına benim için olan kurşunu yedi. On beş yıl önce Biloxi'den kaçtığımızda ona ihtiyacı olan yardımı sağlayamadık çünkü hızlı hareket etmeseydik ikimiz de ölmüş olacaktık. Şimdi zihinsel olarak asla büyüyemeyecek.

Hepsi benim suçum. Her bir parçası. Bunu ben yaptım. Bunu ben yaptım.

hepimiz için.

Yüzümden ve boynumdan ter boşaldıkça hayal kırıklığım artıyor ve 1-2 kombinasyonlu çantaya var gücümle vuruyorum.

"*Umph.*" Çocuk kıcı yere çarparken bir homurtu çıkardı.

Bu beni kendime karşı sessiz tiradımdan çekip çıkarıyor ve ona elimi uzatmak için hareket etmeden önce geri çekiliyorum. "Kahretsin. Özür dilerim evlat. Seni dövmek istememiştim."

"Kahretsin, dostum. Sert vurmuşsun," diyor çocuk ama ayağa kalktıktan sonra gözlerim onun üzerinde değil.

Hayır, kaşlarını kaldırmış, sanki daha önce hiç böyle çalışan birini görmemiş gibi bize doğru gelen adamda. Ama o şaşkın bir çocuk değil. Hayır, o tanıdık bir yüz... Bir yerlerde gördüğüm ama çıkaramadığım bir yüz.

Sonra eldivenleri tokuşturmak için bir yumruk uzatıyor. "Yoğun kombolar var.

Hareket edebiliyorsun dostum. Bunu nasıl yapıyorsun?"

Sesi hafızamı canlandırıyor ve beyaz perdede gördüğüm bir aktör olan Silas Bohannon'ın beni spor salonunda araması karşısında yaşadığım şoku belli etmemek için yüz hatlarımı düzeltiyorum.

Çocuk bize alan tanıyormuş gibi geri çekiliyor ve Bohannon başıyla ağırlık torbasını işaret ediyor. "Devam etmek ister misin?"

"Muhtemelen devam etmemeliyim. Pek ısınmadım."

"Fark ettim. Kasabaya gitmişsin. Bir şey üzerinde mi çalışıyorsun yoksa bir şey için mi çalışıyorsun?"

Sorusu gerçekten önemsiyormuş gibi bir izlenim yaratıyor ama ben çene çalmayı seven biri değilim.

"Bir şeyler."

Cevabıma yarım bir kahkaha attı ama görgüsüzlüğümden etkilenmiş gibi görünmüyor. "Deli gibi hızlı ellerin var dostum. Sana kim öğretti? Meraklı olmak istemem ama lanet olsun. Her şeyini vermişsin. Merhamet yok."

Önümdeki adamı inceliyorum ve ne yapmaya çalıştığını merak ediyorum.

Beni tanıyor mu, yoksa sadece gördükleriyle mi hareket ediyor?

Ne olursa olsun, dürüstlüğü seçiyorum. "Birinci sınıf bir antrenöre param yetmiyordu, bu yüzden arkadaşlarımla çalıştım ve erkeklerle idman yapmayı teklif ettim.

benden daha ağır ve üstündü. Onlardan bir şeyler öğrenebilmek için yıllarımı dayak yiyerek geçirdim."

Bana merakla bakıyor. "Yani diyorsun ki birkaç yumruk yiyebilmek ve senin yöntemlerini öğrenebilmek için seninle dövüşmek istemeliyim."

Bu sefer kahkahayı bastım. "Söylediğim tam olarak bu değildi-"

"Programım berbat," diyerek araya giriyor. "Ama eğer beni dövmeye istekliysen, senin programına uyması için bir yol bulurum."

Bu adamda beni rahatsız eden bir şeyler var ama kesinlikle istediğini istiyor ve hayır cevabını kabul etmeye alışık değil. Acaba bu ünlü birinin tipik davranış biçimi mi? Bu öğleden sonra ofisime gelen kadın gibi o çevrelerde dolaşmıyorum ama tam bir aptal da değilim.

"Neden?" diye sordum. Vereceği cevap kararımı belirleyecek.

"Çünkü dublör kullanmadan sadece ekranda dövüşüyormuş gibi yapmak istemiyorum. Sahte olmasını istemiyorum. Gerçek olmasını istiyorum. Her iki durumda da emek harcıyorum ve bu anlaşımdan beceri kazanmak istiyorum."

"Neden ben?"

Bohannon bir kolunu ağır torbaya doluyor ve başını sallıyor. "Birkaç yıl önce seni şahsen dövüşürken görmüştüm. Hareketlerini görmek YouTube videolarından daha zordu ama kalabalıktaki enerjiyi hissedebiliyordum. Çok elektrikliydi, hepsi senin sayende. Filmimi izlemek için zor kazandıkları paralarını veren insanlara vermek istediğim duygu bu. En iyisine sahip olmalarını istiyorum."

"Ve ihtiyacın olduğunda birinin kışını gerçekten tekmeleyebilmek istiyorsun," diye ekliyorum, çünkü diğer amacının da bu olduğundan oldukça eminim.

"Sen istemez miydin?"

Başımı sallıyorum ve eldivenimi çıkarıyorum, sonra ona uzatmak için elimi çekiyorum. "Gabriel Legend."

O da aynısını yapıyor. "Silas Bohannon. Bana Bo diyebilirsin."

El sıkışıyoruz ve ben de ona gerçeğin geri kalanını anlatmak için sarılmış parmaklarını bırakıyorum.

"Son birkaç aydır yeterince çalışmadım. Şu anda çok iyi durumda değilim."

"Alabildiğimi alacağım," diyor Bo.

"En iyi ihtimalle haftada bir kereden fazlasını teklif edemem ve ben Jersey'de yaşıyorum."

Bo yüzünü buruşturuyor ve ben neredeyse ona güleceğim. Manhattanlıların çoğu köprüyü geçmeyi sevmez. Ben onlardan biri değilim, çünkü şehrin dışında kocaman bir dünya olduğunu biliyorum.

"Yeterince makul. Telefonun var mı?" diye soruyor.

Roux'nun yanındaki çantama yönelip eldivenlerimi içine bırakıyorum, sonra da telefonumu çıkarıyorum. Bo numarasını söylemeden önce köpeğimin yanına çömeliyor ve duraklıyor.

"Bakabilir miyim?" diye soruyor, sanki onu sevmek istiyormuş gibi elini uzatarak.

Önce sormasına sevindim, yoksa ona münakaşa konusunda siktir olup gitmesini söyledim. Kimse başka bir adamın köpeğine izinsiz dokunmamalı. Tabii bu bir çocuk değilse, çünkü onlar daha iyisini bilemezler ve tüylerini okşamadan duramazlar.

"Muhtemelen elini yemeyecektir. Keyfine bak."

Bo, Roux'nun avucunu koklamasına izin veriyor ve sonra onu çenesinin altından kaşıyor. Adam bir köpeğe nasıl yaklaşacağını biliyor. Bu onun lehine bir puan.

Roux onun elini yalıyor ve burnunu kullanarak başının üstünü okşamak için elini yukarı kaldırıyor. *Otoriter sürtük.*

"Güzel köpek."

"Onun adı Roux. Eğer senden hoşlanmasaydı, numaralarını takas etmezdim," diyorum ona.

"Yeterince adil," diyor. "Benim de iki köpeğim var ve toplum içinde bu kadar iyi davranamayacak kadar şerefsizler. Muhtemelen onları çok şımarttım."

Numaralarımızı değiştiriyoruz ve Bo onaylamak için bana bir mesaj gönderiyor.

"Zamanım olacağına söz veremem," diye hatırlatıyorum ona. "Bugünlerde kavga etmiyorum."

"Duydum. Bir kulüp mü açtınız?"

Tabii ki duymuştur. Herkes duymuştur.

"Evet." Kasıtlı olarak belirsiz kalıyorum çünkü bir sonraki adımda geleceğini bildiğim detaylara girmek istemiyorum. Yine de fark etmez.

"Orada da bazı sorunlar yaşadın, değil mi?" Ağzımı kapalı tutarak tekrar başımı sallıyorum.

Bo aptal değil ve ne demek istediğimi anlıyor. Roux'nun kulaklarını son bir kez kaşıyarak ayağa kalkıyor ve ben de aynısını yapıyorum.

"Eğer bağlantı kurabilirsek, bu harika olur. Her iki durumda da, seninle tanışmak güzeldi." Ağır çantaya bakıyor. "İyi antrenmanlar dostum. Görünüşe göre çantayla biraz zamana ihtiyacın vardı. Seni bırakayım da devam et."

Haksız değil. Zaman ayıramasam da ihtiyacım olan bir rahatlama bu.

"Sana haber veririm," diyorum ve çantamı sallayarak eşyaları yerleştiriyorum. "Görüşürüz, Bo."

"Ben de Legend. Dört gözle bekliyorum."

Ellerimi açıyorum ve fermuarını çekip Roux'nun tasmaşının ucundan tutmadan önce her şeyi çantanın içine tikiştiriyorum. Tam spor salonunun kapısına varmıştık ki tanıdık bir sesin adımı söylediğini duyuyorum. Arkamı döndüğümde iri siyah saçlı orospu çocuğunu bir dövüşçünün yanında görüyorum.

"Hey, Legend. Dostum, uzun zaman oldu. Nasılsın kardeşim?" Rolo, eski dövüş organizatörüm, dedi.

Ona doğru yürüyorum ve o da iki kolunu birden uzatarak beni sırtımdan kucaklıyor. Başka biri olsaydı, ona kafası kışına sıkışmış gibi bakardım. Ama Rolo farklıydı. Rolo ailedendi. En azından ben ona kafesten temelli çıkacağımı söyleyip kalbini kırana kadar.

Bir kolumla sırtına vurdum ve kucaklamadan çıktım. Roux eski arkadaşını görünce mutlulukla kuyruğunu sallıyor. Ben antrenman yaparken Rolo onun için spor salonuna soğuk pizza getirirdi.

"Nasılsın dostum?" diye soruyorum.

"İyiymi. Hem de çok iyi. Yine de kafeste kışının acıyı serbest bırakmasını izlemeyi özlüyorum. En iyi zamanlarında çekip gittin ve biliyorum ki o lastiklerin üzerinde hâlâ lastik var."

Yanındaki boksör gözlerinde yıldızlarla bana bakıyor ve Rolo'nun onu bir sonraki ben olması için yetiştirip yetiştirmediğini merak ediyorum.

"İyi gidiyor gibi görünüyorsun," diye cevap veriyorum adama başımı sallayarak. "Seni şehrin bu kısmına getiren nedir?"

"Beni bilirsiniz, her zaman yeni yetenekler keşfederim, kulağım her yerde olur. İnsanları kapıdan içeri sokmak ve cebimize para girmesini sağlamak için yapabileceğim en iyi dövüşleri bir araya getirmeye çalışıyorum."

İçinde bulunduğum durum nedeniyle hissetmediğim bir gülümsemeyi zorluyorum. "O günleri hatırlıyorum."

Rolo topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve beni tepeden tırnağa tırıyor. "Kulüple yaşadığın sorundan sonra her şey yolunda mı? Oraya gidip kontrol etmek istiyordum ama işler nasıl yürür bilirsin..."

Sözleri havada asılı kalırken, başarısızlığımın keskin bıçağını daha da şiddetli hissediyorum ve bu sefer suçluluk duygusuyla karışıyor. Rolo'yu büyük açılış partisine bilerek davet etmedim çünkü onun nasıl

o bok suratlı olduğuunda alır. Ayrıca, en pahalı içkileri içerken ve gördüğü her kadınla flört ederken, ihtişamlı günleri ve benim hakkımda övünürken bar hesabını benim karşılamamı beklediğini de biliyorum.

Bu çok utanç verici ve kulübümde böyle bir şey olsun istemedim.

"Her şey yolunda. Sadece yolda bazı tümsekler var. Kendiliğinden düzelir."

"Çabuk paraya ihtiyacın varsa, sana geri dönüş kavgası ayarlayabilecek birini tanıyorum."

Başımı salladım. "Ben böyle iyiyim, Rolo. Yine de teklifin için minnettarım."

Rolo omuz silkiyor ve yanındaki adam gözlerini benimle eski organizatörüm arasında ileri geri oynatmaya devam ediyor. "Bu her zaman masada. Herkes bana hâlâ seni soruyor, özellikle de Bodhi Black'le tekrar dövüşeceğin zaman." Rolo'nun gözlerinde açgözlülük parlıyor. "Sonuç ne olursa olsun bu çok tatlı bir ödeme günü olurdu."

Azı dişlerim birbirine sürtünüyor. "Ben iyiyim dostum. Yasal kalıyorum. Tıpkı planladığım gibi."

Açgözlülük kayboluyor, ama endişe gibi görünen bir şey onun yerini alıyor. "Bunun senin için önemli olduğunu biliyorum dostum, ama eğer bundan sıkılırsan, seni anladığımı biliyorsun. Yakında konuşuruz, Gabe. Yabancı olma."

Roux yanımda koştururken spor salonundan çıkıyorum, Bronco'mu alıp Manhattan'dan defolup gitmek için kulübe geri dönüyorum. Köşeye geldiğimde, hepsi de bar için giyinmiş dört kızdan oluşan bir grup karşıdan karşıya geçiyor ve yanımdan geçmek yerine aynı yöne doğru ilerliyorlar.

Tıpkı Scarlett'in yapacağını tahmin ettiğim gibi.

Rahatsız ediyor. Olması gerekenden daha fazla. Özellikle de içlerinden biri sanki onu soyacakmışım gibi çantasını sıkıca tutarken.

Keşke ilk kez olduğunu söyleyebilseydim. Ya da ikincisi. Ama öyle değil. Sokakta yürürken kapüşonunuzu yüzünüze kapatırsanız, karanlık bir sokakta hiçbir kadın yanınızdan geçmek istemez. Tehlikeyi doğru tespit edebildikleri için onları tebrik etmeliyim. Acıtması dışında, çünkü ben asla bir kadını incitmem.

Sadece ona zarar vereceğini düşündür ki
Kıçını kurtarmak mı? Geçmişimden gelen tatlı bir Güneyli sesi yükseliyor ve onu ikna etmeye çalışıyorum.

Başka seçeneğim yoktu. Onu bu kadar çok kelimeyle tehdit etmedim. O öyle sandı. Bunu kendi avantajıma kullandım.

Omzumdaki melek ikna olmadı. *Sen bundan daha iyisin, Gabe, ve bunu biliyorsun. Kendine yalan söylemeyi bırak.*

Haklı ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Kulübe hızlıca bir göz attıktan ve Zoe'nin yüzündeki hayal kırıklığı ifadesi bana katılım hakkında bilmem gereken her şeyi anlattıktan sonra, kalmam için hiçbir neden kalmadı. Q ve ben normalde geceleri dönüşümlü olarak çalışıyorduk ama pistte çok az kişi olduğu için Q'nun üç ablasından en küçüğü olan Zoe'nin daha çok kendi başına çalışmasına izin verdik. İkimiz kadar yetenekli olduğunu kanıtladı ve eğer Scarlett Priest söylediği şeyi gerçekten yapabiliyorsa, Zoe yakında değerini daha da fazla kanıtlayacaktır.

Umut etmekten neredeyse korkuyorum. Umut sadece beni daha fazla hayal kırıklığına uğratar ve lanet olsun ki buna daha fazla ihtiyacım yok. Gerçekleştirmeye çalıştığım büyük planlar ve hayaller çoktan kana bulandı. İntikamım hâlâ dışarıda, almamı bekliyor. Ve hazır olduğumda alacağım.

Şehri geride bıraktığımızda Roux başını kamyonetimin camından dışarı sarkıtıyor ve ben yüzüstü yatağıma düşüp bugün hiç yaşanmamış gibi davranmaya hazırım. Ama Bronco'yu, Bump'la ikimizin Q'nun ailesinin izniyle üstünde küçük dairelerimiz olan eski servis istasyonunun bölmesine park ettikten sonra bile, Scarlett'in kafamda asılı duran görüntüsünden kurtulamıyorum.

Üstümdeki karanlık pencerelere bakıyorum, bu da Bump'ın onu aklımdan çıkaracak bir dikkat dağıtıcı olmadığı anlamına geliyor. Hurdalığın diğer tarafındaki büyük beyaz evin ışıkları parladığına göre, Q'nun babası ve ekibiyle takıldığını, poker oynarken birbirlerine hakaret etmelerini izlediğini varsayıyorum.

Bu da demek oluyor ki. . . Roux dışında yapayalnızım.

Normalde bu bana uyar ama şu anda kendime güvenmiyorum. Telefonumu çıkarıp yüzünün daha fazla fotoğrafını arama dürtüsü beni çok rahatsız ediyor.

Onun umurumda olmadığını kendime hatırlatıyorum. Ama biraz keşif fena fikir değil.

Roux ve ben merdivenleri çıkıyoruz ve dükkânda yıllardır araba bakımı yapılmamış olmasına rağmen havada hâlâ fren hidroliği, yağ ve egzoz kokuları asılı duruyor. On beş yıldır burada yaşadıktan sonra, sanırım burası tam olarak evim gibi kokuyor ya da bildiğim en yakın şey.

Kapının kilidini açtığımda Roux mızızlanıyor, ödül maması ve yatağı için hazır. Kendim için bir protein karışımı hazırlayıp oturma odasındaki kanepeye uzanmadan önce onunla ilgileniyorum. Telefonum cebimde ağır ağır duruyor, ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar.

Teslim olurken boş odaya "Siktir et," diyorum.

Fotoğrafına bakmam otuz saniyeden fazla sürmüyor. Kahretsin, düzinelerce. Muhtemelen yüzlerce. Ya da binlerce.

Beni yaratma ya da yıkma gücüne sahip olan kadının tüm galerisi.

Ve kafamı çeviremiyorum. Güldüğü, gülümsediğı, koştuğı, yürüyüş yaptığı, bit pazarından bir şeyler satın aldığı görüntülere bakarak aşağı kaydırıyorum ... sanki onun hayatını kare kare izliyorum.

Bump'ın onu kaçırarak mahvettiğı mükemmel hayatını.

Telefonu sehpanın üzerindeki eski *Hot Rod* dergilerinin üzerine atıyorum ve televizyonu açmak için kumandayı alıyorum. Zihin uyuşturan eğlence. İhtiyacım olan şey bu. Çünkü o fotoğraflara baktıktan sonra uyumamın mümkün olmadığını biliyorum.

Family Guy'ın tekrarının yarısında, telefonu tekrar elime alıyorum ve 4 Temmuz'da elinde maytapla bir su balonundan kaçarken güldüğü bir resme bakıyorum.

Sonra bir yemin ediyorum.

"Kulübüm kara geçtikten sonra, yüzünü bir daha asla görmeyeceğim."

DOKUZ

SCARLETT

Yastığım yerine sert bir yüzeye bastırdığım yanağımda salyayla uyanıyorum. Buranın, bir zamanlar İlk kez yüzümde dizüstü bilgisayarımın köşesinin iziyle uyandım ama bu beni yalancı çıkarır.

Derimi MacBook'tan sıyrarak, küçük salya havuzunu çarşafımın kenarıyla sildim.

Kendime not: Bugün yatak takımını değiştireceğim. Muhtemelen bu gece yorganın altına girene ve bu konuda bir şey yapamayacak kadar yorgun olana kadar hatırlamayacağım zihinsel bir not, ama en azından deniyorum.

Bir esnemeyle yataktan kalkıyorum, dizüstü bilgisayarımı bazı kadınların bebeklerini taşıdıkları gibi göğsüme bastırıyorum.

Bir gün.

Ama bugün değil. Bugün, üniversiteden beri biriktirdiğim açığı kapatmak için yeterince uyuduğumu iddia edene kadar kahve içmem gerekiyor. Saate bakıyorum ve Amy'nin o günkü programımın özetiyle birlikte kapımı çalmasına sadece on dört dakika kaldığını görünce gülümsüyorum.

İki fincan kahve için on dört dakika yeterli.

Yüzümü yıkadıktan ve sabah rutin cilt bakım ürünlerimi uyguladıktan sonra mutfağa gidiyorum ve

gölünç kupa koleksiyonu. Curated'ın alt katındaki mutfak düzeninden, insanlar tanrıların nektarını sadece zarif antika çay fincanlarından içtiğini düşünebilir, ama yanılırlar. Sabahlarıma mümkün olduğunca çok absürtlük serpiştirmeyi tercih ediyorum. Hayat her şeyi ciddiye almak için çok kısa. Buradan canlı çıkacak değiliz ya.

Kahve hazır olur olmaz, THIS MIGHT BE WHISKEY kupama döküyorum, parmaklarımı etrafına sarıyorum ve içime çekiyorum.

Gah. Evet.

Mutfak tezgahından şükran günlüğümü alıyorum ve açık penceremin yanındaki küçük masaya götürüyorum. Şehrin sesleri her yerde ve tüm hayatım boyunca burada yaşadıktan sonra, kavanozumdan bir kalem seçerken artık onları neredeyse hiç fark etmiyorum. Bugünün kaleminde BE FUCKING FABULOUS yazıyor.

Not edilmiştir.

İlk yudumumu alıyorum ve bugün ne yazacağımı düşünürken sıcaklığın vücuduma dolmasına izin veriyorum. Bu benim en önemli sabah ritüellerimden biridir. Oldukça şanslı bir yıldızın altında doğduğumu biliyorum. Çoğu insanın uğruna cinayet işleyebileceği bir hayatım var - çünkü kaçırılma olayına rağmen. Ne kadar uzun sürerse sürsün, bunun tek bir parçasını bile hafife almak istemiyorum.

Aklıma gelene kadar defterin üzerindeki silgiye dokunuyorum.

Bu hayatın sonlu ve her saniyesinin değerli olduğunu hatırlattığı için minnettarım. Bu sabah uyandığım ve bugün için bir amacım olduğu için minnettarım.

Daha fazla yazabilirim, ama içimden gelmiyor. Bazı günler paragraflar yazıyorum. Diğer günler tek bir cümle. Doğru mu yapıyorum bilmiyorum ama her gün bir şeyler yazdığım sürece şükran ruhunun içimde akmaya devam edeceğini düşünüyorum. Bir yudum daha aldıktan sonra neredeyse bir dipnot ekleyecektim ama onun yerine sadece düşünüyorum.

*Kahve için minnettarım. Her bir kişiye teşekkür ederim.
emek ve çabalarım bunu dudaklarıma getirdi.*

Bugünkü demleme çok uzun sürmüyor çünkü neredeyse içime çekiyorum. Tam ikinci fincana başlamıştım ki, kapının o kendine özgü çifte vuruşu geldi.

Amy. Tam zamanında.

Yerimden fırladım ve Chadwick'in rüküş ve uyumsuz dediği antika mobilyalarımın etrafından dolanarak kapıyı açtım.

Bazı insanlar Curated gibi bir yerin patronunun kapıyı mükemmel bir şekilde süslenmiş olarak açmasını bekleyebilir ama o insanlar beni hiç tanımıyor.

Çalışanlarımın hepsi beni fare yuvası gibi saçlarımla, makyajsız ve pijamalarımla görmüştür. Çünkü bu ben de böyleyim ve her sabahki genel seksi halimi saklamıyorum. Bu çok fazla çaba gerektirir ve ben de bunu gerçekleştirecek kadar umursamıyorum.

Yirmi sekiz yaşındaki yönetici asistanım ve genel müdürümü karşılamak için kapıyı açarken gülümseyerek "Günaydın Amy," diyorum. İki ayrı kişi çalıştırmayı denedim ama işler karmaşıklaştı ve tüm siparişlerimi Amy'ye vermenin daha kolay olduğuna karar verdim; *Amy'nin* de mağazayı yönetirken yapılması gereken her şeyi devredebileceği bir yönetici asistanı ve personeli var.

Alışılmadık ama işimize yarıyor.

"Hey, Scar. Kambur günün kutlu olsun! Benim için hazır mısın?" "Senin için her zaman hazırım."

Gülüyor, çünkü bu tamamen saçmalık. "En azından bugün COFFEE MAKES ME POOP kupasını kullanmıyorsun. O hala beni korkutuyor."

Onun bu yorumu bana Chadwick'i ve onun beynindeki bedensel işlev eksikliğini hatırlattı.

"Ben kaka yaparım. Kaka yapıyorsun. Bu konuda tuhaflaşmaya gerek yok."

"Kakadan devam edelim. On beş dakika içinde Ryan ve Christine ile bir görüşmen var. Cuma günü saat dörtten altıya kadar programını boşaltmamı özellikle söyledi ve ben de bunu yapmadan önce sana danışmak istedim. Çünkü ondan senden korktuğumdan daha fazla korkuyor olsam da bilmeni istedim."

Finans müdürüm, tüm çalışanlarımın korkudan titremesine neden olan korkunç derecede yetenekli bir kadın. Muhtemelen benim gibi sekiz yaşındayken ağaca tırmanırken altına işediğini görmedikleri içindir. Yine de zaman zaman beni bile korkutuyor ve kendime onun da bir zamanlar küçük bir korkak olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Nedenini söyledi mi?"

"Hayır, sormaya da korkuyorum."

"Yeterince adil. Devam et ve yap. Önemli olmasaydı Chris böyle bir istekte bulunmazdı."

Onun talimatlarına körü körüne inanarak uymam tuhaf görünebilir ama Chris muhtemelen bu gezegende, iş danışmanım olan kardeşi Ryan dışında, parama benden daha fazla önem veren tek kişi. Chris zamanımı boşa harcadığını düşünmemi kişisel bir hakaret olarak algılayacaktır, çünkü bu da onun asla yapmayacağı bir şey.

"Tamam. En kısa zamanda yapacağım. Kelsey saat 10'da saçınızı ve makyajınızı yapmak için burada olacak. İmzanız için hazır olan yarım düzine sözleşmeyi size e-posta ile gönderdim. Eğer vaktiniz varsa o çalışırken siz de kontrol edebilirsiniz. Sonra üçüncü katta saat on bir buçuktan üçe kadar randevularınız var. Saat üçten beş buçuğa kadar da

Beğendiğiniz iki vintage dükkânına uğrayın. Yeni envanter, rafa kaldırılmadan önce kontrol etmeniz için orada bekliyor olacak."

Vintage dükkânları için heyecanla biraz titriyorum. Yeni ürünlere göz atmak artık istediğim kadar sık yapamadığım bir şey ama işimin en eğlenceli kısmı.

Eskiden Curated'da kapıdan giren her parçayı bulup satın alırdım, ancak büyüme hızımız öyle bir hale geldi ki, tek başıma arzı karşılayabilmem mümkün değil. Artık dünyanın dört bir yanında, bölgelerindeki en iyi ve en eşsiz ürünleri topladığım için buluculuk ücretimi almayı seven ayrıntılı bir gözcü ağı var.

"Hepsi bu kadar mı? Erken bir gece mi?" Ellerimi havaya kaldırıp ona kalça kontrolü yapmak üzereydim ki Amy'nin yüzü düştü.

"Üzgünüm Scar. Saat sekizde Chadwick ve babanla yemeğin var."

Hay aksi. Chadwick dün gece bana hatırlatmıştı ve ben çoktan unutmuştum. Mutlu gülümsememi destekliyorum.

"Hayır, hayır. Sorun değil. Her şey iyi olacak. Babam ve Chadwick golf sahasındaki iki tiki kanka gibi iyi anlaşılırlar. Eğlenceli olacak. Ne de olsa babamı başka ne zaman görebileceğim ki?"

Ebeveynlerimden birini çok erken kaybetmiş biri olarak, babamla geçirdiğim her dakikanın önemli olduğunun acı bir şekilde farkındayım çünkü o her zaman yanımda olmayacak. Onunla aramızda bir bağ olup olmaması önemli değil. Mesele onun benim babam olması ve onun şirket merdiveni tırmanma idealine uymadığım için beni ne yapacağından hala emin olmadığı için ondan kaçmayacağım.

Bununla birlikte, ben bir CEO'yum, bunun onu mutlu edeceğini düşünürsünüz, ama o kadar da değil. Ama bu gece onu gülümseteceğim. Belki benimle gurur duyduğunu bile söyler. Bu her şeyi değerli kılar.

Amy garip bir sırıtışla devam eder. "Kelsey'nin gelip sana önceden dokunmasını ister misin? Programına uyup uymadığını kontrol edebilirim."

"Hayır, sorun değil. Bu bir aile meselesi. Mükemmel olmak zorunda değilim." Bunu söylerken, elimde olmadan, keşke kalabalık bir ailem olsaydı da bana kafa atıp saçımı başımı dağıtan gürültücü kardeşlerim olsaydı diyorum. Tek çocuk olmak bazen zor olabiliyor.

"Tamam o zaman. Bu kadar. Bugün için listeme eklememi istediğin bir şey var mı?"

Amy devam etmekte olan her bir projenin listesini tutuyor ve bir şekilde bu rol için doğmuş gibi her şeyi takip etmeyi başarıyor.

"Birincisi, harikası. İkincisi, kendi kırtasiye ürünlerimizi tasarlayıp satmamıza ne dersin?"

Amy'nin gözleri parlıyor. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Özellikle de günlükler."

"Ve eğlenceli kalemler!" Gülümseyerek ekliyorum. "Sanki beynimin içindeymişsin gibi. Dün sabah aldığım bazı notları sana göndereceğim, böylece teklif almak için tedarikçileri aramaya başlayabiliriz. Ayrıca grafik tasarıma göstermek için birkaç korkunç fikir taslağı yaptım, böylece bazı maket çizimleri üzerinde çalışabilirler."

"Tamamdır, Scar. Bence bunlar hediyelik eşya dükkanına harika bir katkı olur. İnsanlar Curated'a ait her şey için deli oluyor. Bir imparatorluk kuruyorsun. Tıpkı annen gibi."

Gülümsemem daha da genişliyor ve Amy'nin sözlerinin uyandırdığı duyguları yutuyorum. "Niyetim bu değildi ama kabul ediyorum. Üçteki randevulardan sonra ve keşif için ayrılmadan önce seninle temasa geçeceğim. Olur mu?"

"Anlaştık. Umarım harika bir gün geçirirsin." Amy dairemden çıkarken bana gülümsüyor. "Ve unutma ki

Christine'e onun istediğini yaptığımı söyle ki başım belaya girmesin." "Sorun değil."

Amy güzel kıvrıcık kırmızı kafasının arkasından kapıyı kapatmadan hemen önce, bu haftaki diğer önemli görevimi hatırlıyorum. Belki de en önemli görev. *Cumartesi gecesi Legend'a gitmek için bir plan ve ekip oluşturmak.*

"Hey, Ames?" diye

seslendim. "Evet?"

"Cumartesi günü ne yapacağım?"

Elindeki telefonun ekranında geziniyor, bir süre sessiz kaldıktan sonra başını kaldırıp bakıyor. "Saat sekiz buçukta Chadwick ve bazı ilaç endüstrisi lobicileriyle yemeğin var."

"Kahretsin."

Amy'nin omuzları sanki savaşa gitmeye hazırmış gibi geriye atılır. "İptal etmemi mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, ben hallederim. Ama saat yediden itibaren takvimime hiçbir şey eklenmediğinden emin ol."

"Hepsini bloke edilmiş olarak düşünün. Başka bir

şey var mı?" "Hayır, hepsi bu kadar. Tekrar

teşekkürler. Sonra konuşuruz."

Bana bir gülümseme daha veriyor, ama bu seferki biraz daha az ışıltılı. Çalışanlarımın Chadwick'i pek sevmediklerini hissediyorum ama resmin tamamını görmüyorlar. Ya da en azından ben kendime böyle söylüyorum. Muhtemelen, şu anda duruma sert bir şekilde bakmaya ve bu konuda bir şey yapmaya hazır olmadığım içindir. Ayrıca, başka biriyle çıkmak istediğimden ya da bekar kalmaya ihtiyacım olduğundan değil.

Bu düşünce kafamda belirir belirmez, mavi gözler, koyu sarı saçlar, sivri bir çene, keskin elmacık kemikleri ve yetişkin erkekleri merhamet için yalvartmak gibi inanılmaz işler başarabilen granitten oyulmuş bir vücut ona eşlik ediyor.

Karnımın alt kısmında bir ateş parlıyor ve yoğun bir ihtiyaç içimi parçalıyor.

Bu da neydi böyle?

Hayır. Gabriel Legend'ın basit düşüncesi beni tahrik etmiyor. Tahrik olmuyorum. Çünkü bu kötü olurdu. Yani, gerçekten kötü. Tarih boyunca aklıma gelen en aptalca fikir olurdu.

Hayır, hayır ve kesinlikle hayır.

Ama *sert* kelimesi başka bir özlem dalgasını serbest bırakıyor. Saate bakıyorum. Ryan ve Christine'le yapacağım görüşmeye dakikalar var ve kahvaltı etmeliyim, yoksa Kelsey üzerimde çalışacağı için kahvaltı etme şansım olmayacak.

Yemek mi yoksa gözetleme mi? İşte soru bu.

Bir süre daha düşündükten sonra kararımı veriyorum ve elimde telefonumla mutfağa doğru ilerliyorum. *Çoklu görev yapacağım.*

ON

EFSANE

"GAbriel, orada mısın?"

Gözlerimi açtığımda inliyorum, sabahın parlak ışığı Kapıma birinin gelmesi için çok erken olduğunu söylüyor. Ama sesin Bump'a değil de bir kadına ait olduğunu düşününce çok da sinirlenemiyorum. Özellikle de Q'nun hemen sokağın aşağısında yaşayan on dört yaşındaki yeğeni Melanie'ye benzediği için.

Yataktan çıkarken bir çift eşofman alıp üzerime geçiriyorum. Keşke işeyecek zamanım olsaydı ama Melanie önce gelir. Onu bebekliğinden beri tanırım ve önemli olmadıkça beni bu kadar erken rahatsız etmez.

Mutfaktaki tezgahdan bir şişe su alıyorum ve kapıyı açmadan önce biraz içiyorum.

"Neler oluyor Mel?" Kot şort ve tişört giymiş, saçlarını iki kalın örgü yapmış kıza soruyorum. Ayakkabısının topuklarına basarak sallanıyor, kitap çantasının askısını tutuyor ve gözlerime bakmıyor. "Hey. N'aber?"

Sonunda başını kaldırdığında gözleri yaşarmıştı.

İlk *düşüncem*, "*Bu sabah kimi öldürmem gerekiyor?*" oldu. Ama kızgın olmamın duruma yardımcı olmayacağını bildiğimden, onun seviyesine inmek için biraz eğildim.

"Otobüs durağındaki adamlar pislik gibi davranıyordu, ben de uzaklaştım.

. . . ve otobüsü kaçırdım. Annem gitti. Babam zaten çalışıyor ... ve gerçekten kimseye söylemek istemiyorum, çünkü biliyorsun delirip birini öldürmekle tehdit edecekler ve bu her şeyi daha da kötüleştirecek."

İlk tepkimi kendime sakladığım için daha da memnunum. "Bir gömlek ve anahtarlarımı alayım. Seni bırakayım."

Roux, Mel'in sesini duyunca ite kaka kapıya doğru ilerliyor.

"Roux da gelebilir mi? Köpekler insanlardan çok daha havalı."

Yenilgiye uğramış ses tonundan hoşlanmasam da bu sözüne gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu konuda haklısın. O da gelebilir ama önce onu dışarı çıkarırsan. İkinizle aşağıda buluşacağım ve gideceğiz."

Melanie mutlulukla kapının yanındaki kancadan tasmayı kapıyor ve kızın dirseğine kadar gelen Roux'yu koridora çıkarıyor.

Neyse ki Bump ben geçerken kafasını kapıdan çıkarmıyor, çünkü o da gitmek isterdi. Q'ya hızlıca bir mesaj atıp Mel'in otobüsü kaçırdığını ama onu okula bırakacağımı, böylece anne ve babasına haber verebileceğini söylüyorum.

Soru sormaya başlamadan önce evime yarım mil kalana kadar bekliyorum. "O pislik çocuklar sana ne dedi?"

"Bana sürekli V-kartımın delinmesi gerektiğini yoksa okulun iffetsizi olacağımı söyleyip durdular."

Parmaklarım direksiyonu neredeyse acı verecek kadar kavırıyor. Burnumdan derin bir nefes çekiyorum ve kaybetmemek için ağzımdan veriyorum. "Sekizinci sınıftasın. Herkesin namuslu olması gerekir. Bu saçmalıklar için çok gençsin."

Melanie başını koltuğa yasladı. "Herkes yapıyor. *Herkes* gibi. Geçen yıl transfer olan ve sadece siyah giyen tuhaf kız bile bekaretini kaybetti. Sınıfımda bekaretini kaybetmeyen tek kız benim. Herkes de biliyor. Bu utanç verici. Hatta biri

Geçen hafta dolabıma üzerinde V harfi olan bir sürü not kâğıdı tikiştirdim ve dolabı açtığımda hepsi koridorun zeminine saçıldı."

Kitap çantasını göğsüne bastırırken ne yapmam gerektiğini tartışıyorum. İçgüdülerim okula girip bunu kimin yaptığını bulana kadar o küçük piçlerin her birini sorgulamak yönünde ama yapamam. Bir, ben ebeveyn değilim ve bu da durumu garipleştiriyor. İki, tutuklanırım çünkü onu ağlatan çocuğun ağzını burnunu kırmak isterim.

Melanie sessizliği dolduruyor. "Bazen benimle alay etmeyi bırakmaları için bunu yapmam gerektiğini düşünüyorum."

Bir dur işaretinde frene basıyorum ve Roux arka koltukta iniyor. Melanie'nin hüzünlü gözleriyle karşılaştığımda özür dilemek için bir elimle başını okşuyorum. "Sakin o küçük puştların seni hazır olmadığın ve hazır olmaman gereken bir şeye zorlamasına izin verme. Bana şu anda söz ver, çok büyüyene kadar böyle bir şey yapmayacaksın."

"Annem bu kadar çok küfrettiğin için sana bağıırdı," diye cevap veriyor.

"Seks hakkında konuşacak kadar büyüdüyse, küfrettiğimi duyacak kadar da büyümüşsün demektir."

Melanie'nin yüzü kıpkırmızı olur. "İşte bu kadar. Seks hakkında konuşmak istemiyorum. Neden herkes bu konuyu bu kadar büyütüyor? Benim yapmıyor olmam neden umurlarında? Bu beni ilgilendirir, başkasını değil!"

Okula yaklaştıkça sesi daha da yükseliyor ve söylediklerini duyduğuma memnun olsam da kimsenin yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum.

"Haklısın Mel. Ne yaptığın senden başka kimseyi ilgilendirmez, annen ve baban hariç. O çocuklara siktirip gitmelerini söyle çünkü onlardan ya da siklerinden hoşlanmıyorsun. Ve eğer devam ederlerse

Sana baskı yapıyor ya da saçma sapan konuşuyorlarsa, onlara Gabe amcanın şehirde dolaşırken onları bulacağını söyle ve senin bir hanımefendi olduğunu ve saygılı davranılmayı hak ettiğini anlamalarını sağla. Anlaştık mı?"

Kıkırdıyor, hâlâ kızarıyor. "Eğer bir öğretmen bunu söylediğimi duyarsa başım çok büyük belaya girer."

"O zaman öğretmenin duymasına izin verme. Ya da daha iyisi, çocukların sana ne dediğini onlara anlat."

Melanie başını sallarken sırtışı kaybolur. "Hayır, bunu kendim halledeceğim."

"Güzel. Ve eğer sana daha fazla sorun çıkarırlarsa, bana söyle, ben hallederim. Kimse benim adamlarımla uğraşamaz Mel, buna sen de dahilsin."

"Teşekkürler, Gabe. Sen en iyisisin."

"Şimdi buradan çık ve okula git. Bekle. Önce Roux'yu okşa. Yapmazsan eve kadar mızımızlanır."

Melanie arka koltuğa uzanıp Roux'nun kulaklarının arkasını kaşıdı, Bronco'dan atladi ve kitap çantasını sırtına geçirdi. El sallayarak, başı dik bir şekilde kaldırımından yukarı tırmanıyor.

İyi çocuk. Umarım onun için birini öldürmek zorunda kalmam.

Sonra Scarlett Priest'i ve dün olanları birine anlatırsa hapse girme ihtimalini düşünüyorum.

Eğer batacaksam, önce o çocukların ödünü koparacağım. Çünkü kan bağıınız olmasa bile aileniz için bunu yaparsınız.

ON BİR

SCARLETT

M Ağzım bir karış açık ekrana bakarken badem ezmeli tosta dokunulmadan duruyor. HGTV'yi bir an için unutun, Çünkü terli adamların yumruklarını birbirlerinin suratına geçirmeye çalışmasını izlemek, Joanna Gaines'in shiplap'ı nasıl kullanabileceğinizi anlatmasını dinlemekten çok daha sürükleyici.

Acımasız, merhametsiz ... ve yine de aynı şekilde güzel. Şu anda kendimi tanıyamıyorum bile, çünkü hayatım boyunca hiç böyle düşünmemiştim.

Telefonum krem-pembe porselen tabağa çarparak titriyor ve ben bu sesle yerimden sıçırıyorum. Sanki biri beni porno izlerken yakalamış gibi dizüstü bilgisayarımı tokatlayarak kapattım. Öyle de olabilirdi, çünkü kalbim çarpıyor, avuçlarım terliyor ve sandalyede kaymadan duramıyorum.

Kendimi toparlamaya ve cevap vermeye zorladım.

"Merhaba?" Bütün çabalarımın rağmen sesim soluğum kesilmiş gibi çıkıyor.

"İyi misin, Scarlett? Sesin soluk soluğa geliyor." Bunu söyleyen Christine'di, ki kendisi çoğu zaman normal hoş sohbetleri bir kenara bırakırdı.

"İyi, iyi. İyiyim. Üzgünüm, dairemin karşısına geçmem gerekti. Telefonumu yatak odasında unutmuşum." Yalanı berbat bir şekilde söylediğim için utandım.

"Hâlâ uygun bir zaman mı?" Ryan, Christine'in ikiz kardeşi, soruyor. "Bir dakikaya ihtiyacın varsa-"

"Sadece iyi olduğunu söyledi, Ry. Şimdi işimize bakalım. Bu ayki rakamlar iyi görünüyor. Haftalık brüt gelir hedeflerini hala aşıyoruz ve maliyetleriniz sabit kalıyor. Bulucu ücretini artırmayı aklından bile geçirme, çünkü seninle savaşıyorum."

Christine'in tehdidi havada asılı duruyor ve minyon esmerin bunu göstermek için dişlerini gösterdiğini hayal edebiliyorum. Neyse ki, onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum, bu yüzden kabul ediyorum ve gelecekteki tartışmalar için pozisyonumu saklı tutarak yere bir bayrak dikiyorum.

"Şu anda ücreti artırmak gibi bir planım yok, ancak gelecekte artırmayacağımı da söylemiyorum. Birinin Curated'ı kopyalaması an meselesi ve o zaman ürün için şimdi olduğundan daha fazla rekabet ediyor olacağım."

"Haklı Chris. Sen bile bu işteki kâr marjının gülünç olduğunu söyledin. Gerekirse ücreti artırmak için yerimiz var," diyor Ryan, benim tarafımı tutarak.

O göremese de, dayanışma için çenemle ona bir şaplak atıyorum. Çocukken bile Christine'i alt etmek için her zaman iki kişi gerekmiştir. Küçük olabilir ama serttir. Tam da her durumda yanınızda olmasını isteyeceğiniz türden biri.

"Ve ücreti artırmamız gereken zaman gelene kadar, olduğu yerde kalacak," diye yanıtlıyor Christine ve ses tonunun kesinliğiyle konuyu kapatıyor. "Şimdi, devam edelim-"

Kahveme uzanırken Christine'in sözünü keserek, "Bir kırtasiye serisi başlatmak istiyorum," diyorum. "İnternet üzerinden de satabileceğimiz bir şey. Ben istiyorum ki

Herkes Cuma günü mağazaya gelemeyeceği için varlığımızı ve kapsayıcılığımızı artırabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Ryan onaylayan bir ses tonuyla. "Ek gelir kaynakları her zaman iyidir. Yine de envanter, sevkiyat ve teslim alma için depo alanı kiralamamız gerekecek, çünkü mevcut binanın kapasitesi zaten dolmuş durumda."

Şu anda, mağazaya girmeyi bekleyen malları sakladığımız yarım düzine depolama birimimiz var, ancak onları da aştık. Ryan haklı.

"Ben de bunu düşünüyordum. Zamanı geldi. Başlangıçta çalışanların ikinci bir lokasyonda olmasını istemedim, çünkü ekibin bir parçası olmadıklarını hissetmelerini istemedim, ancak bunun bir yolunu göremiyorum. Buraya daha fazla alan ekleyemeyiz."

"Manhattan ... metrekare kabuslarının yapıldığı yer," diyor Christine biraz da acı bir mizahla. Burada büyümüş olmasına rağmen, babaları emekli olup Kaliforniya'ya yerleştiğinde, Christine her ihtimale karşı ona yakın olabilmek için Los Angeles'a taşınmış. Kişiliğinin sivri uçları göz önüne alındığında, babası için bu kadar endişeleneceği düşünülemezdi, ancak kendi halkı olduğunu iddia ettiği herkesi inatla koruyor.

Beklediğim gibi Ryan devreye giriyor, çünkü bu Christine'in ya da benim alanımdan çok onun alanı. "Birkaç yeri arayıp seçeneklerimizin neler olduğunu öğreneceğim. Kırtasiye ürünlerini piyasaya sürmek için zaman çizelgeniz nedir?"

Bunu ilk kez yarım saat önce yüksek sesle söylediğimi düşünürsek, bunu gerçekten düşünmediğimi söylemek istiyorum. Ama demiyorum çünkü Christine tetiği çekmeme izin vermeden önce beni bir yıl boyunca düşünmeye zorlayacak.

"Şükran Günü. Tatil alışverişi için herkesin Curated kırtasiye malzemelerini zamanında aldığından emin olmak istiyorum."

"Hoşuma gitti," diyor Christine, beni şaşırtarak.

"Gerçekten mi?"

"Evet, ama bunu kabul etmemin tek nedeni bir sonraki konuda benimle tartışacak olman. Hayır cevabını kabul etmiyorum, bu yüzden şimdi evet diyeceğim ve tartışmayı atlayabiliriz."

"Ne?" Sorunun altında kafa karışıklığı yatıyor ama Christine detay vermiyor.

"Sadece evet de. Zaten senin paranla ödedim, yani teknik olarak parasını çoktan ödediniz. Direnmek nafile."

"Chris, onu cesaretlendireceğini konuşmuştuk, dövüp boyun eğdirmeyeceğini değil," diyor Ryan, tamamen karanlıkta kaldığım bir konuda inatçı kız kardeşini ikna etmeye çalışıyor ve bu hoşuma giden bir duygu değil.

Daha dik oturuyorum, kendimi gelecek olan şeye hazırlıyorum. "Biri bana şu anda ne hakkında konuştuğumuzu söyleyebilir mi? Beni korkutmaya başlıyorsun."

"Scarlett, ikimizin de seni ve güvenliğini önemseyeceğimizi biliyorsun," diyor Ryan, sesi sakinleştirici ve makul.

Ama sonra Christine araya giriyor. "Gerçek bir kendini savunma eğitimi alıyorsun ve isteyip istememen umurumda değil. Ryan bana sosyal medya paylaşımlarına gelen yorumları gösterdi. Beni ürküten üç trolün var ve güvenliği artırmayı reddettiğin ve silah taşımak istemediğin için kendini savunmayı öğrenmek zorundasın. Tabii, bir delinin bodrumunda bir deliğe bağlanıp *derine losyon sürmesini* istemiyorsan."

Kalbim sıkışıyor ve boğulurcasına öksürüyorum.

"Sana bunu nazikçe halletmeni söylemiştim, Chris. *Kuzuların Sessizliği* hassas değil."

Ryan ve kız kardeşi birbirlerine laf atarken benim beynim aşırı hızda çalışıyor.

Troller. Aman Tanrım. Trolleri nasıl unutabilirim? Halının içinde uyandığımda beni kaçırdıklarını sandığım kişiler onlardı. Onları nasıl unutabilirim?

Doğru ya. Ben *gerçekten* kaçırılmaktan endişe ederken, troller hala isimsiz, yüzsüz, her gün bana ellerinden gelse yapacakları tüm hastalıklı ve çarpık şeyleri bildirmek için kötü yorumlar bırakmaktan başka bir şey yapmayan göt palyaçoları.

Yaptıkları bazı yorumları hatırladıkça içimi bir ürperti kaplıyor.

Bu kadar sahte olduğun için kendini öldürmelisin.

Sen bir fahişesin ve ben bir fahişeye nasıl davranılacağını çok iyi bilirim.

Ailen hastaların sırtından geçen koca kıçlı bir domuz. Hepiniz anneniz gibi ölmeyi hak ediyorsunuz.

Her yorumun ekran görüntüsünü aldık, geldikleri sahte hesapların fotoğraflarını çektik ve bunları NYPD'ye teslim ettik, ayrıca FBI'a da bildirdik.

Yetkililere göre, olay büyümedikçe ya da büyüene kadar bu konuda yapabilecekleri bir şey yok. Christine bu konuyu araştırması için birini tutmakta ısrar etti ve şimdiye kadar sadece çıkmaz sokaklarla karşılaştılar. Hesap kaybolur ve başka bir gün farklı bir hesaptan benzer bir yorum gelir.

Her seferinde aynı kişi mi yoksa benim için korkunç şeyler dileyen birden fazla nefret eden kişi mi olduğunu bilmek zor. Her iki durumda da, bu iyi bir his değil. Özellikle de Bump tarafından kaçırılıp Gabriel Legend'a getirilmeyi en iyi senaryo gibi gösterdiğinde. Her şey çok daha kötü olabilirdi. Çünkü bu cidden *normal değil*.

O halıya sarılmışken hissettiğim derin korku ve çaresizliğin hatırası, bir tanesini düşündüğümde üç kat geri geliyor

uyanmamı bekleyen o hasta adamlardan.

Bir daha asla böyle çaresiz hissetmek istemiyorum.

Ryan ve Christine'in atışmalarını bölerek, "Yapacağım. Yapacağım. Beni her ne için kaydettiyseniz, onu yapacağım."

Ryan'ın sesi yumuşamadan önce ikisi de birkaç dakika sessiz kaldılar.

"Bir şey mi oldu Scar? Çünkü bu adamlar sizi daha önce hiç korkutmamıştı ve şimdi Şimdi sesin-"

"Korktun mu?" diye sordum. "Evet, bu insanlar gerçekten tehlikeliyse ve sadece pislik klavye savaşçıları değilse neler olabileceğini düşündüğümde, bu binayı bir daha asla terk etmek istemememe neden oluyor. Ama ne şehrimi ne de hayatımı elimden almalarına izin vermeyeceğim. Bunun olmamasını sağlamak için ne öğrenmem gerekiyorsa öğreneceğim. Ne zaman başlıyorum?"

Chris'in sesi beklediğim gibi zafer kazanmış gibi çıkmadı. Daha çok rahatlamış. "Amy'den takviminizi Cuma günü dörtten altıya kadar boşaltmasını istedim. Adresi sana mesaj atarım. Eğitimcinin biraz ... alışılmışın dışında bir üne sahip ama seni ünlü bir eğitmene göndermek istemedim. Nasıl sakatlanacağını bilen birine ihtiyacın var ve o bulabildiğimin en iyisi. Eğer onu ve dersleri beğenirsen, öngörülebilir gelecekte seni haftada iki kez görmeyi kabul etti. Diğer randevuların hiçbirisi Cuma günü olmayacak, ama bu hafta sadece o günü var, çünkü normalde dövüşçü olmayanları eğitmiyor."

Aman Tanrım. Savaşçılar deyince kalp atışlarım hızlanıyor. Aklıma Gabriel Legend'ın ringde ya da kafeste izlediğim videoları ve ortaya çıkardığı şiddet senfonisi. *Beni eğitememesi çok kötü.*

Bir dakika. Neyi?

Sanki Christine ve Ryan'ın aklımı okuyabileceğinden korkuyormuşum gibi bu düşünceyi hemen kafamdan uzaklaştırıyorum. *Ne hakkında konuşuyorduk?*

Yine mi? Ah, doğru ya. Eğitim.

"Uygunsa sana haber veririm. Eğer uygunsa, devam ederim. Değilse, başka birini bulurum. Her iki durumda da bunu yapacağım." Konuşmaya devam ediyorum ve neyse ki ikisi de geciken cevabımı fark etmiyor.

İki kardeş de konuşmaya devam etmeden önce telefonda tezahürat yapıyor ama benim aklımın yarısı kalan doksan dakika boyunca telefonda.

Telefonu kapattığımızda, hareket etmemi sağlamak için en az iki fincan kahveye daha ihtiyacım var. Neyse ki, Kelsey kapıyı çalmadan önce bunu yapmak ve saçımı yıkamak için yeterli zamanım var.

ON İKİ

SCARLETT

"Dün gece hiç uyumadın mı? Çünkü *yorgun* görünüyorsun."

"Teşekkürler, Kels. Minnettarım," diyorum ona suyu sıkarken. saçlarımdan.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Aklında bir şey varmış gibi görünüyorsun." Eşyalarını banyo tezgâhımın üzerine boşaltırken duraklıyor. "Ya da *birinin*."

Göğsümde pembe bir sıcaklık belirliyor ve boynuma doğru yayılıyor. bahsettiği *kişi* tekrar aklıma geliyor.

Onun tarafından kaçırılmanın şanslı bir şey olduğunu nasıl düşünebilirdim ki? Hayatım gerçekten o kadar çılgın mı ki, kaçırılmayı tercih edeceğim insanlar arasında bir hiyerarşi var?

Bu sorunun cevabı çok açık. *Evet, öyle. Evet, öyle.*

Kelsey'nin ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım. Yüzün kızarıyor. Sanki, *kırmızı*."

İnkâr etme zahmetine bile girmiyorum. "İşe yarar bir şey bulabildin mi? Çünkü bu mucizeyi gerçekleştirmek için sahip olduğun her şey gerçekten işime yarayabilir." Başını sallıyor ve bir an için hayal kırıklığına uğruyor. "Hiçbir şey mi?"

"Öyle bir şey demedim," diyor fön makinesinin kablосunu çözerek. "Ama sana söylemek isteyip istemediğime henüz karar vermedim. Dur sana bir şey getireyim."

Kuruduktan sonra konuşuruz. Çünkü bu, kurutma makinesinin üzerinde bağlamak isteyeceğim türden bir şey değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Hayal kırıklığı endişeyle bir kenara itiliyor ve saçımın kuruması sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Kurutma makinesini kapatır kapatmaz onun peşine düşüyorum.

"Bana bir şeyler vermelisin. Burada çıldırıyorum."

"Legend, yani kulüp, kesinlikle dibi kurşun olan bir tekneden daha hızlı batıyor. Şehrin en gözde mekanlarının organizatörü olan bir arkadaşıma sordum, burayı tanıtmak için onların parasını bile almayacağını söyledi çünkü burası kaybedilmiş bir dava. Son zamanlarda oraya gelenler sadece pusuda bekleyenler ya da Legend'ın kendisine bakmaya çalışan kadınlar, çünkü neredeyse hiç görünmüyor."

Aynadaki yansımam kaşlarını çatıyor. "Peki o hiç orada değilse kulübü kim yönetiyor?"

"Oh, orada, tamam, en azından bana söylenene göre. Ama iki yönlü aynalı bir ofisten izliyor ve kalabalığın arasına karışmak için dışarı çıkmıyor. Organizatör arkadaşım onunla hiç tanışmadığını bile söyledi. Bağlantıları Marcus Quinterro ve kız kardeşi Zoe."

"Onlar hakkında ne biliyoruz?" İsimlerini zihnime not ederek soruyorum.

"Pek bir şey bilmiyoruz. Porto Riko'lular. Marcus Quinterro'nun çok seksi olduğu söyleniyor. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek isterim," diyor ve ütüü eline alıyor.

"Onunla tanışmadım, yani orada tek başınasın," diyorum ve hemen donup kalıyorum. Ama Kelsey çoktan kaymamı yakaladı ve ütüü havada salladı.

"Dur bakalım. *Legend'da mıydınız?* Çünkü Marcus Quinterro ile tanışmadığını söyleyerek kulağa sanki tanıştığını söylüyormuşsun gibi geliyor.

Orada başka biri var." Gözleri irileşir ve ağzı açık kalır. "Vay anasını. Gabriel Legend ile tanıştın. Değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, bu oyunu nasıl oynayacağımdan emin değilim, özellikle de zaten çok fazla şey söylemişken. Ona yalan söylemekten ne kadar nefret etsem de başka seçeneğim yok. Şu anda tüm bu olanlar yüzünden hayatımdan endişe etmesem bile, söz verdim ve bu benim için önemli.

Onun yerine, korunuyorum. "Biri bana onu işaret etti. O . . etkileyici."

Merakı her geçen dakika artan Kelsey'nin şok olmuş yüzü heyecanlı bir gülümsemeye dönüşür. "Aman *Tanrım*. Çok yasak bir adama mı aşık oldun? Bu yüzden mi onun kulübünü kurtarmaya çalışıyorsun?"

"Kelsey ..." Araştırmayı bırakmasını umarak adını söylüyorum. Sadece yarısı işe yarıyor.

"Bak, ne söyleyeceğimi düşündüğünü biliyorum, çünkü *söylemem gereken* şey bu ... ama tüm bunlar berbat bir fikir olsa da, buna kızgın değilim. Özellikle de bu Chadwick'i sonunda kapı dışarı edeceğin anlamına geliyorsa."

Aynada Kelsey'nin karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Kulübünü neden kurtarmak istediğimi henüz çok derinlemesine araştırmamak olur mu? Çünkü yapabileceğimi söylediğim şeyi yapabileceğimden bile emin değilim."

Yüzü geniş bir sırıtışla ikiye ayrılıyor ve her an eski amigo kız hareketlerine başlamasını bekliyorum. "Kızım, senden tarif edemediğim ama hoşuma giden bir şeyler hissetmemden başka bir sebep olmasa bile, bu boku gerçekleştireceğiz. İlk görünüşümüz için kulübe ne zaman gidiyoruz?"

Aynadaki arkadaşıma bakıyorum ve kolunu sıkmak için elimi uzatıyorum. "Tanrım, seni seviyorum, Kels."

"Sevdiğini biliyorum, sadece göz kalemine fiske vurarak sevdiğin o şeyi yapabildiğim için değil."

Heyecanla kıkırdadım, ki bu daha önce hissettiğim dehşetten çok daha iyi bir gelişme. "Cumartesi gecesi gidiyoruz ve *öldürmeye* gidiyoruz."

ON ÜÇ

EFSANE

burada olmamalıydım. Burada olmamın hiçbir dünyevi sebebi yok. Q'nun burayı izlediği adamdan zaten biliyorum ki Scarlett gitmedi ve polisler de Bump'ın gösterisinden sonra herhangi bir alarm vermek için buraya gelmediler.

Yine de yanımda Roux'yla Curated'ın karşısındaki caddede yürüyorum.

Başımı eğiyorum, eşofmanımın kapüşonu yüzümü gizlemek için öne düşüyor. Gerçi bu mahallede fark edilmek istemiyorsam takım elbise giymem daha iyi olurdu. Her iki durumda da beni görenlerin zengin birinin köpeğini gezdirdiğimi düşüneceğini varsayıyorum. Artık onlar için dadı tuttuklarını duydum, sanki çocukmuşlar gibi. Köpeklerini şımartanlarla bir sorunum olduğundan değil. Ben olmadığım zamanlarda Bump hemen hemen Roux ile birlikte oluyor ve bu hepimiz için işe yarıyor.

Köpeğim beni engellerken, caddenin karşısındaki dört katlı kahverengi binaya bakıyorum, üzerinde siyah daktiloya benzer harflerle CURATED yazan küçük beyaz bir tabela var. Hepsi bu. Bunun ne anlama geldiğine, saatlerine ya da başka bir şeye dair bir açıklama yok.

Birkaç çocuk önünde durmuş, sanki tarihi bir simge gibi binanın fotoğraflarını çekiyorlar. Yukarı baktım ve

Kapının üstündeki taşa kazınmış HOUSE OF SCARLETT yazısını görebilirsiniz. Tamam, yani burası oldukça tarihi bir yer.

Bu sabah elimde olmadan Scarlett Priest'i Google'da arattım. Makale üstüne makale, onun sosyal medyadaki oyun alanını eşitlemeye yardımcı olan ilham verici işinden bahsediyordu.

Telefonum eşofmanımın cebinde ağır ağır sallanıyor. Ona sosyal medyadan direkt mesaj gönderebilirim. Tam burada. Hemen şimdi. Cumartesi gecesini konuşmak için onu görmem gerektiğini söyleyebilirim. Ya da . . . Kapiya kadar yürüyüp randevum olduğunu söyleyebilirim.

Sadece delirirsem.

Ayakkabımı bağlar gibi çömelip tasmayı daha sıkı kavıyorum.

Q'ya bizi polise ihbar etmediğinden emin olmak için telefonunu ele geçirip tüm aramalarını, mesajlarını ve mesajlarını izlemek için bir uygulama yüklemeye çalışacağımı söyledim, ancak lanet olası binadan çıkmazsa, bu biraz daha zor olacak. Özellikle de mekanın Cuma gününe kadar halka açık olmadığını öğrendiğim için. İçgüdülerime güvenmek istiyorum, eğer söyleyecek olsaydı bunu hemen yapardı.

Bu işin peşini bırakabilirim. Q'ya endişelenmemesini söylerim. Bu işi hallettiğimizi düşünürüm.

Sonra da bana benim ve Bump'ın özgürlüğünü yüksek sosyeteden bir züppenin kaprislerine yatıracak kadar deli olup olmadığımı sorardı.

Cevabım *hayır* olurdu. *Hay sikeyim.*

Ama onunla temasa geçmem gerekiyor, eğer pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getireceğinden emin olmak için başka bir neden yoksa. Bu biraz abartı oldu. *İhtiyacım* yok ama çok *istiyorum*, ki bu daha da tehlikeli.

Milyonlarca takipçisi olduğunu düşünürsek, mesajımı görecek gibi değil. *Siktir et*. Gerçekten okuyacağı lanet bir mesajı kuryeyle göndereceğim.

Bu da polise giderse kanıt olur.

Siktir et, ama yine de yapmak istiyorum, yapmamam gerektiğini bilsem bile. Çünkü eğer o beni benim onu düşündüğüm gibi düşünmüyorsa, düşünmesini istiyorum.

Ayağa kalkarken Roux'nun en sevdiği yer olan göğsüne birkaç çizik atıyorum, her ne kadar popo okşamaları ve kulak ovmalarıyla yakından ilişkili olsa da.

Burada durup, yapacak daha iyi yüzlerce işi olmayan bir aptal gibi binaya bakmam için başka bir neden yok. Ve yine de, uzaklaşmak gerektiğinden çok daha fazla çaba gerektiriyor.

Neden ona bu kadar ilgi duyuyorum?

Bu soruya verecek bir cevabım yok, ama bir an önce bulsam iyi olacak, çünkü hayatımda bu karmaşaya yer yok.

Ama Roux'yu çatlak kaldırımdan aşağıya doğru götürerek uzaklaşırken, omzumun üzerinden son bir kez bakmaktan kendimi alamıyorum.

ON DÖRT

SCARLETT

T Harlow Jones ve Monroe Grafton bugün benim özel randevularımdan biri.

Bu durum benim için mükemmel bir şekilde işliyor, çünkü onlar şehirdeki en iyi bağlantılara sahip parti kızlarından ikisi ve ne kadar farklı olsak da benim de arkadaşlarım. Harlow, New York'un en iyi spor menajeri Jimmy Jones ile evli. Monroe'nun üçüncü kocası Nate ise bir atıcı. Nate'in takas edilmemesini umuyor ki bu da üçüncü boşanmayla sonuçlanır çünkü Monroe Manhattan'dan asla ayrılmayacak.

"Yani, Nate'in Los Angeles'a falan transfer olduğunu düşünebiliyor musunuz? Los Angeles'ta yaşamak istemiyorum. Ülkenin geri kalanına hiç girmeyeyim bile." Monroe, koyu kahverengi saçlarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran beyaz blazer ceketinin manşetlerini yeniden kıvrıyor. Kelsey ona şekil verdiğiinden beri bu yeleler şık ve parlak ve onun varlığından haberdar olan her kadının kıskançlığını kazanmış durumda. Mükemmel şekillendirilmiş yüz hatları ve altın sarısı gözleriyle olağanüstü güzel.

"Nate yakın zamanda takas edilmeyecek," diyor Harlow mağazada gördüğüm en şirin çay servislerinden birini incelerken. "Jimmy bunun olmasına izin vermez. Bunun beni kızdıracağını biliyor ve sonra

bir ay boyunca seks yapamaz ve hiçbir erkek bu riski göze almaz." Sarı saçlarını omzunun üzerinden atıp bir çay fincanını ışığa doğru tutarken olayları perspektif içinde tutmayı Harlow'a bırakın.

Monroe duvara dayalı antika dolabındaki çiçeklerle boyanmış granit kafatasını inceliyor. "Biliyorum. Ben sadece Nate ile evli olmayı gerçekten seviyorum. O tatlı, sevimli ve iyi biri ve lanet olsun, bittiğini görmek kalbimi kırar."

"O zaman bitmesine izin verme," diyorum ona ve yetiştirildiği gerçek bir sosyete kızı gibi, sedefli bir gülümsemenin altına saklamadan önce sadece bir anlık bir duygu görüyorum. "Takas edilse bile evli kalabilirsiniz. Sezon boyunca ya da bahar antrenmanlarında olduğu kadar çok evde değil. Onun yeni şehrine bir hafta sonu macerasıymış gibi davranabilirsiniz."

"Tek başıma iyi olmadığımı biliyorsun. Televizyonda krampon kovalayanları gördüğümde kıskançlığım kontrolden çıkıyor."

Kulağa sığ geldiğini biliyorum ama Monroe'nun böyle bir şey için bu kadar endişelendiğini daha önce hiç duymamıştım. Okul için fazla havalı görüntüsünü bozmayacağım ama Nate'i gerçekten sevdiğini biliyorum ve eğer takas edilirse NYC'ye özel kuralını bozmak zorunda kalacak.

Harlow odanın diğer tarafından homurdanıyor, çay setini satın aldıklarına ekliyor. "Soyunma odasının dışında o hatunla neredeyse yumruk yumruğa kavga ettiğin zamanki gibi mi? Evet, lütfen. Bir daha böyle bir şey yaşamayalım."

"Yumruk yumruğa kavga etmemekten bahsetmişken," diyorum, "bu hafta sonu bir kulübe gidip kapıdan daha fazla insan sokmak için ne kadar nüfuzun olduğunu görmeye ne dersin?"

Dönüşüm ideal olmayabilir ama ikisi de bu konuda yorum yapmayacak çünkü dışarı çıkıp benimle gelmelerini sağlamaya çalıştığım için çok şaşıracaklar.

"Bu hafta sonu dışarı çıkmak ister misin?" Monroe benden Harlow'a bakarken gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Tabii ki!" Harlow kolunu havaya kaldırıyor ve elindeki gümüş çay kaşığını sallayarak kışını sallıyor. "Nerede, ne ya da neden bilmiyorum ama tamamen varım. Kızlar gecesi yapmayalı çok uzun zaman oldu! Kışımızı kaldırıp dans edeceğiz ve *sarhoş* olacağız."

Zil zurna sarhoş olur muyuz bilmem ama parti planlama balonunu henüz patlatmak üzere değilim. Elimdeki tek plan buyken olmaz. "Benim kanat kadınımla olacağına güvenebileceğimi biliyordum."

"Bekle. Kanat-kadınlar mı?" Harlow, bu sezonun YSL gümüş çivili nude topuklu ayakkabılarıyla bir adım daha yaklaşarak soruyor. *Onlardan bir çift ve siyah bir tane daha almalıyım.* "LaBoring olmayan bir adamın mı peşindesin? Çünkü biliyorsun ikimiz de buna çok varız."

Hayatımdaki herkesin Chadwick için bir ismi var, ama LaSalle'in bir oyunu olan LaBoring benim favorilerimden biri ve içimden kıs kıs gülüyorum.

Birdenbire herkes bana Chadwick hakkında ne hissettiğini söylemeye başladı ve bu itiraf etmek istediğimden daha şaşırtıcı. Başından beri onların yorumlarını görmezden mi geliyordum, yoksa bu dürüstlük hayatımda yeni bir gelişme mi?

"Chadwick'ten hoşlanmıyor musun?" Harlow'un hacimli sarı dalgalarından Monroe'nun şık kahverengi katmanlarına bakarak soruyorum. "İkiniz de mi?"

İkisinin de yüzünde sempati ifadesi belirliyor.

"Kesinlikle daha iyisini yapabilirsin," diyor Monroe. "Neden sürekli benimle Nate'in takım etkinliklerine gelmen için uğraşıyorum sanıyorsun? Seni dışarı çıkarmak isteyecek o kadar çok oyuncu tanıyorum ki. Gerçekten ateşli, zengin adamlar, Scar."

"Jimmy'nin başka müşterileri de var. Harika bir oyuncu karısı olurdun. Birbirinizin sosyal medyası için neler yapabileceğinizi hayal edebiliyor musun?"

Harlow manikürlü elini sanki dev bir tabeladan bir şeyler okuyormuş gibi havada salladı. "JLo ve ARod gibi. Sen ScarPri ya da başka akılda kalıcı bir takma isim olabilirsin. Ve *Tanrım*, düşün. Yüzyılın olayı gibi olurdu."

Vay be. Burada neyi kaçıyorum? "İkiniz de ne zamandır böyle hissediyorsunuz?"

"Onu bizimle tanıştırdığın ilk geceden beri ondan hoşlanmıyoruz. Jimmy de ondan nefret ediyor," diyor Harlow yüzünde mükemmel bir pembe somurtmayla. "Seninle konuşma şeklinden hoşlanmıyoruz."

"Evet," diyor Monroe. "Sanki önemli olan tek kişinin kendisi olduğunu ve onunla birlikte olduğun için şanslı olduğunu düşünüyor. Alo? Hepimiz bunun tam tersi olduğunu biliyoruz. Chadwick LaSalle Junior kimsenin umurunda değil. Herkes seni önemsiyor, Scar. Ve gerçeği bilmek istiyorsan, bence bu *Chad-dick*'i çıldırtıyor. Sanki kendi kız arkadaşını kıskanıyor ve bu oldukça berbat bir şey."

Bu iki kadın Nobel Barış Ödülü kazanmamış olabilir ama iyi kalpleri var.

Kendimi annemin antika kanepesine bırakıyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Babamla bağ kurmamı mümkün kılan tek kişi o. Bunu kaybetmek istemiyorum. Geriye sadece bir ebeveynim kaldı."

Yaklaştıklarında topukları ahşap zeminde tıkırdıyor ve sonra Monroe yanıma oturup destek için bir kolunu omuzlarıma doluyor.

"Biliyorum tatlım. Ama bu biriyle birlikte olmak için bir sebep değil. Yani, en azından ara sıra ona tırmanmak istemelisin. En son ne zaman yaşlı Chaddy ile gerçekten harika, yani *öldürücü* bir seks yaptın?"

Son birkaç ayı düşünüyorum. Beni kendim hakkında pek de iyi hissettirmeyen seks aramaları. Beni ittiği zamanlar

Çünkü çok uzun zaman olmuştu ve o ihtiyaçları olan bir adamdı. Kendimi aptal gibi hissettirdiği için onlara yüksek sesle cevap bile veremiyorum.

En son ne zaman seksten zevk aldığımı hatırlamıyorum. Ya da gerçekten

istedim. *Bunu sadece kendimi mecbur hissettiğim için yapıyorum.*

Sessizliğim yeterli bir cevap.

"Ah, tatlım. Özür dilerim." Monroe beni daha sıkı sıkıyor.

Harlow benimle sehpanın arasına çömeliyor, dar diz boyu süet eteği düşünüldüğünde bu etkileyici. "Beni dinle, Scarlett Priest. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Biraz eğlenmek ve Scarlett 2.0'a hazırlanmak için dışarı çıkıyoruz, çünkü bir dahaki sefere hak ettiğin şeyi alacaksın."

"Tamam," diye fısıldıyorum ve iki kız da alkışlıyor. Hayatımda bir güncelleme olacağı için heyecanlıyım, ama vedalaşmalarda asla iyi biri olamayacağım. Muhtemelen bu yüzden Chadwick'e bu kadar uzun süre bağlı kaldım.

"Peki, nereye ve ne zaman gidiyoruz?" Monroe soruyor ve konu değiştiği için minnettarım çünkü artık acınası ilişkim hakkında düşünmek istemiyorum.

"Efsane. Cumartesi gecesi. Kulübü tek başımıza hayata döndüreceğiz ve şehrin en hareketli mekânı haline getireceğiz."

İkisi de bana deliymişim gibi bakıyor ama ikisi de geri adım atmıyor. Legend'ın mavi gözleri zihnimde parlıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor.

Umarım hazırsındır, Gabriel Legend. Çünkü bu oluyor.

ON BEŞ

SCARLETT

Babamın dükkanı La Familia'ya girdiğimde, favori vintage dükkanlarımda geçirdiğim bir öğleden sonranın harika skorlarıyla uçuyordum.

İtalyan restoranı tercihi. Chadwick'in görülmekten hoşlandığı üst düzey, gösterişli restoranlardan çok uzak, ki bu benim için sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, kırmızı-beyaz kareli masa örtüleri ve kitschy kırmızı şamdanlarıyla burayı seviyorum. Ayrıca, patlıcan parmağı için ölünür.

Beni görünce ev sahibesinin yüzü aydınlandı. "Hoş geldiniz, Bayan Priest. Babanız çoktan geldi. Lütfen size masanızı göstermeme izin verin."

"Teşekkürler, Lisa." Ona gülümsüyorum ve eliyle onu takip etmemi işaret ediyor.

Yemek salonunun samimi bir arka köşesinde üç kişilik bir masaya gelene kadar yemek yiyenlerin masaları arasında dolanıyoruz. Babamın burayı özellikle istediğine şüphe yok.

"Afiyet olsun," dedi, erkekler yerlerinden kalkarken gülümsememe karşılık vererek.

"Scarlett, bebeğim, seni görmek çok güzel. Bu hafta seni çok özledim." Chadwick'in açık kahverengi saçları dalgalanırken uzanıp üst kolumu tuttu ve beni bir öpücük için kendine çekti.

Kuru dudakları dudaklarıma değ er değ mez, başım geriye kayıyor ve teması kesiyor. Kahverengi bakışları yüzümde daralırken kendimi toparlıyor ve dokunuşundan dolayı midemde oluşan tiksinti hissini bastırmaya çalışıyorum.

"Bir sorun mu var?" diye mırıldanıyor kulağıma, sandalyemi çekerken.

"Yok bir şey, kusura bakma. Hapşıracağımı sandım ve seni şaşırtmak istemedim." Bu kötü bir yalan, ama yüz ifadesi görmeye alışık olduğum o sakın ifadeye bürünüyor.

"Gelebildiğine sevindim Scarlett," diyor babam masanın öbür ucundan otururken. "İyi görünüyorsun."

Her geçen gün anneme daha çok benzediğimi kastettiğini biliyorum, onun heykelsi seviyesine asla ulaşamayacak olan boyum dışında. On dört yaşımdan beri bir santim bile b y medim.

"İkinizi de beklettiğim için özür dilerim," diye cevap veriyorum, telefonumu kontrol etme ve geç kalmadığımı kanıtlamak için saati iki kez kontrol etme isteğimi bastırarak.

"Birkaç içki içmek için erken geldik. Uzun bir gündü," diyor Chadwick.

Parmaklarımla oynamak için elini uzatıyor ve parmaklarımı onun elinden çekip almamak için kendimi zor tutuyorum. Neden bilmiyorum ama bu gece onun dokunuşuna gerçekten dayanamıyorum.

En son ne zaman onun dokunuşundan gerçekten zevk almıştım? Tıpkı Monroe'nun bugün sorduğ  soru gibi, buna da iyi bir cevabım yok.

Artık tüm arkadaşlarımla onun bir pislik olduğunu düşündüğünü bildiğime ve ... belki de hiç iyi seks yapmadığımıza göre, bu ilişkiyi bitirmem için nedenler listesi gün geçtikçe uzuyor. Ancak ilişkiyi bitirmekte tereddüt etmemin büyük ve ağır bir nedeni var ve o da masanın tam karşısında oturuyor.

Babam.

Babama gülümsüyorum, keşke ayağa kalkıp beni kucaklasa ve günümün nasıl geçtiğini sorsa diye içimden geçiriyorum. Küçük kızının nasıl olduğunu sormasını. Mutlu olup olmadığımı. Herhangi bir şey.

Ama bu ancak birkaç votka tonik daha içtikten ve Chadwick'in eğlenceli yorumları onu gevşettikten, babam olduğunu ve sadece bir iş arkadaşı ve onun sevgilisiyle akşam yemeğinde olmadığını hatırlamasına yardımcı olduktan sonra gelecek.

Baba-kız ilişkimizin tatmin edici olduğunu söylemek kuyruklu bir yalan olur.

Babam bir çocuk istemiyordu. Bir varis istiyordu. Bir oğul. Ailesinin işini devralmak için yetiştirebileceği birini. Onun yerine, emir almaktan hoşlanmayan, kendi cesur fikirleri olan bir ana kuzusu olan beni aldı. Penis eksikliğimi ve körü körüne itaat etme konusundaki başarısızlığımı hâlâ atlatamadığını söylemek yeterli.

Neyse ki garson masaya gelip erkeklere bir tur daha içki getiriyor ve benim siparişimi alıyor. Her zaman aldığım patlıcanlı parmağın yanında iyi gidecek, tam aromalı güzel bir beyaz şarap seçiyorum.

Babam seçimimi onaylayarak gülümsüyor. "Bu senin her zamanki patlıcanına mükemmel bir şekilde eşlik edecek. Sonunda eşleştirmelerini iyi seçmeyi öğreniyorsun. Aferin sana, Scarlett."

Bu bir kırıntı. Küçük bir onaylama. Normalde ne sipariş ettiğimi gerçekten hatırladığının bir göstergesi. Buna beş çeşit yemekmiş gibi sarılıyorum ve yorumun tadını çıkarıyorum.

"Önümüzdeki hafta sonu Sonoma'da geçirdikten sonra daha da iyi olacak," diyor Chadwick kadehini dudaklarına götürerek.

Başımı yana çevirip ona bakıyorum. "Ne?"

Ağızındaki lokmayı geri emiyor ve az önce ne dediğini açıklayabilmesi için yutkunmasını bekliyorum. "Büyük toplantı. Baban

nezaketle onun yerini almamıza izin verdi. Harika olacak. Sonunda işten uzaklaşıp birkaç gün dinlenebileceksin. Tanrı biliyor ki buna ihtiyacım var. Seni o lanet dükkândan çıkarmak imkânsız ve ben de bundan bıkmaya başladım."

Kafamda Mach 1 hızında o kadar çok düşünce dolaşıyor ki hangisini önce ele alacağımı bilemiyorum. Ben daha karar veremedim babam sanki ben masada değilmişim gibi söze giriyor.

"Siz iki çocuk için harika bir hafta sonu tatili olacak. Biliyor musun Chadwick, Sonoma evlenme teklif etmek için harika bir yer olur. Scarlett'i dürüst bir kadın yapmanın zamanı geldi."

Sanki kafamdaki bütün kan damlaları akıp gidiyordu. İkisine de dehşet içinde bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Sanki hayatımın belirlendiği bir komediyi izliyorum ve kimse bana danışılması gerektiğini düşünmüyor.

Chadwick'le evlenmek mi? Şu anda bana dokunmasını bile istemiyorum.

İki adam da yüz ifademi ya da şaşkın sessizliğimi fark etmiyor.

Chadwick burbonunun geri kalanını kıkırdarak içiyor. "Bunu konuşmadan önce bir içkiye daha ihtiyacım olacak, Law."

Alacakaranlık kuşağında mıyım? Çünkü şu anda alternatif bir gerçeklikteymişim gibi hissediyorum. Matrix'te bir aksaklık mı? Belki bu her şeyi açıklar.

Ama onlar benim katkım olmadan geleceğimi planlamaya devam etmeden önce, yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştiriyorum ve sesimde hissetmediğim bir sempati ile araya giriyorum. "Çok üzgünüm, Chadwick. Keşke plan yapmadan önce benimle konuşsaydın. Bırak Sonoma'ya kadar gitmeyi, önümüzdeki hafta sonu şehirden ayrılmamın bile imkânı yok. Hiç uygun bir zaman değil."

Dönerken keskin bakışları beni kesip geçiyor. "Tıpkı dün gecenin iyi bir zaman olmadığı gibi mi? Ne zaman iyi bir zaman olacak, Scarlett?"

Sözlerinin yakıcı tonu beni haşlıyor ve yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. *Nasıl olur da son ganimet arama girişimini gündeme getirebilir?*

Babam burada otururken mi?

Yutkunuyorum, gülümsemem şimdi biraz daha titrek. "Önümüzdeki ay biraz zaman ayırmak için ne yapabileceğime bakacağım. Mağazadaki yoğun trafik nedeniyle son zamanlarda hafta sonları stok yenilemekle çok meşgul oluyor."

"Çalışanlar bunun için var canım. Arada sırada hayatın tadını çıkaramayacaksan bu kadar çok çalışmanın ne anlamı var?" Bu babamdan geliyor ve sesinin babacanlığına neredeyse ağlayacaktım.

Neden benim için her zaman böyle bir adam olamıyor? Neden sadece Chadwick söz konusu olduğunda varlığımı hatırlıyor?

"Gördün mü Scar? Baban bile benimle aynı fikirde. Şimdi evet de, ben de uçak biletlerini ayarlayayım da baş başa bir hafta sonu geçirelim. Ne olacağını asla bilemezsin." Bana göz kırpmıyor ve ben bir deliğe girmek istiyorum. Chadwick'le 7/24 sevişeceğini sandığı bir hafta sonu mu? Ve olabilir Teklif mi? Bu çok düşündüm koyar Ben kapalı benim

patlıcan parmağı, ve ben daha sipariş bile vermedim.

Babam gülümsüyor ve garsona el sallıyor. "Sanırım bu gece şampanyaya ihtiyacımız olacak. Kutlama yapmak istiyorum. Krug'a ne dersiniz?"

Sunucu bizim için sahte bir mutlulukla ışıldıyor. "Evet, efendim. Sommelier'e hemen getirmesini söyleyeceğim. Hazırsanız siparişleriniz için hemen döneceğim."

Chadwick gözlerindeki parıltıyla bana doğru eğilip kulağıma fısıldıyor. "Açlıktan ölüyorum. Bu gece için enerjiye ihtiyacım olacak."

Eww. İğrenç.

Sandalyemde geriye doğru sarsılıyorum ve öksürüyormuş gibi yapıyorum ama Chadwick bunu fark etmiyor bile çünkü babama menü hakkında bir şeyler anlatmaya başlamış bile. Varlığının beni nasıl etkilediğinden habersiz olduğu için rahatlamaktan başka bir şey gelmiyor içimden.

Bugün Chadwick'e verdiğim tepkiler, ilişkiyi kesmem gerektiğini gösteren dev bir kırmızı bayrak değilse, nedir bilmiyorum. Bunu kabul etmeyecek.

Bu tartışmayı -daha doğrusu tartışmayı- babamın önünde yapamam, o yüzden bu gece olmayacak. Yarın onunla yalnız konuşmak için askerlik yapmam gerekecek.

Neyse ki adamların konuşmalarına katılmama ihtiyaçları yok. Ben burada yokmuşum gibi konuşmaya devam ediyorlar.

Restoranın etrafına bir göz atıyorum ve birbirlerinin yemeklerinin tadına bakabilmek için tabakları masanın etrafında dolaştıran bir aileye takılıp kalıyorum. Gülüyorlar ve gülümsüyorlar ve bunu görmek ne kadar hoşuma gitse de içime bir kıskançlık saplanıyor.

Biz o aile değiliz. Asla da öyle bir aile olamayacağız. Asla olamayacağımızı düşününce kalbimin bir köşesi çatlıyor.

Şampanya geliyor, ardından yemeğımız ve bir tur daha içki, ardından da tatlı. Tüm bunlar olurken ağzım talaş gibi kurudu ve beynimdeki kaos yüzünden lezzetli yemek tamamen tatsızlaştı.

Nasıl oluyor da arkadaşlarım Chadwick'i olduğu gibi görürken, babam sadece aile ağacına bir oğul eklemekle ilgileniyor? Ayrılığımız babamla olan ilişkiyi ne hale getirecek? Bunu nasıl zarif bir şekilde halledebilirim? Neden kolay bir çıkış yolu yok?

Keşke "Bence bu ilişkiyi bitirmeliyiz" diyebilen insanlardan biri olsaydım ama çok korkuyorum. Chadwick'in kalmam için kirli bir mücadele vereceğini biliyorum. Ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Dangalağın teki olabilir ama aptal değil ve hiçbir zaman da olmadı. Her zaman aklımın bir köşesinde, olduğum kişi olmasaydım, benimle birlikte olmayacağını biliyordum. Ama aynı zamanda babamın şirketinde başkan yardımcısı olmasaydı benim de onunla birlikte olmayacağımı biliyordum. İlişkimizi çoktan bitirmiş olurdum.

Bir bakıma, ikimiz de diğerini kendi nedenlerimiz için kullanmaktan suçluyuz.

Babama uzun uzun bakıyorum ve sadece çalışanlarından biri tarafından hayatta olduğum hatırlatıldığında değil, düzenli olarak beni önemseydiği normal bir ilişkimiz olmasını diliyorum.

Babam sadece kırılmış mı? Yoksa sorun bende mi?

Annem Lawrence Priest'e en başından beri delicesine aşık olduğunu söylemişti ama ilişkileri çalkantılıydı. Hem kavga etmişler hem de tutkuyla sevmişler, ta ki sonunda ikisi de tükenene kadar.

Annem bir keresinde bana "Aşkın öfkeli cehennemini arama, Scar," demişti. "Kayan bir alevin sabit sıcaklığını ara. Çok daha uzun sürer ve kalbinde çok fazla yara izi bırakmaz."

Chadwick konusunda annemin tavsiyesine uyduğumu sanıyordum. Aramızda hiçbir zaman öfkeli bir cehennem olmadı, sadece düşük bir ilgi ve karşılıklı saygı vardı, ama bu da yok olmuş gibi görünüyor.

Yolun sonuna geldiğimize hiç şüphem yok. Sadece büyük bir patlama olmadan bu işi nasıl bitireceğimi bilmiyorum.

"Bunu hatırlıyorsun, değil mi Scarlett?"

Babamın sorusu beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Pardon, neyi?"

"Alpler'e gittiğimiz ve senin kayak yapmayı öğrendiğin aile tatilini. Hepimiz i ç i n harika bir Noel kaçamağı olacağını söylüyordum."

Ve işte babam, uğruna cinayet işleyebileceğim bir şeyin, bir aile Noel'inin cazibesini ortaya atıyor. Düşüncesi bile kalbimi sızlatıyor, çünkü böyle bir şey olmayacak.

Son birkaç yıldır, en son eşi ve ara sıra onun bazı çocuklarıyla birlikte Noel için ülke dışına çıkıyor. Ben davet edilmedim çünkü anneme çok benzediğimi ve bununla başa çıkamayacağını söyledi.

Ama bu bahar boşandıktan sonra . . . Babam serbest bir ajan ve görünüşe göre kızına ayıracak zamanı var.

"Kayak yapmayı çok severim, o yüzden bana uyar. Yılbaşını da orada geçirebiliriz. Bir hafta yaparız," diyor Chadwick.

Bir an için, babamla bir hafta geçirebilmek için onunla birkaç ay daha birlikte olmaya katlanıp katlanamayacağımı düşünüyorum. *Anıları düşün, Scarlett.*

Kendimi bir kar küresinin ortasında, annemle babamla gülüşürken ve Alpler'de yaptığımız gibi kartopu atarken hayal ediyorum. Annemin altın sarısı saçları, siyah tayt kayak pantolonu ve kabarık pembe ceketle yoldan kaçarken güneşte parlıyordu. Yıllardır tadını çıkardığım bir anı. Bunun gibi bir tane daha olması için vermeyeceğim şey yok. Onu kalbime sarabilir ve babam varlığını unuttuktan sonra bile uzun süre saklayabilirim.

"Kulağa harika geliyor, baba." Chadwick'ten ayrılırsam gezinin rezervasyonunun bile yapılmayacağını düşünmek kalbimi kırıyor. Sadece ikimiz olursak babam gitmemek için bir neden bulacaktır. Sanki tek kızının yanında yalnız kalmaktan rahatsız oluyormuş gibi. Hayal kırıklığı beni parçalıyor.

Ne yapacağım ben?

Neyse ki hesap ödendi ve birkaç dakika sonra restorandan çıkıyoruz. Kaldırımda babam bir kolunu omuzlarıma atıyor ve beni yandan kucaklıyor. Yemin ederim dudaklarının bir öpücükle kısa süreliğine saçlarıma değdiğini hissediyorum.

"Çok fazla çalışma, Scarlett. Annen de sana aynı şeyi söylerdi."

Hoyratça fısıldanan sözler kalbimi sarıyor ve patlayana kadar sıkıyor.

İşte bu yüzden Chadwick'e katlanıyorum. Babamdan her zaman almayı umduğum şey *bu*.

İç sesim, "Sen de acınacak haldesin." diyor. Kim sırf babasının ilgisini çekmek için bir adamla kalır ki? Bu çok boktan.

Hemen karşılık veriyorum. O daha gençleşmiyor. Ya onunla sahip olduğum tek şey buysa? Sadece bir ebeveynim kaldı. Onu görmek ve onayını almak istemek çok mu yanlış? Hoşlanmadığım bir şeye dayansa bile mi?

Çelişkili düşüncelerime rağmen gülümseyerek onun çizgili yanağına bir öpücük konduruyorum. Babama onu sevdiğimi söylemek için ağzımı açıyorum ama o çoktan Chadwick'in sırtını sıvazlamak için uzaklaşıyor.

Tüm vücudum çözülmüş bir balon gibi sönüyor. Bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü hem Chadwick hem de babam bana bakıyorlar.

"Bir sorun mu var Scarlett?" Babam sordu.

Malum nedenlerden dolayı dürüstlük söz konusu değil, bu yüzden yüzüme bir kez daha o sahte gülümsemeyi yapıştırıyorum. "Sadece yorgunum. Geç saatlere kadar sayılarla uğraştım. Eve gidip erken yatmalıyım."

Chadwick başını sallıyor. "Babanın dediği gibi çok çalışıyorsun. Buraya gel, seni şımartacağım. Harika uyuyacaksın." Babam bizi izlerken sahte bir gülümsemeye elini uzatıyor. Chadwick'e gitmekten başka seçeneğim yok.

Yanlış. Her zaman bir seçeneğim olduğunu kendime hatırlatıyorum ama bu sonucu değiştirmiyor.

"Yarın görüşürüz, Chadwick. Kızımızın eve sağ salim döndüğünden emin ol."

"Hoşça kal baba," diyorum, Chadwick'in parmaklarımdaki cezalandırıcı tutuşundan nefret ederek.

"Yarın görüşürüz Lawrence."

Bununla birlikte babam siyah bir arabanın arkasına doğru kayarak Chadwick ve beni yalnız bıraktı.

"Yine mi yoruldun? Gerçekten mi?" Kibar gülümsemesi gitmiş, yerine alaycı bir ifade gelmişti.

"Kusura bakma. Uzun bir hafta oldu. Neden buluşmayı planlamıyoruz?"

Sözlerimi bitiremeden parmaklarımı bıraktı ve sözümü kesti. "Bu saçmalıktan bıktım Scarlett. Benim de ihtiyaçlarım var, biliyorsun. Ve sen bu ihtiyaçlarımı karşılayacak kadar sık göremediğim lanet olası kız arkadaşımsın ve bu senin lanet olası bahanelerini düşünmeden önceydi. Düzenli olarak sevişmek isterdim ama sen buzdan bir blok da olabilirsin."

Saldırı o kadar hızlı geliyor ki, sözleri beni kesip biçmeden önce zırhımı kuşanacak vaktim olmuyor.

"Chadwick-" Bir kelime söylemeye çalışıyorum ama cebinden bir şey çıkartıyor. Bir kartvizit.

"Cuma sabahı sana biriyle randevu ayarladım. Dokuz Babanla Noel kayak gezisine gitme şansın olsun istiyorsan orada olacaksın. Anladın mı?"

İtiraz etmek istiyorum. Cuma günü halka açık olduğumuz tek gün ve benim zaten öğleden sonrayı kaplayan bir savunma dersim var. Ayrıca, şu an ile Noel arasındaki aylar boyunca Chadwick'in etrafında olmaya dayanabileceğimi sanmıyorum.

Ama karşı koymuyorum. Halka açık bir kaldırımda tartışıp ayrılacak türden bir kadın değilim. Çok fazla teşhir olurum ve bir fotoğrafçının bunu yakalama ihtimali çok yüksek.

"Ne dediğimi anlıyor musun, Scarlett?"

"Bana bir ültimatom veriyorsun," diye cevap veriyorum, sesim duygudan yoksun.

"Akıllı kız. Yarın konuşuruz. Cumartesi akşam yemeğini unutma. Amy takvimine yaz. En azından bu şekilde seninle biraz zaman geçirebilirim. Belki de ona kışa ihtiyacım olan geceleri de ekletmeye başlamalıyım."

Sert ses tonu yüzünden cildim kabarıyor ve kendime bunu herkesin içinde yapmadığımı hatırlatıyorum.

"Seninle yarın konuşuruz, Chadwick. İyi geceler." Dönüp kaldırımında bir adım atıyorum, şoförüme ihtiyacım olmayacağını söylediğim için bir taksi bulmaya niyetliyim ama Chadwick kolumu tutuyor.

"Baban seni eve sağ salim götürmemi söyledi, ben de öyle yapıyorum. Hadi gel."

Manhattan'daki yolculuklar tarihinin en uzun, en rahatsız edici sessizlikteki eve dönüş yolculuğu bu. Sonunda Curated'ın kapısını arkamdan kapattığımda, ahşap panelden aşağı kayarak yerde buruşuk bir yığın haline geliyorum. Gözyaşları yüzümden aşağı dökülüyor.

Mükemmel bir hayatı nasıl bu kadar berbat ettim?

ON ALTI

EFSANE

(Telefonun bir mesajla çalıyor.

S: Akşam yemeğinden yeni dönmüş. Erkek arkadaşı onu bırakmış ama içeri girmemiş. Hala polislerden bir iz yok. Keşke kızlardan birinin yemekte telefonunu çalmasına izin verseydin de emin olsaydık.

Tek önemsediğim bu mesajın bir kısmı ve benim için hiç önemli olmaması gereken kısmı.

Erkek arkadaşı onu bıraktı ama içeri girmedi.

Masamdaki dergide ikisinin fotoğrafı hâlâ açık duruyor. Neden, bilmiyorum.

Muhtemelen gönderdiğim kurye mesajına cevap beklediğim içindir ve onun yemeğe çıkması her şeyi mahvetti. Mesajı daha önce göndermeliydim, böylece Kaptan Dickwad ile vakit geçirmek yerine *bana* cevap vermek zorunda kalacaktı.

Yarın. Yarın ondan haber alacağım.

Ve eğer yapmazsam, Gabriel Legend'ın görmezden gelinecek bir adam olmadığını öğrenecek.

YEDİ

SCARLETT

A Gözyaşlarımı sildikten ve makyajımdan geriye kalanları çıkardıktan sonra bu geceyi aklımdan çıkardım. Neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyorum.

Cuma günü Chadwick'in benim için ayarladığı randevuya gideceğim ama gideceğim.

O gün başıma geleceklerden uzaklaşmak için her zamanki sosyal medya akışlarımı kaydırmalı ya da Winston üçüzlerinin yeni bir *#LifeIsMessy* fotoğrafı var mı diye kontrol etmeliyim, ama bunun yerine aptalca bir şey yapıyorum. Gerçekten çok aptalca bir şey.

Dizüstü bilgisayarımı açıp YouTube'a tıklıyorum ve izlemek için bir video seçiyorum. Bu videoda Gabriel Legend gömleksiz ve kalın baldırlarındaki her kası ve kupasının şişkinliğini ortaya çıkaran dar siyah bir şort giyiyor.

"Sen de lanet bir buz kütlesi olabilirsin."

Chadwick'in sözleri aklıma geliyor ve dişlerimi sıkıyorum çünkü o *yanılıyor* ve ben bunu kanıtlayabilirim. *Hayır, bu gece daha fazla Chadwick yok.*

Legend'ın diğer adamla yumruklaşmasını izlerken onu aklımdan çıkarıyorum. Her vuruşta irkiliyorum ve Legend'ın fırlayıp adamı yere sereceği anı bekliyorum; ter, dalgalanan sırt kaslarını Louvre Müzesi'nde onurlu bir yeri hak eden bir sanat eserine dönüştürüyor.

Meme uçlarım zirve yapıyor ve bacaklarımın arasında sıcaklık oluşuyor. *Ben bir buz kütlesi değilim.*

Tüylü bornozumun alt kısmı kayarak açılıyor ve parmaklarımı uyluğumun üzerinde gezdiriyorum. İç kaslarım bu his karşısında kasılıyor ve elim hareket etmeye devam ediyor. Adamla güreşirken, pozisyon değiştirirken ve kontrolü ele geçirirken daha da yukarı çıkıyorum.

Yine de zihnimde resim değişiyor ve onu üstümde, beni yatağıma ya da yakındaki herhangi bir düz yüzeye sabitlerken görüyorum. O mavi gözler bana bakıyor, arzuyla yanıyor.

Beni istiyor.

Parmaklarım kaygan bir ıslaklığa çarpıyor ve inlemelerime engel olamıyorum.

Bilgisayarı kucağımdan itiyorum, başımı yastığa bırakıyorum ve fantezime tamamen teslim oluyorum. Sırtımı eğerek merkezimi okşuyorum, klitorisime dokunmayarak kendimle dalga geçiyorum çünkü bu beni daha da azdırıyor.

Derin, hırçın bir ses kafamı dolduruyor. *"Sen benimsin ve ne zaman boşalacağına ben karar veririm. O zamana kadar yalvarman gerekecek."*

Kalçalarımı elime karşı sallarken dudaklarımın arasından yumuşak iniltiler dökülüyor, daha fazlasını istiyorum. Alınmak istiyorum. Sahiplenilmek. Hükmedilmek. Ne yaptığını bilen bir adam tarafından. Neye ihtiyacım olduğunu bilen bir adam.

Elimi uzatıp komodin çekmecemi açıyorum. İçinde araştırma amacıyla test ettiğim bir oyuncak ve bir şişe kayganlaştırıcı var.

Vibratörün bana karşı lezzetli bir şekilde vızıldaması, klitorisimle alay etmesi ve bana sadece ucunu vermesi hiç zaman almıyor. Tekrar tekrar, kendimi sınıra getiriyorum, onun mavi gözlü bir şeytan olduğunu hayal ediyorum, özüme ulaşmak için sahip olduğum her engeli yok etmeye kararlıyım. Gerçekten istediğim şey için yalvarana kadar tüm çekingenliğimi kaybetmemi sağlamak için. Bana daha önce kimsenin vermediği şeyi vermek için.

"Lütfen, lütfen." Kelimeleri inleyerek söylüyorum, canlı hayal gücüm işleri bir sonraki seviyeye taşıyor.

Üzerimde geziniyor, dolgun dudaklarının kenarlarında hınzır bir gülümseme beliriyor. *"Çok güzel yalvarıyorsun. Seni daha yüksek sesle duymak istiyorum."*

Vibratörü içime sokmadan önce klitorisimde gezdiriyorum. Ben paramparça olurken bir çığlık

kopuyor. "Oh. Tanrım. *Gabriel!*"

Dudaklarımdaki ismi fark ettiğim anda donup kalıyorum. Yaptığım şeye inanamasam da orgazmın etkisi beni sarıp sarmalıyor.

Kutsal. Lanet olsun.

Korkunç bir hata yaptım.

SEKİZ

SCARLETT

W Cuma sabahı uyandığımda, doğan güneşin sıcaklığı yüzümü ısıtıyor ... ve sonra ne yaptığımı hatırlıyorum son zamanlarda geceleri yapıyorum. Yüzüm utançtan kızarıyor. Dün zaten kendimi hırpaladım ve kendime bunu alışkanlık haline getirmeyeceğimi söyledim ... ama görünüşe göre yalan söyledim.

Tanrı aşkına, neden onu düşünmeyi bırakamıyorum?

Beynimde dönüp duran sorular cevapsız kalıyor çünkü bunun için tek bir mantıklı, rasyonel neden düşünemiyorum.

Yataktan normalden daha hızlı çıkıyorum, çünkü kalırsam durumu inceleyeceğim ve düşünecek işe yarar bir şey kalmadığından, gece geç saatlerde yatağımda olup bitenleri düşünmezsem oyunda önde olacağım. Bir daha asla.

Acele etmek yerine, sanki önemli bir randevuya geç kalmışım gibi sabah rutinimi aceleyle tamamliyorum. Kapıyı ilk çaldığında Amy'nin kiraz kırmızısı ağzının şok içinde açılmasının nedeni herhalde bu.

"Kahretsin, Scarlett," diye haykırıyor ve kalbini sıkıyor.

"Özür dilerim! Seni korkutmak istememiştim. Önümüzde yoğun bir gün var. Acele etmeye çalışıyorum."

Beni tepeden tırnağa tarıyor, mavi-beyaz kareli, pötikareli, denesem daha masum görünemeyecek sundress elbiseme bakıyor. Dün suçluluğumu gizlemek için bembeyaz bir takım giymiştim ama kendimi kırmızı bir harf takmış gibi hissettim. Ne kadar da uygun.

Neden saklamaya çalışıyorum? Bilmiyorum. Muhtemelen vicdanımda büyük bir suçluluk lekesi olduğu için, kabahatlerimi telafi etmek için ekstra düzgün olmamı gerektiriyor.

Bunun dışında kendimi harika hissettim, bu yüzden tekrar oynatıyorum.

Bu, kafamdaki sestten geliyor ve ben artık ona bariz nedenlerden ötürü, ama çoğunlukla çok az çekingenliği olduğu için *Kötü Scarlett* adını verdim. Kötü Scarlett yatağına geri dönüp sabahı bu dairede bir daha asla adı anılmaması gereken birinin adını inleyerek geçirmekten başka bir şey istemez.

İyi Scarlett tabii *ki* aynı fikirde değil, ama *adı anılmaması gereken kişi* söz konusu olduğunda o kız zayıftır ve kolayca etkilenir.

"Kendini iyi hissettiğinden emin misin?" Amy sanki çok hızlı hareket ederek beni ürkütmekten korkuyormuş gibi dikkatle içeri adım atıyor. "Yemin ederim, bu hafta sende bir şeyler var."

"Ben iyiyim. Yapılacaklar listesindeki her şeyin üstesinden gelmeye hazırım. Beni ara," diyorum parlak, geniş bir gülümsemeyle ve bu da en az onun bana bakışı kadar tuhaf geliyor.

"Ne kadar kahve içtin?" "İki fincan."

Başını yana eğiyor. "Yanında kokainle mi?"

Yumruktan kaçır gibi geri çekiliyorum. "Affedersiniz? Ben o tür bir parti kızı değilim."

Yüzü hemen bir özürle yumuşuyor. "Özür dilerim. Demek istediğim, normalden daha gergin görünüyorsun, sanki bir sorun varmış gibi.

Bugünkü kendini savunma dersin yüzünden gergin misin? Cuma günleri dükkândan uzak kalmaktan nefret ettiğini biliyorum ama bence bunun iyi bir nedeni var. Kaleyi koruyabiliriz. Zaten senin güvenliğin beni daha çok endişelendiriyor."

Açıkçası, müdürüm davranışım için mantıklı bir açıklama istiyor ve ona bu hafta olan şeylerin yarısı hakkında gerçeği söyleyemediğim için yalan söylüyorum. "Gerginim. Büyük bir gün olduğunu biliyorum ve daha önce hiç böyle bir şey yapmadım ..." Yalanımı daha az suçluluk duygusuyla dolu tutmak için kendi sonuçlarını çıkarmasına izin veriyorum.

"İşler değişiyor, Scar. Gerçekten çok hızlı. Benim de ayak uydurmam gereken çok şey var ve senin taşıdığın yükün sadece bir kısmını paylaşıyorum. Ne kadar büyük bir baskı altında olduğunu hayal bile edemiyorum." Tezgâha yaslanıyor ve taşıdığı klasör yığını yere bırakıyor. "Cidden, yükünü hafifletmek için yapabileceğim herhangi bir şey varsa - belki bir şekilde sana daha fazla nefes alma alanı sağlayabilirim - tek yapman gereken sormak. Söz veriyorum halledebilirim."

Bir an için, müdürüme bu hafta başında kaçırıldığımı söylediğim ve kimseye söylemediğim gibi polisi ya da FBI'ı da aramadığım alternatif bir gerçeklik hayal ediyorum. Bunun *da* ötesinde, *beni kaçıran kişinin işini kurtarmasına yardım etmeyi kabul ettim.*

Dün gece ve ondan önceki gece onunla ilgili fanteziler kurdum.

Bu alternatif evrende bile deli gibi görünüyorum. Amy'nin akıl sağlığım için endişelenme ihtimali çok yüksek. En iyi ihtimalle Ryan ve Christine'i arayıp tatile çıkmam gerektiğini söyler.

Çünkü bu hafta olanlar çılgıncaydı ve benim buna verdiğim tepki daha da çılgıncaydı.

Neden polisi aramadım? Beni incitmeden gitmeme izin verdiği için mi? Bir meydan okumaya hayır diyemediğim için mi? Çünkü görünüşe göre

Gabriel Legend'ı prangalara vurulmuş ve mahkeme salonundan hapishaneye giden bir otobüse bindirilirken göremeyecek kadar çok mu etkilendiniz?

Onu çekici bulmuyorum.

Bu yalan kendi beynimde bile boş geliyor. Özellikle de en yeni suçlu zevkim düşünüldüğünde. Yine de polisi aramalıydım. Aslında, hala arayabilirim. Kaçırılma ihbarında zaman aşımı yok, değil mi? Zaten sadece birkaç gün önceydi.

Amy'ye bakıyorum, sabırla bekliyor ama yüzünde beklenti dolu bir ifade var. *Kahretsin. Bana bir şey söyledi ve benim ona cevap vermem gerekiyor.*

Hay sikeyim. Neydi o? Tabağımdan daha fazlasını almakla ilgili bir şey mi? *Evet. İşte buydu.*

"Çok çalışıyorsun Amy. Bunu her gün görüyorum. Yaptığın her şey için zaten sana minnettarım, daha fazlasını yüklemeyeceğim." Konusunu kaybettiğim konuşmanın bağlamında bir anlam ifade etmesini umarak dolaylı bir ifade kullandım.

"Her zaman daha fazla meydan okumaya hazırım, Scarlett. Söz veriyorum. Neye ihtiyacın olursa. Bana ulaşman yeterli." Sabahları genellikle tünediği bar taburesine tırmanıyor ve mat siyah deri topuklu ayakkabılarını ve çok şık bir şekilde örtülmüş bacaklarını çaprazlıyor.

"Bunu gerçekten takdir ediyorum. Devredebileceğim bir şey olursa, söz veriyorum listemdeki ilk isim sizsiniz. Bugünün programı nasıl görünüyor?" Karşısına oturuyorum ve *dördüncü* kahvemi *-ne* olmuş yani, *başka bir konuda yalan söyledim-* bitiriyorum.

Ajandasını karıştırıyor ve ardından iPad'inde birkaç kez geziniyor. "Kendini savunma dersine kadar senin için bir şeyim yok. Seçicilerinizin raporu elimde - satın almamız gerektiğini düşündüğüm her şeyin altını çizdim - ancak son seçim için görmenizi istedim. Ayrıca, bir tasarımcı temsilcisi gelip seninle görüşmek istiyor.

bir etkinliğiniz için sizi giydirmeyi konuşmak için." Heyecanla fısıldamak için eğiliyor. "Birkaç ay önce Meryl Fosse'u giydirdi ve saat onda yapabileceğini söyledi, eğer sizin için uygunsa. On birde açtığımızı biliyorum, bu size fazla zaman kazandırmaz ama-

"Siktir," diyorum inleyerek.

"Ne?" Amy sanki duvarlardan bize doğru atlayan bir şey arıyormuş gibi başını iki yana sallıyor. "Sorun ne?"

"Saat dokuzda biriyle randevum var. Chadwick benim için ayarladı."

"Cuma günü mü?" Amy'nin ses tonundaki şaşkınlık, bu günde bir randevunun ne kadar istenmeyen bir şey olduğunu tam olarak ifade ediyor.

"Evet. Biliyorum."

Anahtarlarımı ve ceplerimden çıkardığım çeşitli eşyaları bıraktığım küçük masaya gidiyorum ve kartı buluyorum. Sadece bir kadın adı, bir adres ve bir telefon numarası var. Arayıp iptal etmek istiyorum ama içimden bir ses Chadwick'in bu ilişkiyi kurtarmak için kiminle konuşmam gerektiğini düşündüğünü merak ediyor.

Belki de çift danışmanlığıdır? Belki de benimle orada buluşacak. ama babamın önünde bunu önermekten utanır mıydım? Bu aslında biraz tatlı ve düşünceli olmaz mıydı?

şüphecilik, Chadwick'in normal davranışlarının tamamen dışında olacağı için bu düşünceyi uzaklaştırdı.

Hmm. Merakımı yenemeyip telefonumu elime alıyorum, karttaki kadının adını Google'da aramaya niyetleniyorum ama Amy yine dikkatimi çekiyor ve bir zarf uzatıyor.

"Bunu sana dn getirmeyi tamamen unuttum. arşamba ğleden sonra siz gittikten sonra bir bisikletli kurye teslim etti ve üzerinde isim ya da iade adresi yoktu. Bana biraz şüpheli geldi ama sen açana kadar polisi falan aramak istemedim.

ve içinde ne olduğuna bak. Eğer sosyal medyadaki trolllerden gelen bir şeyse ..." Ben elimdeki zarfı incelerken Amy sessizleşiyor.

Açmak istiyor muyum? Ya geçen seferki gibi başka bir zarfısa? *Endişelenmesini istemediğim için Amy'ye bahsetmediğim zaman.* En azından Christine sosyal medya hesabımdan çıkan ve üzerinde korkunç şeyler yazan fotoğrafı biliyor. Bu yüzden Cuma günümü kendini savunma dersleriyle bölmeyi umursamadı.

Köşedeki küçük yazı masama doğru yürüyorum, hançere benzeyen bir mektup açacağı alıyorum ve zarfı kesip açıyorum. Sadece köşelerinden tutarak içindekileri masanın üzerine boşaltıyorum.

Katlanmış beyaz bir kağıt parçası. Fotoğraf yok.

Bu bir artı.

Amy'nin parmakları sanki zarfı kapıp içinde ne yazdığını okumak için can atıyormuş gibi iki yana açılıyor ama kendini tutuyor. Aldım ve dikkatlice açtım.

Ağır, kalın kalem darbeleriyle yazılmış kelimeler sayfayı işaretliyor. Ben buna düzgün bir el yazısı demezdim. Daha çok, faydacı. Kesin olan bir şey var ki, o da ayırt edici olması.

Sonunda ne yazdığını odaklandım ve okudum.

Bayan Priest,

Cumartesi günü için özel istekleriniz varsa, lütfen müdür yardımcım Zoe'ye bildirin. Kendisine aşağıdaki numaradan veya e-posta adresinden ulaşabilirsiniz. Cumartesi akşamı sizi ve arkadaşlarınızı ağırlamak için sabırsızlanıyoruz. Bu işi gizlilikle hallettiğiniz için teşekkür ederiz. İzliyorduk.

-L

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Bu *ondan*. Efsane. Ve izliyorlar mıydı?

Oh. Aman Tanrım. Çıldırıcı. Tanrım.

Kâğıt parçası neredeyse elimden düşüyordu ama aklımı ve tutuşumu bir arada tuttum.

"Her şey yolunda mı?" Amy soruyor, ses tonunda endişe var. "Ürkütücü bir şey değil, değil mi? Görebilir miyim?"

Notu yeniden katlayıp masamdaki bir yığın yazışmanın altına sıkıştırıyorum ve neşeli bir ifadeye sahip olduğumu umarak arkamı dönüyorum. "Hiç de ürkütücü değil. Sadece yarın akşam bir etkinliğe katılacağımı hatırlatmak için ve özel bir isteğim olup olmadığını öğrenmek istiyorlar."

Kaşları çatıldı. "Ne etkinliği? Cumartesi gününü bana açık tutturmuştun."

"Bir kulüp gösterisi. Dışarı çıkıp biraz yaşamamın zamanı geldi. Bir geceliğine çalışıp oynamayan kişiliğimden kurtulacağım."

Amy'nin yüzündeki endişe kaybolur ve yerini bir gülümseme alır. "*Amin*. Dışarıda bir geceye ihtiyacın var. Tam zamanı."

Neyse ki daha fazla soru sormadan telefonu alıyor.

"Bana ihtiyacın var mı? Çünkü . . ." Telefonunu kaldırdı.

Ona el salladım. "Aramayı kabul et. Ben iyiyim. En az 10'a kadar yokum. Katta yardıma döneceğim ve 3:30'da tekrar gideceğim. Sonra konuşuruz."

Amy başıyla onayladıktan sonra telefonunu açıyor, eşyalarını bardan alıyor ve konuşarak dairemde çıkmaya başlıyor. Kapı arkasından kapanıncaya kadar masaya koşup notu çıkarıyorum ve tekrar okuyorum. Ve tekrar. Ve tekrar.

Sonra burnuma götürüp kokladım. *Bunu o yazmış. Bu kağıda dokunmuş.*

Kendime şaşırdım, donakaldım. *Peki şu anda ne yapıyorum ben?*

Yere bırakıyorum ama bakışlarım el yazısına kilitleniyor. Okunabilecek kadar düzgün ama zarafetten eser yok. Yumuşak kenarlar ya da tembel çizgiler yok. Doğrudan konuya giriyor. Her bir çizgi ve eğik çizgi, tıpkı adamın kendisi gibi kendinden emin bir şekilde kasıtlı.

Peki, ben ne zaman el yazısı analisti oldum?

Sayfada kafamda sürekli tekrarlanan bir cümle var. *"Seni izliyorduk."*

Oturma odasının penceresine doğru sürükleniyorum, sokağa ve karşımdaki kaldırıma bakıyorum ve kendimle konuşmadan önce onu arıyorum. Orada değil ve bir hayal kırıklığı şaftı beni camdan uzaklaştırıyor ve kendimi toparlamaya çalışırken kurutma kağıdındaki her şeyi yeniden düzenlemek için masama geri dönüyorum.

Tabii ki izliyorlardı. Bunu neden düşünemedim ki?

Bilmiyorum, muhtemelen bu benim ilk kaçırılmam olduğu içindir.

İyi ki polisi aramamışım, çünkü arasaydım

. . . beni izleyen her kimse Curated'a polislerin geldiğini görmüş olmalı.

Nottaki ince tehdit zihnimde asılı kalıyor. Ama bu beni korkutmak yerine, gecenin karanlığında dışarıda durup penceremdeki ışığı izlediğini ve beni bir an olsun görmeyi beklediğini düşünmeden edemiyorum.

Ya ben kendimi ona bırakırken o da dışarıdaysa? Oh. Aman Tanrım. Kahretsin.

Meme uçlarım zirve yapıyor ve bacaklarımın arasında nem çiçekleri açıyor ve Gabriel Legend'ın adını inletmemle biten bir tur daha atma dürtüsü *güçlü* bir şekilde geliyor.

Benim neyim var böyle?

Elimdeki kalemleri düşürüyorum ve antika ahşap ve deri üzerinde sekiyorlar. Yeniden düzenleme çabalarım, düzenli bir çalışma alanını gelişigüzel bir karmaşaya dönüştürdü.

Çıldırarak üzereyim. Daha önce hiç böyle hissetmemiş olmama rağmen, bu binadan çıkıp biraz temiz hava almak için ani bir dürtü beni bunalıyor. *Randevuma giden yolun bir kısmını yürümeli ve bu bastırılmış enerjiyi yakmalıyım. Belki bunun faydası olur.*

Sonra bugün gideceğim yerlerden birinin kendini savunma olduğunu hatırlıyorum ve belki de *izlenirken* sokaklarda dolaşmaya başlamadan önce arka cebimde bazı becerilerim olana kadar beklemeliyim.

Son bir kez bakmak için notu masamdan alıyorum ve katlayıp sakladıktan sonra önümüzdeki on beş dakika boyunca masamın üzerindeki her şeyi dikkatlice yeniden düzenliyorum. Kalemleri sıraya dizmek ve kurutma kağıdının mükemmel bir şekilde eşit olduğundan emin olmak göğsümü daraltan düğümün gevşemesine yardımcı oluyor.

Derin bir nefes alırken kendime *"Her şey yoluna girecek"* diyorum. Nefes al.

On dakika sonra, Chadwick'in elime tutuşturduğu kartvizitteki adresi telefonuma girdim ve İşçi Bayramı'ndan sonra kaldırmam gereken beyaz espadril ayakkabılarımı giydim. Sonra mutfaktan çıkıp binanın özel girişine doğru ilerliyorum ve ön tarafta oluşan kuyruktan kaçınmak için ara sokağa gizlice giriyorum.

Bir taksi çağırıp arka koltuğa kayarken içimde önsezili bir his var.

Bu hafta her şeyi değiştiriyor. Ben bile.

NINETEEN

SCARLETT

W *Bu ne lan?*

Otururken soru beynimde defalarca tekrarlanıyor Chelsea'de bir terapi merkezine dönüştürülmüş bir şehir evinin zemin katındaki kütüphane benzeri aydınlık ofiste rahat bir koltukta oturuyorum. Karşımdaki sandalyede oturan kadına bakıyorum, iki parmağı bir kalemin etrafında kıvrılmış, diğer eli ise seansımız için benim hakkımda notlar aldığı bir tableti destekliyor.

Az önce kendini *seks* terapisti *olarak tanıtan* kadın
Terapist.

Bu *da* ne *böyle*?

"Eski pardon? Uzmanlık alanınız ne demiştiniz?"

"Seks terapisi. Bu yüzden buradasınız, değil mi? Arzu ve çekingenlikle ilgili bazı sorunlar yaşadığınız için mi?"

Ağzım o kadar açık kalıyor ki, odada vızıldasalar sinekleri yakalayabilirim. Kendimi toparlamaya çalışarak gözlerimi iki kez kırıştırıyorum ama yüz ifadesi giderek daha da endişeli bir hal alınca belli ki başarısız oluyorum.

"Bayan Priest, mesleğime şaşırdığınız izlenimini ediniyorum. Bay Bay LaSalle doğasını mesleğini açıklamadı mı?"

Randevu mu? Çünkü sorunlarınız hakkında konuşma cesaretinizi kaybetmeden önce mümkün olan en kısa sürede görülmeniz gerektiği konusunda çok kararlıydı."

Burnumdan derin nefes alıp ağızımdan veriyorum, tıpkı devam edemeyecek kadar meşgul olduğum o yoga dersinde öğrettikleri gibi. "Biraz iletişimsizlik olduğunu söyleyebilirsiniz Dr. Grand. I . . . Bunun çift danışmanlığı olduğunu sanıyordum."

"Çift seansları öneriyorum, ancak önce her bireyle tek tek görüşmekte ısrar ediyorum. Genelde partnerlerin endişelerini yargılamadan ifade edebilecekleri güvenli bir alana ihtiyaç duyduklarını görüyorum, ancak Bay LaSalle'in hazır bulunmasını tercih ederseniz-"

"Hayır." Sözünü kesiyorum, avucumu havaya kaldırarak kesinlikle *orada durmasını* söyleyen bir hareket yapıyorum. "Onu burada istemiyorum. Aslına bakarsan ..." Karşımdaki gümüş saçlı kadına hakaret etmeden ne düşündüğümü nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Neye bulaştığınızı bilmiyordunuz. Değil mi?" diye soruyor, ses tonunda yargılamanın aksine bir ilgi var.

"Azıcık bile değil."

iPad'in kapağını kapatıyor ve aramızdaki sehpanın üzerine kaydırıyor. "Birini bu tür bir tartışmayla şaşırtmaktan caydırıyorum, bu yüzden bu sorunlu." Bir ayak bileğini dizinin üzerine geçiriyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor, gözleri üzerimde. "Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğiniz var: Buradan çıkıp gitmek ve Bay LaSalle ile görüşmeniz gereken kısım hariç, olanları unutmak. . ."

"Ya da?" Sessizleştğinde soruyorum.

"Kal ve benimle içinde bulunduğun ilişki ve erkek arkadaşının bir seks terapistiyle konuşman gerektiğini düşündüğünü bilmeden kendini nasıl benim kanepemde bulduğun hakkında konuş."

Aşağılanmışlık, yağlı bir utanç duygusuyla birlikte içimi yakıyor. Hemen ardından öfke ve ihanet cehennemi geliyor. I

içimde tutabilirim ... ya da dinlemek için para alan birine içimi dökebilirim. Seçimim düşündüğümünden daha kolay.

"Bunların hepsi gizli, değil mi? Söylediğim hiçbir şeyi Chadwick'e söyleyemezsiniz?"

"Elbette, Bayan Priest. Bu odada söylenen hiçbir şey dört duvar arasından dışarı çıkmayacak. Ve söz veriyorum, konuşmayacaklar."

"İyi, çünkü neler döndüğünü bilmiyorum ve şu anda o kadar kızgınım ki ona ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bana *seks terapisi* mi uyguluyor? Kim yapar bunu?"

Dudakları bir tarafa doğru kıvrılıyor. "Düşündüğünüzden daha fazla insan, ama neden üzgün olduğunuzu anlıyorum. Bu tür bir randevuya şaşırmaktansa hazırlıklı olmak daha iyidir. Bay LaSalle ile ne zamandır birliktesiniz?"

Başımı kaşıyorum ama saçımı dağıtmamak için elimden geleni yapıyorum. "Bir buçuk yıldır."

"Ve ilk kez herhangi bir danışmanlık önerisinde bulunuyor?"

Kanepede doğruluyorum, kollarımı sarmak için köşeden bir yastık alıyorum. "Hiç danışmanlık önermedi. Asla. Çarşamba gecesi bana bu kartı uzatıp burada olmam gerektiğini söylediğinde bile, Cuma haftanın en yoğun günü olmasına rağmen. Söylediklerimin tek bir parçasına dikkat etseydi

Cuma günleri iş dışında hiçbir şey için iyi değildir."

Dr. Grand'ın başparmakları birbirine vuruyor ve bahse girerim ki not yazmak için elinde tablet olmasını diliyor, ama çekimser kalıyor.

"Genel olarak ilişkiniz nasıl?"

Soruyu sorar sormaz yüzüm kızardı. "Yatak odasında yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyorsa, belli ki iyi değil." Başımı sallıyorum. "O *pisliğin* ilişkimizdeki sorunun *bu* olduğunu düşün d ü ş ü n d ü ğ ü n e inanamıyorum.

ilişki. Yeterince seks yapmadığımızı mı? Ve bunun hakkında konuşmak yerine, beni buraya kör bir şekilde mi gönderiyor?"

Kendimi koltuktan fırlatıp yastığı yere atıyorum, böylece onun ofisini adımlayabiliyorum. "O tam bir *pislik*! Kim birine bunu yapar ki? Hayır, ciddi. Bu çok boktan!"

Köşedeki masada durup dağınık dergi yığını alıyorum ve Dr. Grand'e ve koltuğuna doğru yürümeye başlamadan önce onları düzgün bir yığın haline getiriyorum. Sonunda onun kahverengi gözleriyle tekrar karşılaştığımda, gözlerinde empati ve nezaket vardı.

"Üzgün olduğunuzda her zaman bir şeyleri düzeltir misiniz?" diye soruyor sırtarak.

"Evet. Bu benim başa çıkma mekanizmam. Düşüncelerimi sakinleştirmeme yardımcı oluyor ve bunu birçok açıdan faydalı buluyorum. Bu yüzden, saygısızlık etmek istemem ama bu konuda da çalışmak istemiyorum, Dr. Grand."

"Yeterince adil. Seansımızın geri kalanında size yardımcı olabileceğim herhangi bir konu var mı? Yoksa ayrılmayı ve tüm bunları Bay LaSalle ile tartışmayı mı tercih edersiniz?" Sorusu kibar ama netti.

"Eğer dürüst bir cevap arıyorsanız, şu anda ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Neden oturmuyorsun, sen bazı şeyleri çözene kadar birkaç dakika sohbet ederiz."

Beni ikna eden onun son derece makul ses tonu oldu. Kanepenin köşesine yerleşmeden önce kalkan yastığıma uzanıyorum.

Dr. Grand mücadeleyi bırakıyor ve tabletini eline alıyor. İkimiz de silahlıyken, birkaç dakika sessizce birbirimize bakıyoruz.

O bana bir soru sormadan ben ağzımdan kaçırıyorum: "Bilgin olsun, ben bozuk değilim. Kafes dövüşü yapan bir adamın videolarını izleyerek mastürbasyon yapıyorum ve boşaldığımda onun adını bağıriyorum."

İtirafımın utancıyla yanaklarım yanıyor ama Dr. Grand sadece başını sallıyor ve bazı notlar alıyor.

"Anlıyorum."

"Onunla bir kez karşılaştım. Korkunç biri. . . tehlikeli, ama ciddi çekici. İlkel gibi. Ham ve hayvani. Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Primal çalışıyor," diyor ekranından bana bakarak. "Ve bozuk olmadığınız katılıyorum. Modern araştırmalar, kadınların cinsel işlev bozukluğu yaşadıklarını *düşündüklerinde* bile çoğu zaman yanıldıklarını gösteriyor. Daha çok sahip oldukları şey, cinsel uyarılma sürecinin önündeki engeller gibi davranan düşünce ve inançlardır." Kalemi ekrana bir kez vuruyor ve ekran zıplıyor. "Örneğin, bir ilişkide güven eksikliği veya emniyet hissi, seks hakkında düşünmeyi zorlaştırabilir ve muhtemelen partnerinizle seksi başlatmanızı engelleyebilir."

Bir an için Chadwick ile olan ilişkiyi düşündüm. "Ama Chadwick'in yanında kendimi güvende hissediyorum. Fiziksel olarak yani. Bana zarar vereceğini ya da başkasının zarar vermesine izin vereceğini sanmıyorum."

"Peki onunla duygusal olarak güvende hissediyor musun? Kendin olabiliyor, en derin korkularını, umutlarını ve en büyük hayallerini endişelenmeden ifade edebiliyor musun?"

"Oh. Whoa." Yastığı tutuşumu gevşetiyorum. "Nereye varmaya çalıştığını anlıyorum. Ve hayır, Chadwick ve ben gerçekten Yani. Umutlarımız ve hayallerimiz hakkında büyük konuşmalar yapmak ilişkimizin bir parçası değil."

Dr. Grand kalemi bırakıyor. "O zaman ilişkinizin parçası nedir?"

Hay sikeyim. Elbette zor soruyu sorması gerekiyordu. "Belli ki yeterince seks yapmamışsın," diyorum yarı gülerek.

Ama Dr. Grand benimle birlikte gülmüyor. Yüzünde ağlamak istememe neden olan bir ifade var. Sanki bir Şey görüyor ve benim de aynı sonuca varmamı bekliyor.

"Ben Yani, Chadwick'le çok derin bir ilişkimiz yok. O kendi işini yapar, ben de kendi işimi. Ara sıra akşam yemeği için buluŐuyoruz..." Sözümü kesiyorum çünkü babamı yakın tutmak için Chadwick'i kullanmam dışında, artık onunla birlikte olmamın başka bir nedeni yok. Onu çekici bile bulmuyorum.

"Bir iliŐkinin artık size hizmet etmediğini kabul etmenizde bir sorun yok, Bayan Priest. Bu pek çok insanın başına gelir ve genellikle kimsenin suçu değildir."

Başımı kaldırıp bakışlarını karşılıyorum. "O zaman... tamamen yabancı birine karşı duyduğum fiziksel çekim bu işin neresinde? Bu adamı hiç dŐnmemem gerekirken neden birdenbire *yalnız kalmaya* ihtiyacım varmış gibi hissediyorum?" Őifreli konuŐtuđumun farkındayım ama o benim söylediklerimi anlıyor.

"Belki de beyninin hayatında daha fazlasına ihtiyacın olduğunu düşündüğü bir Şeyi temsil ediyordur. Sadece cinsel açıdan mı ilgini çekiyor?"

Gabriel Legend'ın görüntüsü aklıma geliyor. O, masasının önünde duruyor, yırtık kotu kalın baldırlarını örtüyor ve dağınık sarı saçları yüzüne düşüyor. Ağzı, Şu anda beni hiç korkutmayan tehditleri tekrarlıyor.

Bende ciddi bir sorun var. Belki de Chadwick haklıdır ve terapiye ihtiyacım vardır. Ve onun Legend'dan haberi bile yok!

Çantamı kaptığım gibi kanepedeki yerimden fırladım ve ayağa fırladım. "Zamanınızı harcadığım için çok özür dilerim Dr. Grand. Sanırım gitmem gerekiyor. Lütfen bana tam seans için bir fatura gönderin. Zamanınızın karşılığını aldığınızdan emin olmak istiyorum." Kapiya doğru koŐtum ama Dr. Grand'in sesi beni durdurdu.

"Bayan Priest."

Durdum ve dönüp omzumun üzerinden ona bakacak cesareti toplamam bir saniye sürdü. "Evet?"

"Herhangi bir konuda konuşacak birine ihtiyacınız olursa, işimde gerçekten iyiyimdir. Uzmanlık alanımın seks olması, zamanımın çoğunu daha genel konuları tartışarak geçirmediğim anlamına gelmiyor. Buna neden size hizmet etmeyen bir ilişki içinde olduğunuz da dahil. Lütfen istediğiniz zaman aramaktan çekinmeyin."

"Teşekkür ederim, Dr. Grand. Minnettarım."

Ona nazik bir gülümseme verip kendimi odadan dışarı atarken düğmeyi buluyorum. Bu ofisten defolup gitmeye o kadar odaklanmıştım ki, bekleme salonunda oturan esmer kadını fark etmedim bile.

"Scarlett? Sen misin?"

Adımı duyar duymaz kaçmak istiyorum, ama tanıdık ses bu isteğimi engelliyor. Yüzümü saçlarımla kısmen koruyarak yavaşça dönüyorum.

"Flynn?"

Eski üvey kız kardeşim ayağa kalkıp bana doğru geliyor. "Buraya geldiğini bilmiyordum. Gerçi babanı düşününce terapiye ihtiyacın olmasına şaşırmadım. Annemin sonunda ondan boşanmasına çok sevindim. Ne alet ama, değil mi?"

Sesimi yeniden buldum ve anlamlı kelimeleri bir araya getirmeyi başardım. "Ben buraya gelmiyorum. Tamamen yanlış anlaşılma."

Bakışları daralıyor ve başını eğiyor. "Az önce seni bir terapistin ofisinden çıkarken izledim. Ama görmemiş gibi davranmak istiyorsan sorun değil. Anlıyorum."

Birkaç yıllık ortak bir geçmişimiz olduğundan mı yoksa Chadwick'in bana yaptıklarından dolayı çok kızgın olduğumdan mı bilmiyorum ama sağduyum galip geliyor ve dökülüyorum.

"Erkek arkadaşım bana kiminle buluşacağımı söylemeden bir seks terapistinden randevu aldı ve şimdi eminim ki

Onu öldüreceğim ve ondan ayrılacağım. Hangisinin önce olacağına dair zar atıyorum."

Yapacağım şeyi sahiplenmek bana şu anda çok ihtiyacım olan bir güç hissi veriyor.

"Sonunda şerefsiz Chad'i terk mi edeceksin?" Parlak yeşil gözleri parlıyor. "Güzel! O lanet olası bir alet ve sen çok daha iyisini yapabilirsin. Geçen sene Şükran Günü'nde bana asıldığını biliyor muydun? Çok iğrençti ama sana söylemek istemedim ve annemin yapacağı gibi onu kışkırttığım için beni suçlamayı istemedim."

Geçen Şükran Günü'nü hatırlamaya çalışıyorum ama babamın, annemin ben çocukken yaptığı gibi şefine lades kemiğini benim için saklatacağını söylediği kısım dışında her şey zihnimde bulanık. Ama Chadwick futbol maçı izleyeceği için tatlıdan önce gitmek istedi, biz de gittik. *Pislik*.

Onun keskin bakışlarıyla karşılaştım. "Artık teknik olarak akraba olmadığımızı biliyorum ama ne olursa olsun, böyle bir şey için seni asla suçlamam. Buna inanmak zorundasın."

Flynn omuz silkiyor ama yüz ifadesindeki değişimden söylediklerimin önemli olduğunu anlayabiliyorum. "Çılgın aileleri asla bilemezsin. Yine de sonunda ayrıldığınıza sevindim. Dışarıda senin için daha iyi bir adam var. Hiç şüphem yok. Bu şehrin yarısı seninle aynı odada olma şansına bile atlardı. Peki, bunu nasıl yapacaksın?"

Resepsiyonist parmağını dudaklarına götürüyor, ben de bizi iki sandalye ve bir palmiye saksısının olduğu köşeye yaklaşıtıyorum. "Buradan çıkıp kahve içmek ister misiniz?"

Flynn saatine bakıyor; Curated'da olmasını çok istediğim, gerçekten havalı ve sanatsal bir parça. "Randevum yirmi dakikadan az bir süre sonra başlıyor, o yüzden gitmesem iyi olur. Ama . . . Eğer bu civarda olursanız her Cuma aynı saatte buradayım."

Sanki onu umutlandırmak istemiyormuş gibi kayıtsızca söylüyor ve artık akraba olmasak da kendimi boktan bir üvey kardeş gibi hissediyorum. Flynn'i her zaman sevmişimdir, muhtemelen bunun bir nedeni de ağzı bozuk ve cesur olması ve kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamıyor gibi görünmesidir.

"Bu cumalardan birinde mutlaka bu c i v a r d a olacağım. Kendine iyi bak, Flynn."

"Sen de Scarlett. Ve yakışıklı Chadwick'e benim için gidip kendini becermesini söylemeyi unutma." Parlak bir gülümsemeyle göz kırptır ve bir dizini diğerinin üzerine koyarak mükemmel bir sosyetik gibi görünmek için koltuğuna doğru ilerliyor.

Ama ben gerçeği biliyorum. Flynn sıkıcı bir sosyetikten çok daha havalı. Eski küçük kız kardeşimi kesinlikle daha yakından tanımam gerekiyor.

Sırada, Chadwick'i görebilmek ve seks terapisi sürprizi hakkında tam olarak ne düşündüğümü yüz yüze söyleyebilmek için babamın binasına bir gezi var.

YİRMİ

SCARLETT

W Bu büyük bir hayal kırıklığıydı. Şehir merkezine kadar Priest Pharmaceuticals'a gittim.

Hayal kırıklığı.

"Üzgünüm, Chadwick bütün gün ofiste değil, toplantılarda. Sizin için ona bir mesaj iletebilir miyim?"

Resepsiyonist inanılmaz derecede özür diledi, özellikle de kim olduğumu tam olarak bildiği için, ama bu seyahatimin tamamen boşa gittiği gerçeğini değiştirmiyor. Lobiden çıkıp binanın cam avlusuna doğru yürürken telefonumun ekranına dokunarak Chadwick'in iletişim bilgilerini buluyorum. Ona ne düşündüğümü söylemek için akşama kadar beklemeyeceğim. *Cehenneme kadar. Hayır.*

Şaşırtıcı bir şekilde, ikinci çalışta telefonu açtı. "Hey, bebeğim! Danışmanla görüşmen nasıl geçti? Sorunun hakkında onunla konuştun mu?"

Sırtım dikleşiyor ve cevabım kesik kesik oluyor. Daha önce soğuk olduğumu düşündüyse, dikkat etse iyi olur. "Tam olarak hangi sorundan bahsediyorsun?"

"İlişkimizdeki sorundan."

Gözlerimi kıpkırmızı bir dalga kaplıyor.

"İlişkimizdeki sorunum mu? Daha açıklayıcı olman gerekecek Chadwick, çünkü birden fazla sorun olduğundan eminim."

Birkaç karışık kelime duyuyorum ve ardından bir kapının açılıp kapanma sesi geliyor. Sonunda hatta geri dönüyor.

"Üzgünüm, konuşabilmek için toplantıdan çıkmak zorunda kaldım."

Bir yanım toplantıyı böldüğüm için özür dilemek istiyor ama bu, Chadwick bana bir seks terapistiyle sürpriz bir randevu ayarladığında soru sormayan aynı uzlaşmacı yanım. Sessiz kalıyorum, devam etmesini beklerken öfkemin artmasına izin veriyorum.

"Güzel, çünkü az önce bana ne haltlar karıştırdığın hakkında kesinlikle konuşmamız gerekiyor. Sana yüz yüze söylemek için ofisine geldim ama belli ki burada değilsin."

"Bekle, randevuyu terk ettiğini ve onunla konuşmadığını mı söylüyorsun? O randevu için 300 dolar ödedim ve eğer seni iyileştirmediyse, diğer randevular için de ödeme yapman gerekecek."

Ses tonunda yükselen öfke beni kıpkırmızı yapıyor.

"Oh, onunla konuştum," diyorum, daha önce hiç olmadığı kadar net bir şekilde telaffuz ederek. "Ama tam olarak neden lanet bir *seks terapistine* ihtiyacım olduğunu düşündüğünü merak ediyorum?" Sonunda sesim yükseliyor ve halka açık bir yerde olduğumu hatırlıyorum. Avluyu tarıyorum ve beni izleyen birkaç kişi görüyorum.

Cam kapıları itip kaldırıma çıkıyorum ve kim olduğum ya da ne konuştuğum umurlarında bile olmayan New Yorkluların arasında kayboluyorum.

"Çünkü neredeyse hiç seks yapmıyoruz ve eğer sana kalsaydı, hiç sevişmezdim. Çünkü inan bana, ben her zaman seks yapmak istiyorum, ama senin hiç havanda değilsin, bu da bir sorunun olduğu anlamına geliyor, Scarlett. Artık buna katlanmayacağım. Ya bunu düzeltir ve programa uymaya başlarsın -ki bu da daha çok sevişmek ya da en azından daha çok sakso çekmek anlamına gelir- ya da işimiz biter. Bıktım artık."

Üzerime soğuk bir sakinlik çöküyor, sanki yeni yağmış bir kar örtüsü beni ve şehrin sokaklarını kaplamış gibi. Sanki saf, bozulmamış ve ikinci şanslarla dolu bir manzaraya bakıyor gibiyim. Bu benim çıkışım. Tam burası. Ve ben onu alıyorum.

"O zaman işimiz bitti. İyi konuşmadı, *Chad*. Medenice hallettiğimize sevindim. Elimde sana ait ne varsa dairene postalayacağım."

Telefonun diğer ucu Chadwick'in sesi kesilene kadar bir süre sessiz kalır. Ama şimdi bir fark var. Tek bir kelimesini bile dinlemek zorunda değilim.

Telefonumu başımdan uzak tutuyorum ve aramayı sonlandırmak için ekrana dokunuyorum.

Sadece. Böyle. Bu şekilde.

Plazanın ortasında, babamın şirketinin bulunduğu binanın önünde gülmekten iki büklüm oluyorum.

Bu çok kolaydı. Çok zahmetsizdi. Mükemmel *bir finaldi*.

Doğrudum ve kollarımı havada muzaffer bir V harfi şeklinde savurdum. "Ben bekarım!"

Takım elbiseli bir kadın bana dönüyor ve fuşya rengi kaşları gülümsemeye dönüşüyor. "Anla kızım."

Bir çemberin içinde dönüp *Seinfeld*'deki Elaine gibi dans ediyorum, yıllar sonra ilk kez kendimi tamamen özgür hissediyorum. Sanki beni tutan zincirleri kırmışım ve artık uçabilirmişim gibi.

Güç içime doluyor, yüzde 100 bir baş belası olduğumdan emin olana kadar yüzeye çıkıyor.

Birkaç kişi durup gösterimi izliyor ama umurumda değil. Taksi çağırmak için kaldırımı doğru zıplamadan önce hepsine gülümsüyorum.

Amy'ye mesaj atıp tasarımcıyı yeniden planlamasını ve bugün programın dışına çıkacağımı çünkü *durdurulamaz ve bekâr* olduğumu bildiriyorum.

Cevabı tam da okumam gereken şeydi.

İsa'ya şükürler olsun! Biz kaleyi koruruz. Git biraz kendine zaman ayır. Sadece 4'te kendini savunmayı unutma.

Taksiciye Legend'ın adresini verirken bu hatırlatmayı bir kenara bırakıyorum. Otuz altı saatten kısa bir süre içinde sahneye koyacağım geri dönüş sahnesini inceleme zamanı.

Peki ya hissettiğim o sıcaklık dalgası? Bunu düşünmeyeceğim.
. . . henüz.

YİRMİ BİR

EFSANE

"Ne kadar?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum, Bodhi Black ile kavga etme ihtimalini düşünmekten bile nefret ediyorum.

Yine de kendimi koruma içgüdülerim sessiz kalmama izin vermiyor.

Savaşmadan asla pes etmedim ve bu ilk olmayacak. Kendimi bu çukurdan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapmadan yatırımcılarımın buraya gelip hayatım boyunca çalıştığım her şeyi almasına izin vermemin hiçbir yolu yok.

"Sana kesin rakamlar veremeyeceğimi biliyorsun, dostum," diyor Rolo, ses tonuna sızan açgözlülükle. "Kalabalığa bağlı. Mekâna bağlı."

"Saçmalama, Rolo. Bana bir sayı ver, yoksa kapatırım."

"Tanrım, dostum. Ne zaman bu kadar ciddileştin? Nasıl iyi vakit geçirileceğini bilen eski dostum Legend'ı özledim."

"İkimize de tonlarca para kazandıran adamı mı diyorsun? Bu dövüşü almak için yalvardığın adam, şimdi tereddüt mü ediyorsun? Neler oluyor lan?"

Rolo'nun bana karşı dürüst olmasını beklerken parmaklarım sandalyemin koluna dolanıyor, bu her zaman yaptığı bir şey. Ama şimdi, ilk kez beni tersliyor ve sanırım nedenini biliyorum.

Her köpekbalığı gibi, sudaki kanın kokusunu alıyor.

Eğer Rolo dövüşün kıcıımı kurtarmak için son seçenek olduğunu biliyorsa, o zaman bu kozu cebime girmesi gereken paradan daha büyük bir pay almak için kullanacaktır. Ne de olsa bu anlaşmada tüm riski alan benim. Bir kafesin içinde durmak ve yumrukları balyoz gibi olan bir adamla yüzleşmek zorunda değil. Ve gerekirse benim hayatım pahasına kendini yenilgiden kurtarmaya kararlı bir adamla.

"Nasıl olduğunu bilirsin. İş iştir. Black'in adamlarıyla ve birkaç mekanla konuşayım ve-"

Rolo'nun bana anlatacağı saçmalıkların geri kalanını dinlemeden görüşmeyi sonlandırıyorum. O aptal değil. Ne yaptığını bildiğimi biliyor. Ayrıca sırf üstünlük sağladığını düşündüğü için beni kandırmasına da izin vermeyeceğim.

Böyle bir şey olmayacak. Sandalyemde arkama yaslanıp ellerimi yüzümde ve saçlarımda gezdiriyorum. İşlerin böyle olmaması gerekiyordu. Ama asla öyle olmaz.

Başarısız olmayı planlamıyorum. Ama bu sefer çok iyi bir iş çıkardım. Tekrar hesap çizelgeme odaklanmaya çalışıyorum - muhasebecimizin daha önce gönderdiği bir e-postaya ekli olarak kırmızı renkte bir ton rakam gösteren tablo:

*Bu hafta sonu biraz para kazan ya da Pazar günü kapıları kapat.
Temelli olarak.*

Elektronik tablo ve e-posta beni Rolo'yu aramaya itti, çünkü bu kulüp yavaş yavaş ölürken hiçbir şey yapmadan duramam,

Beni ve değer verdiğim herkesi de beraberinde götürüyor.

Ama konsantrasyonum sadece birkaç dakika sürüyor, sonra Bump ofisime dalıyor ve kapının karşı duvara çarpmasına izin veriyor.

"Bu o. Buraya gel."

İlk içgüdümlü bir silaha uzanmak oldu çünkü kollarını sallıyor ve anlamadığım bir şeyler bağıırıyordu, ama sonra hırıltılı kelimeleri içeri girdi.

"O burada."

Her ne kadar inkâr etmek istesem de son zamanlarda beynimde sadece bir *kadın* var.

"Kim?" Dizüstü bilgisayarımı kapatarak dikkatlice soruyorum. İyi bir ruh halinde olmadığımı söylemek doğru olur.

"O kadın! İstediğin kadın! O kadın burada. Ve bu sefer onu ben getirmedim. Yemin ederim. Yanına bile gitmedim. İyi davrandım, Gabe. Yemin ederim."

Siktiğimin Bump'ı. Çocuğu bu gezegendeki diğer tüm insanlardan daha çok seviyorum, tam olarak olduğu gibi, ama yine de kafasından vurulmamış olmasını diliyorum. Ve evet, o zamanlar kokaini biraz fazla seviyordu ama bağıımlılığını düzeltmesine yardımcı olabilirdim. Bu yaralanma mezara götüreceğim bir pişmanlık, şu anda bir şeyleri değiştirmek için hiçbir işe yaramayacağından değil.

Ama Scarlett Priest kulübe planlanandan tam bir gün önce geliyor. Bu da ne demek oluyor?

Geri çekilmek için mi burada? Onu buna zorladığım için beni polis çağırmakla mı tehdit edecek? Kahretsin. Ya polisleri kaçıırıldığı yere götürmek için buradaysa? Beynim çıldırıyor, gittikçe daha saçma sapan şeylere dönüyor, sonra hepsini susturmaya zorluyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Nerede o?"

"Zoe ile birlikte, kulüpte. Yarın için hazır olduğumuzdan emin olmak istiyor."

Varlığının her zerresi bu ofisten çıkıp kulüp katına gitmek istiyor, böylece telefonumda yüzüne çok sık baktığım kadını görebileceğim. Dudaklarını düşünmeden edemediğim kadını. *Hay sikeyim*. Onun tadına bakmayı o kadar çok istiyorum ki.

İşte tam da bu yüzden ona yaklaşmamalıyım. Kendimi korumalıyım.

Sonra Bump ekliyor, "Zoe ona VIP alanlarını gösteriyor, böylece favorilerini seçebilir ve yarın için onları ayarlayabilir."

Favoriler. Yani birden fazlasına ihtiyacı var. Yani bunu yapmayı planlıyor. Belki de ondan şüphe etmemeliydim ama sosyal medya kraliçeleri bana pek güven vermiyor.

"Gidip onunla konuşabilir miyiz? Ona üzgün olduğumu söyleyeyim mi? Yani, üzgün değilim ama üzgünmüş gibi davranabilirim." Bump resmen duvarlardan zıplıyor, ki bu hiç iyi bir şey değil.

Parmaklarımı şıklatıyorum ve bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. "Hayır. Onun yanına bile yaklaşmayacaksın. Anladın mı beni, Bump? Ondan uzak durmalıyız."

Yüzü harap olmuş bir ifadeye bürünüyor ve sanırsınız ki çocuğa bir daha asla dondurma yiyemeyeceğini söyledim. Bu bakıştan nefret ediyorum ama ikimizin de Scarlett Priest'in yanına yaklaşmaya hakkımız olmadığını anlamasını istiyorum.

O Zoe ile birlikte. Zoe onu rahatlatacaktır. İhtiyacı olan her şeye sahip olacağına dair ona güvence ver. Zoe son derece yetenekli ve işini yapmak için benim -ve kesinlikle Bump'ın- yardımına ihtiyacı yok.

"En azından onları izleyebilir miyiz?" Bump soruyor, ses tonunda umut tomurcuklanıyor.

Lanet olası çocuk. Hayır demeliyim. Ama diyemem. Onu görmeyi çok istiyorum. *Sikeyim.*

"Sadece sessiz kalırsan. Tamam mı? Eğer buraya geldiğinde yaptığın gibi onlara bağırmaya başlarsan, o zaman-"

Bump sıkışmış parmaklarını dudaklarının arasından fermuar çeker gibi geçiriyor ve görünmez anahtarı fırlatıp atıyor.

İçimi çektim ve başımı öne eğdim. *Bu kötü bir fikirdi ama en iyileri de öyleydi.* "Tamam. Tamam. Gel hadi."

Tadilattan önce kulüp eski bir mason tapınağıydı ve yıkılması gerekiyordu ama bir şeyler oldu ve sonunda satıldı. Legend için kiraladığımda çoktan tadilattan geçmişti ve biz de gece kulübü için yeniden düzenledik. Beklemediğimiz bir şey bulduk; muhtemelen burayı inşa eden Masonlar tarafından kullanılan gizli giriş ve çıkışlar.

Kendi dokunuşumu da ekledim; ikinci kattaki VIP alanında, New York'ta kim kimdir görmeden izleyebileceğimiz aynalarla dolu bir duvar. Geri kalan her şey, bir servet harcadığım son teknoloji gözetim sistemi tarafından kapsanıyor. Gerçi çok da işe yaradı, çünkü mekânı kurşunlayan kişinin yüzünü bile yakalayamadı, çünkü maske takıyordu.

Bump'ın beni kolumdan tutarak sessizce ofisimden çıkarmasına ve çift yönlü aynalı duvar boyunca uzanan iç koridordan aşağıya sürüklemesine izin verdim.

Köşeyi döner dönmez onu gördüm.

Aman Tanrım. Tanrım.

Sikeyim. Ben. Yana doğru.

Bir fanteziden fırlamış gibi giyinmiş. Bana bir sütçü kızı hatırlatması gereken ama bunun yerine ikimizin de kafasında tek bir masum düşünce kalmayana kadar onu baştan çıkarmayı düşündüren bu mavi-beyaz kareli elbisenin içinde masum ve tatlı. Ve yakası mükemmel göğüslerinin kıvrımlarını ortaya çıkarıyor.

Sikim pantolonumun içinde sarsılıyor. Evet. Kötü bir fikirdi.

Bu kadının yakınında olmamalıyım. Bu güvenli değil. Ya da sağlıklı. Ya da akıllıca.

Ruj izleri bırakan pembe kaygan ağzını hayal edebiliyorum-
"Geldiğine inanamıyorum." Bu görüntü

Q'nun kısık sesiyle buharlaşıp uçuyor.

"Biliyorum," diyor Bump ama ben ona ters ters bakınca susuyor.

Kulübü dolduran müzik ve bas ritimleri olmadan, fısıltıdan daha yüksek sesle söylediğimiz her şey, boğuk olsa bile duyulmak zorunda.

"Ve aslında Zoe ile yarın için hazırlanıyor. Bu bir mucize olmalı," diye ekliyor Q.

"Ne bekliyordun ki?" Fısıldıyorum.

"Polisler ve kelepçeler. Hepimiz için üç yatak ve bir karyola."

Bump konuşma ihtiyacıyla neredeyse derisinden dışarı çıkacak ama başımı sallıyorum ve parmağımı dudaklarıma bastırıyorum. O da onaylarcasına başını sallıyor.

"Sana endişelenmemeni söylemiştim dostum," diyorum Q'ya yirmi dakika önce sahip olmadığım yeni bir güvenle. "Her şey yoluna girecek."

O daha cevap vermeden, Scarlett başını eğdi ve sanki aynalı camın arkasını görebiliyormuş gibi bize doğru döndü.

Hay sikeyim.

YİRMİ İKİ

SCARLETT

T Zoe'nin Legend'da VIP salonlarının nasıl işletildiğini anlattığı sırada kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Yer değiştiriyorum, Omzumun üzerinden bakıp onu arıyorum, çünkü gözlerini üzerimde hissettiğime yemin edebilirim. Ama tek gördüğüm, ikinci kattaki balkonun arka tarafını boydan boya kaplayan uzun aynalı duvardaki yansımam.

Dikkatimi benden yaklaşık beş yaş büyük, düz koyu kahverengi saçlı güzel bir kadın olan Zoe'ye veriyorum ama izlendiğim hissi geçmiyor. Bunu üzerimden atmaya çalışıyorum ama pek başarılı olamıyorum ve söyledikleri hakkında zihnime notlar alıyorum.

Üç salonumuz dolu ve sallanmaya hazır olacak, ancak hepsi ayrı değil bağlantılı olacak, böylece üçü arasında karışabilir ve sıkışık hissetmeyiz. Kulüp katına inen bir merdivenimiz var, burada DJ kabininin önünde kendimizi sallayabilir ya da üst katta kalıp dans edebiliriz.

Sonuç *olarak, müşteriler* dışında her şeyin en üst düzeyde olduğu gerçekten güzel bir kulüp. İşte burada ben devreye giriyorum.

Bunu yapmam hâlâ biraz çılgınca ama elimde değil. Bana aptal diyebilirsiniz ama bu kulüp ilgimi çekiyor. Ve belki küstahça ama gerçekten yardım edebileceğimi düşünüyorum.

Tamam, belki de sadece kulüp ilgimi çekmiyordur. Her şey gizemli ve münzevi sahibiyle ilgili olabilir.

Zoe sessizleşiyor ve bir şey sormamı beklediğini anlayabiliyorum ama son birkaç dakikadır ne söylediğine dikkat etmemiştim. Gabriel Legend'ın gözlerinin üzerimde olduğu düşüncesi dikkatimi dağıttığından beri.

Niyetimi fark etmeden önce bir soru patlattım. "Bay Legend Cumartesi gecesi kutlama için bize katılacak mı?"

Zoe'nin nazik kahverengi gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Affedersiniz?"

Aynaya tekrar bakma isteğimi bastırarak gülümsüyorum. "Evet, kendisi kulübün sahibi, değil mi? Sanırım bize katılmak ve kulübün yeni başlangıcını kutlamak isteyecektir."

"Bay Efsane pek piste çıkmaz. Kalabalıkları pek sevmez. Ancak kardeşim, ihtiyaç duyabileceğiniz her türlü konuda size yardımcı olmak için burada olacak. Adı Marcus, ama soyadımız Quinterro'nun kısaltması olan Q'yu kullanıyor."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye cevap veriyorum ama kendimi pek tatmin olmuş hissetmiyorum. Q'nun çok iyi bir adam olduğuna eminim ama evimde onun adını inletmiyorum.

Hayır, Legend'ı görmek istiyorum ve ona yardım etmek için kendimi ortaya koyduğuma göre, adam en azından bir görünebilir.

"Bu PR için iyi bir şey ve yarın akşam Bay Legend'ı görmeyi gerçekten çok isterim. Ona doğrudan söylemek istediğim bazı şeyler var. Bunu ayarlayabilir misiniz?"

Küpeleri, ince zincirlere asılı geometrik deri şekiller, başını yana eğip beni incelerken kulak memelerinin altında sallanıyor. "Bay Legend'a karşı kişisel bir ilginiz mi var Bayan Priest? Dövüşünü izledikleri adamlar tanışmak isteyen kaç kadının buraya geldiğini bilseniz şaşırırsınız ve bu konuda biraz fazla hevesli oluyorlar."

Aslında bana seslenmesinden etkilendim ama ben de bir şeyleri gerçekleştirme konusunda doktora yapmış bir kadın tarafından yetiştirildim. Doğruluyorum ve Zoe ile göz göze geliyorum.

"Size söz verebilirim ki ben o kadınlar gibi değilim. Ne de olsa beni kulübe getiren ve yardımımı isteyen kişi Bay Legend. En azından taahhütlerimi yerine getirdikten sonra bana birkaç dakika zaman ayırabilir. Ve bir skandaldan -ya da Legend'ın durumunda, kurbandsız bir vurulmadan- sonra yüzünü göstermek, işlerin kontrol altında olduğuna dair bir mesaj gönderecektir. Belki de büyük açılıшта yüzünü gösterseydi, bunu yapan her kimse iki kez düşünürdü."

Zoe'nin koyu renk gözlerinde saygıya benzeyen bir şey parıldıyor. "Onunla konuşman gerektiğini bilmesini sağlayacağım. Başka bir şey var mı?"

"Aklıma gelen bir şey yok," diyorum kendinden memnun bir gülümsemeyle.

Ama sessizce ekliyorum: *Tabii şu anda benimle görüşmek için müsait değilse. Onu Kötü Scarlett'le tanıştırmak isterim. Bence gayet iyi anlaşırıları.*

YİRMİ ÜÇ
EFSANE

"Seni görmek istiyor." Bunu söyleyen Bump'tı ve o kadar alçak sesle konuşmasaydı bir metre öteden bile zar zor duyabilirdim,

Onu hemen sustururdum.

Ama gerek kalmadı. Bir ayağından diğerine zıplarken çoktan dudaklarını kapatmış ve anahtarı fırlatıp atmıştı.

Q kaşlarını kaldırarak bana döndü ve "Seni neden görmek istiyor ki?" diye mırıldandı.

Ona verecek bir cevabım yok. Tek bildiğim, bu camdan içeri girmek, ellerimi beline dolamak ve onu uzun, çok uzun bir süre kesintiye uğramayacağımız bir yere götürmek istediğim. Onunla geçireceğim tek bir gece için cehennemde yanmaya razıyım.

Lanet olsun, bu bir sorun. Gerçek bir sorun.

Ben kadınlarla ilişkiye girmem. Elbette, ara sıra onları beceriyorum, ihtiyacımı karşılıyorum ve herhangi bir bağ ya da ip olmadan yoluma devam ediyorum. Fiziksel ihtiyaçlarımı karşılıyorum, hepsi bu. Başka bir şey yok. *Asla.*

Ama bu kadın. *Allah kahretsin.* O başka bir şey. Öyle olmak zorunda, çünkü onu benim yapmak için ruhumu satmayı düşünürken neden iki yönlü bir aynadan ona baktığımın başka bir açıklaması yok.

Ama *değil.* Olamaz da.

Ben bağlantı kurmam. Yeni insanların çevreme girmesine izin vermem. Bu çok riskli. Çok tehlikeli.

Sonuçta, sevdiğim son kadın öldü.

Ve işte orada. Beynimde canlanan her fanteziyi öldürebilecek tek hatırlatma.

Topuklarımın üzerinde dönüp koridorda Q ve Bump'tan uzağa doğru yürüyorum, kör, sağır ve dilsiz olana kadar evrak işleriyle uğraşmaya niyetliyim. Belki o zaman ofisimden tekrar çıkmak güvenli olur, çünkü Scarlett Priest ve onunla birlikte gelen tüm cazibe ortadan kalkmış olur.

Ama Q bu işin peşini bırakmayacak. O kadar kolay kurtulamayacağım, zaten hiç kurtulamadım. Beni takip ederken ayak sesleri koridorda yankılanıyor, açıkça yalnız kalmak istediğimi umursamıyor.

"Lütfen bana Black'le kavga etmeyi düşünmediğini söyle. Çünkü az önce antrenöründen Rolo'nun gerçekten ciddi mi yoksa yine zamanını boşa mı harcadığını soran bir telefon aldım."

"*Siktir.*" Yumruğumu sıkıyorum ve ofisimin duvarındaki ahşap panellerden birine fırlatmadan önce kendimi kontrol altına almayı başarıyorum. "Rolo ve onun koca ağzı."

Q içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor. "Demek bunu düşünüyorsun." Sesi eşit, her an patlayabileceğim bir tonda.

Ve belki de endişelenmekte haklıdır, çünkü baskı beni çatlatmadan önce ne kadar dayanacağımı bilmiyorum. Daha önce sadece bir kez yıkıldım ve bu bir daha asla yaşamak isteyeceğim bir şey değil. Ve Q'nun buna şahit olmasını kesinlikle istemiyorum.

Dönüyorum ve neredeyse siyah gözleriyle karşılaşıyorum. "Ben gitmiyorum

her şeyimizi elimizden almalarına izin veremem. Eğer bunu durdurmanın ya da bize zaman kazandırmanın bir yolu varsa, hayır."

"Ne pahasına? Çünkü o orospu çocuğu seni öldürmek istiyor ve sen o lanet ringde ölürsen, geri kalanımızın ne işine yarayacak?" Sanki bunu hiç düşünmemişim gibi söylüyor. Ki düşündüm. Ayrıntılı olarak.

"Parayı al, alacaklılara öde, kulübü sat ve Bump'ın icabına bak."

Q elini saçlarının arasında gezdiriyor ve mükemmel bir şekilde geriye taranmış buklelerini karıştırıyor.

"Hayır. Hayatta olmaz, Gabe. Bu işi sensiz yapmayacağım. Şimdi gidip kahraman olmaya çalışma. Buna ihtiyacımız yok. Sadece sana ihtiyacımız var. Nefes almana, lanet bir tüple değil." En iyi arkadaşım dönüyor ve kapının koluna uzanıyor. "Ben de işe yarayacağından emin değilim, ama kadına lanet olası sihrini gösterme şansı bile vermediniz ve şimdiden bir plan yapmaya çalışıyorsunuz.

B. Neden şaşırdım ki?"

"Ya işe yaramazsa?" Ona sordum. "Ya onun hakkında yanılıyorsam?"

"O zaman yanılırsın ve senin komaya girmeni ya da ceset torbasına girmeni içermeyen bir çözüm buluruz."

Sessiz kalıyorum çünkü bu noktada zamanımız ve seçeneklerimiz tükeniyor ve Q da bunu biliyor.

"Bak, kırk sekiz saat ver. Eğer bu işe yaramazsa, sen ve ben tüm seçeneklerimizi masaya yatıracağız. Eğer o kadar çaresizsek, çabucak para kazanmak için kullanabileceğim bazı becerilerim yok değil."

Dişlerim birbirine kenetleniyor çünkü neden bahsettiğini biliyorum ve bunu yapmasına izin vermeyeceğim.

"Kırk sekiz saat. Sonra da B planı üzerinde çalışırız."

YİRMİ DÖRT

SCARLETT

W Saat dörtte kendini savunma dersime girdiğimde, adımlarımda hala olmaması gereken bir sıçrama var. Yardım edemem. Yine de. Uzun zamandır ilk kez bu kadar güçlü ve azimli bir amaç duygusuyla doluyum, başarısız olmam mümkün değil.

Akranlarımın yargılamalarına ve kınamalarına maruz kalmadan kendi başıma başarılı olmaya çalışmakla kıyaslandığında, başkasının işini kurtarmak için haçlı seferine çıkmanın çok farklı bir yanı var.

Bu *saf* hissettiriyor. Asil. Heyecan verici.

Eminim Legend beni kurtarmaya giden bir baş belası olarak görmüyordur, ama bu çok kötü. Ben de tam olarak böyle hissediyorum.

En azından kendini savunma eğitmenim olduğunu tahmin ettiğim adamı görene kadar.

Oh. Benim. Devlerim.

Önümdeki adam altı-dört yaşlarında ve bir kas duvarı. Bir vücut geliştirmeci kadar iri değil ama kaslarının üstünde adını koyamadığım kaslar var.

"Sen Scarlett Priest misin?"

Başımı sallıyorum çünkü bu korkunç adamın karşısında kelimeler kolay kolay kifayetsiz kalıyor.

"Zamanında geldin. Güzel. Hadi başlayalım."

Oh. Kahretsin.

Beni öne doğru salladı ve içgüdüsel olarak elimi uzattım.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Black. Bunun başlangıç seviyesinde bir sınıf olduğuna emin misiniz? Christine'in size ne söylediğinden emin değilim ama ..."

Elimi sıkmak için uzanmadı, ben de yanıma bıraktım.

"Zamanımı harcadığıma değdi ve sen de bu yüzden buradasın. İşimiz bittiğinde, hemen hemen herkesi etkisiz hale getirebilecek ve belki birkaç kişiyi öldürebileceksin. Hazır mısın?"

Lanet olsun. Bu ilginç olacak.

Saat onda yatağıma uzandığımda, daha önce hiç ağrımadığından emin olmadığım yerlerim ağrıyordu ama artık insanları etkisiz hale getirmenin yarım düzine ve onları öldürmenin iki yolunu biliyordum, yani bu yeni ve farklı bir şeydi.

Sosyal medya akışımda gezinirken, ekibimin henüz yakalamadığı bir trollden gelen bir yorum görüyorum, bu yüzden profile dokunup kedi resmine bakıyorum. Kesinlikle stok bir fotoğraf ya da çalıntı, çünkü kabarık bir Ragdoll'un sahibi kafamı bir fırına sokup çalıştırmam gerektiğini söylemezdi. Söyler miydi? Ya da o?

Bilmiyorum ama ekran görüntüsünü aldım, sildim ve fotoğrafı, yeni bir profil olduğuna dair bir notla birlikte dosyayı tutan polis dedektifine gönderdim. Sonra sayfamdan uzaklaşıp favori ailelerimin dağınık hayatlarına dair yeni fotoğrafları olup olmadığına bakıyorum, çünkü henüz YouTube'a gitmiyorum. *En az yirmi dakika daha olmaz.*

İşte o zaman ekranımın üst kısmında bir mesaj beliriyor
RouxDoggo. Görmezden gelirdim ama köpek tanıdık geldi.

Bekle. Bu Gabriel Legend'ın ofisindeki köpek mi? Brindle. Büyük.
Beni yiyebilir gibi mi
görünüyor? Mesaja
tıklıyorum.

Neye ihtiyacın varsa, senindir. Yarın görüşürüz.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Bu . . . Olabilir mi?

Profile tıklıyorum ve takipçisi olmayan ve sadece bir gönderisi olan bir hesap buluyorum, büyük bir el kulaklarını kaşırken kameraya gülümseyen bir köpeğin fotoğrafı.

Elini görerek tanıyamayabilirim ama onun olduğuna bahse girmeye hazırım. Bir cevap yazıyorum.

Zoe her şeyi halletti ama teşekkürler. Beni yarın kesinlikle göreceksin. Asıl soru, ben seni göreceğim miyim?

Uygulama birinin mesajınızı görüp görmediğini ve ne zaman gördüğünü gösterdiği için, aşkımın cevap vermesini umarak genç bir kız gibi ekrana bakıp bekliyorum.

Öyle değil. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Dudaklarımda Legend'ın adıyla uykuya dalıyorum ve aklımda onunla uyanıyorum.

Neden ona takıldığımı açıklayamıyorum. Belki de o gölgelerde yaşarken ben ilgi odağı olduğum içindir. Belki de o halıdan çıktığımda gördüğüm ilk yüz onun yüzüydü ve

Beni dehşete düşürdü, beni büyüledi. Belki de benim hayatım çok düzenli ve senaryolu olduğu için onunki tehlikeli ve egzotik görünüyor.

Ne olursa olsun, yıllardır kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim ve bu duyguyu daha fazla yaşamak istiyorum.

Bu da demek oluyor ki, savaş boyalarımı giyip onun lanet kulübünü kurtarmaya hazırım.

YİRMİ BEŞ
EFSANE

Saate bir kez daha bakarsam, onu kıracağım.

Cuma gecesi kulüp sanki damarlarında yeni kan dolaşıyormuş gibi sallanmaya başladı. Q'ya neler olduğunu sorduğumda bana telefonunu uzattı, telefonunda *NYCelebSightings* ve o sabah kulübe girerken aklımdan çıkaramadığım kadının fotoğrafı vardı.

Telefonu elinden çekip mavi-beyaz elbisesine ve yüzündeki gülümsemeye yakınlaştırmamak için kendimi zor tuttum. *Tanrım. Eminim güldüğünde daha da güzel oluyordur.*

Kes şunu, pislik. Ona sahip olamazsın. Onun gülüşünü, gülümsemesini, lanet dudaklarını, yüzünü ve diğer her şeyi düşünmeyi bırak. Kendime verdiğim emirler bu düşünceleri kafamdan atmak için hiçbir işe yaramadı ama neyse ki Q zihnimi okuyamıyordu.

"Ekibiyle birlikte buraya gelene kadar bekle, Gabe. Bir daha ringe çıkmayacaksın. Bu iş olacak. İşe yaramasını sağlayacak. Bump hepimizin hapse girmesini riske atmış olabilir ama çocuk bizim de kığımızı kurtarmış olabilir."

Cuma gecesi kâr ettik. Hepsi burada bile olmayan Scarlett sayesinde. Belki Q haklıydı. Belki işe yarar.

Kendime karşı sabrımı yitirmeden önce saate bir kez daha bakıyorum. Beş buçuk. Sadece birkaç saat daha.

"Hadi, Roux. Yürüyüşe çıkıyoruz, bebeğim."

Adını söyler söylemez, Roux'nun başı köşedeki yatağından kalkıyor ve bir düşünce beynime çarpıyor.

Dün ona Roux olarak mesaj atmıştım. Hay sikeyim. Ya cevap verdiyse?

Normalde bu sosyal medya uygulamalarını kullanmıyorum çünkü sosyal olmak umurumda değil. Ayrıca, on beş yıldır ölmemi isteyen kişi tarafından bulunmaya hazır olmadığım için yüzümü düşük profilli tutmaya çalıştım. Henüz *bulunmaya hazır* değilim, sessizce kendimi düzeltiyorum.

Moses Buford Gaspard'ın zamanı geliyor. Öyle ya da böyle, önce onu toprağa vermeden bu dünyadan ayrılmayacağım. Benden aldıkları için. Bump'a yaptıkları için.

Ödünç alınmış bir zamanda yaşıyor.

Tıpkı benim gibi, eğer önce o bana ulaşırsa.

Scarlett'ten gelen mesajı gördüğümde Musa'yla ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gidiyor.

Zoe her şeyi halletti, ama teşekkür ederim. Beni yarın kesinlikle göreceksin. Asıl soru, ben seni göreceğim miyim?

Şu anda onu gözümün önünde canlandırabiliyorum. Olmamam gerektiği halde bu kadına bu kadar takıntılıyım işte. Sanki orada olması gerekiyormuş gibi onu hafızama kazımışım.

Hay sikeyim.

Cevap vermek istiyorum. Her şeyden çok, ben onu ondan çalmadan bu kulüpten ayrılamayacağını söylemek istiyorum.

Arkadaşlar, onu gizli çıkıştan gizlice sokmak ve benim onu düşünmeden edemediğim gibi onun da beni düşünmeden edemeyeceğinden emin olmak.

Ama

yapamam.

Yapamıyo

rum.

Ve yapmayacağım.

Scarlett Priest bana göre değil. Bu gerçeği kalın kafama sokmam lazım. Telefonumu cebime sokuyorum, Roux'nun tasmaşını alıyorum ve kapıya doğru yürüyorum.

Belki de şehrin etrafında attığımız altı millik tur onu aklımdan çıkarmaya yetecektir. Muhtemelen yetmeyecektir. Biloxi'ye kadar yürüyüp geri dönmek gerekecek.

O zaman spor salonuna. Çünkü cezalandırıcı bir egzersizden başka hiçbir şey aklıma, içinde daimi ikametgah edinmiş olan kadından uzaklaştıramaz. Belki, sadece belki, eğer yorulursam, beynim bu saçma fikirlerden vazgeçer. Peri masallarına inanmak için çok yaşlıyım.

Scarlett Priest gelecek, umarım kulübümü kurtaracak ve sonra evine, erkek arkadaşının yanına dönecek. İşte böyle olacak.

"Hadi, Roux. Hadi gidip ağır çantanın canına okuyalım ve sana biraz ikram alalım."

YİRMİ ALTI

SCARLETT

"*Harika* görünüyorsun."

Yatak odasından çıkıp oturma odasına girdiğimde Monroe ciyaklıyor
dairemin odası.

"Vay anasını, erkek olsaydım seni kulübün karanlık bir köşesinde duvara yapıştırmaya çalışırdım. Kimin gördüğü umurumda olmazdı, çünkü aletim gördüğüm en ateşli sürtüğün içine girmiş olurdu."

Harlow araya giriyor. "Aslında, kulüplerde kızları beceren bir adam olsaydın, muhtemelen birinin görmesini isterdin, çünkü muhtemelen bu tür şeylerden zevk alırdın. Ve Scar, hıyar Chadwick'ten ayrıldığına göre artık bunu kesinlikle yapabilir!"

Onun adı, hayatımın son birkaç gün içinde aldığı garip ama heyecan verici ve canlandırıcı yönü hatırlatıyor.

Bu gece mükemmel bir hayatı ve erkek arkadaşı olan İyi Scarlett değilim.

Hayır, çünkü öncelikle her normal insanın ayrıldıktan sonra yapacağı gibi onun numarasını engelledim. İkincisi, onu hiç düşünmedim ve hiç pişmanlık duymuyorum. Tüm bunlar doğru seçimi yaptığımı doğruluyor.

Bu gece, sadece biraz çılgınca bir şey yapacak ve umarım ihtiyacı olan birine yardım edecek bir kızım. Belki de iyi değildir.

Scarlett, ama tam olarak Kötü Scarlett de değil. Bu gece, ben Yeni Scarlett'im.

Kelsey belindeki, içinde makyaj fırçalarının bulunduğu keseyi tutan kemeri çözerek, "Demek ki buradaki işim bitti," dedi. "*Mar-Low* testini geçtiniz."

Mar-Low, Monroe ve Harlow'a birlikte ve sarhoş olduklarında taktığı isim. Ki zaten olmamaları gerekiyordu ama Kelsey'le planladığımızdan daha uzun sürdü. Büfenin üzerinde asılı duran antika yaldızlı aynaya bakıyorum ve eskitilmiş bardağa gülümsüyorum.

"Sen her zaman harikasin, Kels. Ama bu gece, öldürdün. Bakıyorum *dumanı tütüyor.*"

"Elbette biliyorsun. Bu benim işim. Şimdi kulübe gidelim de haber verdiğim muhabirlerin çekecek bir şeyleri olsun. Ama bekle. Orada dur. Bu ışık inanılmaz. Sosyal medya için bir fotoğrafa ihtiyacım var yoksa sayılmaz, değil mi?"

Kıpırdamadan duruyorum ve o fotoğraf çekerken aşağıya, yana, sonra da kirpiklerimin altından nazlı nazlı ona bakıyorum.

Daha kapıdan çıkmamıştık ki arkasını dönmüş bana gülümsedi. "Gönderildi. Ve artık herkes kızımın yakında şehrin en ateşli kulübü olacak Legend'a gittiğini biliyor."

Harlow ve Monroe kollarını havaya kaldırıp muhtemelen kocalarıyla spor izlerken öğrendikleri bir zafer dansı yapıyorlar. "Hadi yapalım şu işi kızlar!"

Otuz beş dakika sonra, önünde tam olarak sıra olmayan bir kulübe doğru ilerliyoruz, ancak kapıdaki iki koyu renk takım elbiseli adamın etrafında dolaşan küçük bir grup insan var.

Siyah Range Rover'ın içinde Kelsey bana gülümsüyor ve elimi sıkıyor. "Buna hazır mısın? Çünkü uzun zamandır Curated dışında yaptığın en büyük açıklamayı yapmak üzeresin."

Şalın omuzlarımdan kaymasına izin veriyorum ve annemin imza rengi olan *kırmızı*, vintage House of Scarlett elbisemi ortaya çıkarıyorum.

Kırmızı normalde benim rengim değildir ama bu gece cesur olma ihtiyacı hissettim. Yatağın üzerine koyup aynı tonda bir dudak istediğimde Kelsey bile şaşırdı.

"Ben hazırım."

"O zaman yapalım şu işi kızım." Arkamızdaki Range Rover'da bulunan Harlow ve Monroe'ya -sadece gösterişli bir giriş yapmak amacıyla- mesaj atıyor ve gitme zamanının geldiğini bildiriyor.

Şoförün kapıyı kırmızı halı etkinliği gibi açmasına izin veriyorum, çünkü bunu yapmak için eğitildim. Podyum mankeni annemi gururlandıracak bir çalımla, kapıyı tutan iki beyefendiye doğru ilerliyorum. Arkamdaki kaldırımda topuk sesleri Kelsey ve kızların da geldiğini haber veriyor.

İşte o zaman kameraların flaşları patlamaya başlıyor.

"Scarlett, neden Legend? Neden şimdi?" diye sesleniyor bir paparazzi.

Dönüyorum ve ona kör edici bir gülümseme veriyorum. "Duymadın mı? Şehrin en ateşli sahnesi."

"Büyük açılışın tekrarlanmasından korkmuyor musun? O elbisenin altına çelik yelek mi giyiyorsun?"

Başımı kahkahalarla geriye atmadan önce durup bir süre bekliyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Gabriel Legend beni korusa bile burada daha güvende olamazdım."

Şu ana kadar sessiz kalan yanındaki kameralı kadın nihayet konuşuyor.

"Bu yüzden mi buradasın Scarlett? Legend'ın kendisi için mi? Çünkü söylentilere göre dün adamla ayaküstü sohbet etmek için uğramışsın. Seni suçlayamam; o çok iyi biri."

Sorusu neredeyse nefesimi kesecekti. Sanki benim henüz kendime itiraf etmediğim bir şeyi *biliyor. Gerçekten sadece onun için mi buradayım?*

Kötü Scarlett konuşuyor. *Duh, Scarlett. Kafesteki adama yaptığı gibi seni de tutmasını istiyorsun. Hatırladın mı? Gelirken onun adını haykırdığın dövüştü. Hadi gidip ondan biraz alalım. Stat.*

Vay canına. Bu beklenmedik bir vahiy. Ve garip bir zamanlama.

Hemen cevap vermeyince kadının yüzünde bir sırıtma belirdi. "Güzel, Bayan Priest. Sizi suçlayamam."

"Scarlett? Hadi içeri girelim." Kelsey'nin parmakları koluma dolanıyor ve dokunuşu beni düşüncelerimden koparıyor. Neyse ki Harlow ve Monroe hemen arkamızdalar, gazetecilere poz veriyorlar ve onlara *Page Six* için daha fazla malzeme veriyorlar.

Şimdi ... keşke hemen yayınlasalar da tüm Manhattan bu gece partinin tam olarak nerede olduğunu bilse. *Efsane.*

Kapıdan girer girmez Kelsey duraksadı ve bana baktı. "Sen iyi misin? Çünkü *Gabriel Legend'ı paketlemek için burada olduğunu düşüncelerine izin vererek* onlara yılın en büyük hikayesini verdiğinden eminim. Bu da neydi böyle, Scar?"

"Bayanlar, hoş geldiniz."

Kelsey'nin sorusu karşısında şok olduğum için daha önce fark etmediğim Zoe'nin sesi müziğin üzerine geliyor. Ayrıca beni açıklayamadığım bir şeye açıklama getirmek zorunda kalmaktan da kurtarıyor.

Az önce dünyaya bu adamı istediğimi mi söyledim? Bu yalan olmazdı. Ama bu normalde yapacağım bir şey değil. Son derece kibar Scarlett Priest yapmaz.

Ama az önce yaptım.

"Size VIP bölümünü göstereyim de rahatınıza bakın," diyor Zoe, bizi dün konuştuğumuz ikinci kattaki balkona çıkan mermer merdivenlere yönlendirmek için bir kolunu uzatarak.

Onu takip etmek yerine, beklediğim gibi boş olmayan dans pistine bakıyorum. Aslında yaklaşık otuz kişilik bir kalabalık var. Ayrıca, her iki taraftaki barlarda oturan ve ayakta duran, içki bekleyen ya da içkilerini deviren birkaç kişi var. Her biri bizi izliyor.

Merdivenlere doğru ilerlerken Kelsey beni Zoe'nin arkasından çekiyor ama bakışlarımı odanın köşelerinden ayıramıyorum. Gölgelemin arasında onu a r ı y o r u m . Elimde değil.

Belki de pap haklıydı. Belki de tam olarak bu yüzden buradayım.

Gabriel Legend'ı görmek için.

Deri koltukların ve mermer masaların bulunduğu lounge alanına ulaşır ulaşmaz, garsonumuz bizi büyük bir şişe Cristal ile karşılıyor.

"Umarım harika bir gece için hazırsınızdır, hanımlar. Benim adım Astra ve sizinle mükemmel bir şekilde ilgileneceğim."

"Evet! Hadi içkilerimizi alalım! Partiye hazırım!"

Monroe'nun tiz çılgılığı kulüpteki herkes tarafından duyulmuş olmalı çünkü korkulukların üstünden hepsinin bize baktığını görebiliyorum. Ben de daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım.

Bir kadehe uzanıyorum ve doldurur doldurmaz balkonun kenarına yürüyüp korkuluklara yaslanıyorum. Şampanya kadehi havadayken aşağıdaki herkese kadeh kaldırıyorum.

"Kim bu gece eğlenmeye hazır?"

Alkışlar kulübü dolduruyor. DJ harika bir ritim tutturuyor ve pisti daha fazla insan dolduruyor.

Kızlar etrafımda toplanıyor, kadehlerini kaldırıyor ve hepimiz kadeh tokuşturuyoruz.

Bu. *Açık.*

YİRMİ YEDİ
EFSANE

T Kırmızı elbiseli ve kırmızı dudaklı kadın, erkekleri kadere meydan okumaya cesaretlendirmek için yaratılmış bir tanrıça. Kendimi alamam.

Kulübün şimdiye kadar satmadığı en pahalı şampanyayı yudumlarken ve müzikle salınırken gözlerini ondan *ayırmıyor*.

Bir saattir burada ve hem kulüp hem de VIP alanı açıldığımız geceden bu yana hiç olmadığı kadar kalabalık. İnsanlar içkiler için daha fazla para attıkça kasa sallanıyor. İnsanlar giriş ücretini (bu gece 100 dolar) ödedikçe kapıdaki gişe yükselmeye devam ediyor ve içeri doluyorlar.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm," diyor Q koridorda arkamdan. "Dışarıda olmalıydın. Lanet olası bir mucizeyi gerçekleştirdiği için ona teşekkür ediyor olmalıydın. Kızını öpüyor ve bunu tekrar tekrar yapması için yalvarıyor olmalıydın."

Q bunu söylememesi gerektiğini bilmiyor ama yeni bir görüntü beynime hücum ederek diğer tüm düşünceleri yok ediyor. O kırmızı elbisenin eteğini kaldırmak için dizlerimin üzerine çöküyorum, böylece onun kızıını öpmekten çok daha fazlasını yapabiliyorum.

"Ee?" Q bana meraklı bir bakış atıyor, ben de ona bakıyorum. "Yani, ne?"

"Beni dinliyor musun dostum? Çünkü şu anda milyonlarca mil uzaktaymışsın gibi görünüyorsun."

Bir milyon mil uzakta değil. Sadece bir düzine ya da birkaç metre, ama gezegenin diğer tarafı da olabilir. Bazı insanlara ne kadar yaklaşırsanız yaklaşın dokunamazsınız ve Scarlett Priest de onlardan biri.

Beni görmek istemesine rağmen. Mesajını unutmadım. Sadece nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Hayır, belli ki dinlemiyorsun."

Bakışlarımı Scarlett Priest'in yüzünden ayırdım. "Ben de en az senin kadar şaşırdım."

Q huffs. "Bu fikri ortaya atan sendin. O dergi kapağında onun resmini gördüğünde, içinden bir ses bu kızın bizim için her şeyi değiştirebileceğini söyledi. Bu rastgele bir şey değil, Gabe. Bu evrenin sana verdiği bir hediye ve ona hak ettiği saygıyı göstermelisin."

Adam haklı. O lanet olası bir hediye, *ama benim için değil.* Kulüp için. Kulüp için.

Yatırımcılara. Hayallerimin arkasında durmak için zor kazandıkları paralarını ortaya koyacak kadar bana inanan arkadaşlarım ve ailem için. Yıllardır susturduğum bir parçamın sesini yükseltmesi dışında. *Ama ya o senin içinse?*

İki yönlü aynalı camın arkasından bakıyorum ve sanki bu iş için doğmuş gibi odayı yönetirken onu izliyorum. Zahmetsizce konuşuyor ve odağını değiştirerek etrafındaki herkesin tamamen rahat hissetmesini sağlıyor. Olması gerektiği gibi hepsi onun tarafından büyülenmiş durumda ama o bunu fark etmiyor bile. Kırmızı elbisesi cesur ama ikinci bir deri gibi taşıdığı özgüvenden daha cesur değil. Büyüleyici. *O buraya ait.*

Hiçbir yere ait olmadım. Elimden gelse yüzümü göstermeyeceğim kendi kulübüme bile.

Ben hazır olana kadar tüm sosyal medyada.

Zaten kimsenin kaydetmemesi gereken o lanet YouTube videolarında var ve bu zaten yeterince tehlikeli.

Yine de nasıl bir şey olacağını merak etmeden duramıyorum.
Kahretsin, ona ait olmak nasıl bir şey olurdu?

Soru beni durduruyor ve onu uzaklaştırıyorum.

Böyle bir şey olamaz.

Daha önce çıplak bile görmediğim bir kadın için hiç bu kadar berbat hissetmemiş olmam önemli değil. Bir kadının tadına bakmayı hiç bu kadar istememiş olmam önemli değil.

Sikeyim.

Kimse ölmesin diye çevremi küçük tutuyorum. Sırf şimdi risk almak için bu kadar uzun süre mümkün olduğunca gölgelerde yaşamadım.

Yoksa öyle mi yaptım? Kulübü açmak beni ve adımları her zaman halkın gözüne sokacaktı.

İçten içe, geçmişimle yüzleşmeye hazırım. Çünkü beni bulması çok uzun zaman alacak. Yeni bir isim sırlarımı sonsuza kadar saklayamaz.

Dövüşmek bir riskti. Bu işe girerken bunu biliyordum. Ama para buna değerdi ve Moses'ın kuzeydeki yeraltı dövüşlerini takip etmesi pek mümkün değildi. Ayrıca, çalıştığım her dakika beni neredeyse kesin olan savaşa hazır hale getiriyordu, çünkü adı henüz Biloxi ölüm ilanlarında yer almadı.

"Ben oraya gidiyorum, Gabe. Gelmek istiyorsan gel. İstemiyorsan burada kal ve kimsenin seni göremeyeceği bir yerde bekle. Ama içimden bir ses kırmızı bayanı hayal kırıklığına uğratacağını söylüyor."

Q uzaklaşıyor, ayak sesleri bas gitarın gürültüsünden zar zor duyuluyor.

Ya şimdi ya da asla.

Scarlett'e bir kez daha bakıyorum, yüzünde geniş bir gülümseme,
Astra'ya doldurması için şampanya kadehini uzatıyor.

Sikerim böyle işi.

İşte başlıyoruz.

YİRMİ SEKİZ

SCARLETT

A Elim omzuma düştü ve omurgamdan aşağı kıvılcımlar saçıldı.
O burada. Beni buldu. Kendimi dört inçlik
ve yüzünü dönerek ...

Chadwick?

"Burada ne halt ediyorsun, Scarlett? Aman Tanrım. Ve o lanet elbise. Bir-" Chadwick söyleyeceklerini yarıda kesti, ama yüzündeki tiksintiden bunun iltifat olmadığını anlayabiliyordum.

"Burada ne *işin* var?" diye soruyorum ve parmaklarım şampanya kadehimi sıkıca kavırıyor.

Sinirli bir şekilde parmaklarını alnında gezdirerek düşünmemi işaret ediyor. "Lanet numaramı engelledin. Babana Noel'de evleneceğimizi söyleyebilmemiz için seni içinde bulunduğun bu saçma durumdan kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım."

Gözlerimi iki kez kırptıştırıp ona bakıyorum.

Ne diyor bu amına koyayım? Beynim dili İngilizce olarak tanıyor ama ağzından çıkan kelimeler hiçbir anlam ifade etmiyor.

"Affedersiniz?" Yanaklarım alev alev yanıyor, ya utançtan ya öfkeden ya da her ikisinden.

"Huysuz bir çocuk gibi davrandığın için özür dilerim. Tek yapmak istediğim yatak odasındaki sorunlarını ele almaktı, böylece ilişkimizin o kısmını düzeltebilirdik ve sonra düğün planlamasına devam edebilirdik."

O kadar şaşırdım ve kafam karıştı ki bakışlarım sol elime kaydı. Orada yüzük yoktu. Gerçekten de *nişanlı değilim*, bu da Chadwick LaSalle Jr.'ın aklını kaçırdığı anlamına geliyor.

Çıplak sol elimi onun kendini beğenmiş yüzünün önünde sallıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum Chadwick, ama sen ve ben-"

"Resmiyete dökmeden önce sorunlarımızı çözüyoruz. Biliyorum. Plan buydu, ama şimdi lanet bir ergen gibi davranıp beni engelliyorsun. Bu saçmalık Scarlett ve sen de bunu biliyorsun. Bu konuşmayı burada yapmak istemiyorum, ama yapıyoruz."

İşaret parmağını benden önce kaldırıyor ve gülünç konuşmasına devam ederken parmağını sallıyor.

"Ve eğer tüm bunlar benim senin evine gelmek istememle ilgiliyse? Etrafım ıvır zıvır ve biblolarla çevriliyken ereksiyon olmak çok zor - sanki lanet olası bir Mother Goose tekerlemesi oraya kusmuş gibi görünüyor - ama sanırım bunu da halledeceğiz."

Nefesimi tutarken ciğerlerim yanıyor, patlamamak ve olay çıkarmamak için dua ediyorum. Dudaklarım sımsıkı kapalı.

"Bana öyle bakma," diye ısıırıyor. "Bu gece seni evinde bekliyor olacağım. O yüzden bir *baş ağrısı* daha çekmeden şu lanet şampanyayı bırak." Chadwick bardağı elimden aldı ve bir yudumda bitirip bana geri uzattı. "Çünkü bu gece öyle ya da böyle biriyle yatacağım ve hiçbir baş ağrısı beni durduramayacak."

Sözleri boğazımda düğümleniyor. Cidden bu gece seks yapacağımızı mı düşünüyor? *İstesem de istemesem de*

Yoksa değil mi? Karnım dönerken ellerim yumruk oluyor.

"Scarlett? Sen-" Kelsey kimin benimle konuştuğunu -ya da aslında *benimle* konuştuğunu- görünce sorusunu kısa kesiyor. "Onun burada ne işi var?" diye fısıldıyor.

"*Yardım* getirdiğini görmek güzel. Cidden mi Scarlett? Sana neler oluyor böyle?"

"Burada bir sorunumuz mu var?"

Bir erkek sesi konuşmaya katılır. Derinden ve müziğin ve kalabalığın arasından onu duyabileceğimiz kadar yüksek bir ses.

"Dinle dostum." Chadwick arkasını dönüp siyah saçlı ve koyu zeytin tonlu tenli adama bakıyor, ben de otomatik olarak Zoe'nin kardeşi Q olduğunu varsayıyorum, çünkü birbirlerine çok benziyorlar. "Nişanlımla bir görüşme yapıyorum-"

Sol elimi tekrar kaldırıyorum ve Q'nun dikkatini çekecek şekilde ileri geri çeviriyorum. "Komik. Evlenme teklif ettiğin kısmı kaçırmış olmalıyım, *çünkü biz nişanlı değiliz* Chadwick. Dün bana ültimatom verdiğinde *ayrıldık* ve bu konuda ne hissettiğimi tam olarak anlattığımı *sanıyordum*. Görünüşe göre yeterince açık değilmişim."

Chadwick uzanıp beni kolumdan yakaladı. "Görünüşe göre yeterince açık değilmişim. Başka seçeneğin yok, Scarlett. Babanın istediği bu ve ikimiz de bunun dışında bir şey yapmayacağını biliyoruz."

Dikkatimi çeken bir mıknaş gibi, bakışlarım Chadwick'in omzunun üzerinden kalkıyor ve *onu* görüyorum. Tam orada. Q'nun hemen ötesinde, gölgelerin içinde duruyordu.

Gabriel Legend.

Ama mavi gözleri benim üzerimde değil. Chadwick'in koluma doladığı elinin üzerindeler. Legend'ın burun delikleri alevlendi ve

ilerliyor. Kalabalık kenara çekiliyor, sanki ölümlü bir adam değil de tehlikeli bir canavarmış gibi ona yol açıyor.

Konuşurken sesinin derin tınısı, gümbürdeyen bas sesiyle birlikte omurgamı titretiyor.

"Al. Elini. Elini. Çek. Çek." Her kelime kendi başına bir cümle, Chadwick uyarısını dikkate almayacak kadar aptalsa kanlı tehditlerin ağırlığını taşıyor.

Chadwick arkasını dönüyor, beni de kendisiyle birlikte sürüklerken parmakları artık derime batıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez, sen-"

Legend öne doğru son bir adım atar ve varlığının ham gücü Chadwick'in pantolonunu ıslatır. "Benim çatımın altındasın ve seni buraya gömeceğim. Bir sonraki hamlene karar vermek için bir saniyen var. Hızlı düşün evlat."

Legend bu ciddi uyarıyı kayıtsızca yapıyor, bu da neredeyse bağırmasından daha korkutucu. Ama ben korkmuyorum.

Hayır, *yaşadığımı* hissediyorum.

Kolumu sallayarak Chadwick'in dikkatini çekiyorum ve o da bana dudak büküyor.

"Burada olma sebebinin bu olmadığını söyleyen iyi edersin. Biriyle yatabilmek için sik arıyorsun. Hayır. Ben ne düşünüyorum ki? Bu imkansız." Gülüyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en acımasız ses. "Çünkü sen lanet olası bir namuslusun, Scarlett."

Hastalıklıymışım gibi kolumu bırakıyor ve Legend'a doğru başını sallıyor.

"Onunla iyi şanslar. Buna ihtiyacın olacak. Amı o kadar soğuk ki, sikini dondurur." Legend'ın buz mavisi bakışları alevlenirken Chadwick bana bakıyor. "Ben buradan gidiyorum. Dövüşmeye değmezsin. Hiçbir zaman da değmedin."

Chadwick, Legend'a geniş bir alan bırakarak uzaklaşıyor ve duyabildiğim tek şey müzikle birlikte çarpan kalbimin sesi. Aşağılanmanın sıcaklığı boynumdan yukarı süzülüyor, muhtemelen tenimi elbisemle aynı renge dönüştürüyor, ama aynayı kontrol etmek için Legend'dan başka bir yere bakamıyorum.

Bakışlarım onunkilerin esiri olmuş durumda.

Chadwick'in söylediği her kelimeyi duyduğunu biliyorum. Benim namuslu olmam hakkında. Amımın bir siki donduracak kadar soğuk olması hakkında.

İstediğim gibi gözyaşlarına boğulmak yerine, çenemi daha yukarı kaldırıp gülümsüyorum. "İki gün içinde ikinci kez resmi olarak bekâr olmak kutlama yapmak için bir sebep. Kimin bir içkiye daha ihtiyacı var?"

YİRMİ DOKUZ

EFSANE

onu öldürebilirdi. Bu çok kolay olurdu. Ve şu anda, o kendini beğenmiş küçük şirin oğlanı silmekte tamamen haklı olurdum. varoluştan.

Parmaklarım esniyor ve eklemlerim onun göz çukuru ve yanak kemiklerini kırmaya hazır. O zaman o kadar da güzel görünmezdi.

Kaçışından gelen esinti yanımdan hızla geçerken hareket etmememin yalnızca iki nedeni var.

Bir, hödük Chadwick gidiyor ve umarım söylediği sözler, uzaklaştığı kadınla bir daha asla şansının olmayacağını garanti eder. Ve iki, Scarlett kutlama yapmak istiyor ve ben onun gecesini mahvetmeyeceğim. Aslında, muhtemelen önemli olan tek neden bu.

Başka hiçbir şey beni o pisliğin üzerine cehennemi salmaktan alıkoyamazdı.

Daha büyük bir olay çıkarmanın kalabalığın dikkatini çekeceğini fark etmem sadece bir anımı aldı, bu yüzden kulübü olumsuz etkilemek de onu öldürmemek için nedenler listesinde olmalıydı, ama bu en iyi ihtimalle sonradan düşünülmüş bir şeydi. Kendime önceliklerimi belirlemem ve önemli olana odaklanmam gerektiğini söylemeliyim ama karşımda bu kadın varken mantıklı düşünceler pencereden dışarı çıkıyor.

En iyi servis elemanımız Astra elinde bir şişe şampanyayla içeri girdi ve Scarlett'in kadehini doldurdu. Scarlett'in arkadaşları etrafına toplanmış, hepsi de dolduruyor.

Şimdi benim için çıkış zamanı.

Buraya gelme dürtüsüne karşı koyamadım. Onu tekrar görmek için. Ama aynı zamanda bir daha arkama bakmadan çekip gitme zamanım da geldi.

Bir adım attım ve Scarlett kalabalığın arasından sıyrılıp tam önümde durdu.

Tanrım. İnanılmaz kokuyor. Tarif bile edemiyorum çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Ondan uzaklaşmalıyım.

"Bununla ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," diyor, yanaklarını pembeleştirerek. "Beni kulübünüze kadar takip eden sorunlarım için özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Benden özür mü diliyor? Cidden mi? O küçük tiki korkutmaktan zevk aldığım halde mi?

Beklentiyle bana gülümsemeye devam ediyor ve cevap vermediğimi fark ediyorum.

Bu kadın bana nasıl bir büyü yaptı böyle? Kendime gelmeye çalışıyorum ama kendimi onun fırtınalı gri gözlerinin derinliklerine çekilirken buluyorum.

Namuslu biri mi? Bu herif nasıl bu kadar kör olabilir? Yüzeye o kadar yakın bir yerde yanan bir ateş var ki tutuşması için tek bir kıvılcımdan fazlası gerekmiyor.

Onun kaybı benim kazancım.

Bu düşünce beynime hücum eder etmez başımı sallıyorum ve kendimi gerçekliğe geri çekiyorum.

Ona sahip olamam. Bunu unutma.

"Özür dilemene gerek yok," diyorum, sonra boğazımı temizliyorum çünkü boğazımda bir dakika önce olmayan bir yumru var. "Sen

kapıdan içeri giren herkesin eylemlerinden sorumlu değildir."

DJ daha yoğun bir şekilde dönerken müziğin sesi daha da yükseliyor.

Scarlett aramızda sadece bir santim kalana kadar yaklaşıyor ve yıllardır ilk kez hareket etmekten korkuyorum. Nefes almaktan korkuyorum.

O kadar yakın ki.

O kadar yakın ki otokontrolümü test ediyor. Şu ana kadar sağlam olduğunu düşündüğüm bir şey.

Eğildi ve ben donup kaldım.

"Hayır, gerçekten. Ben bir profesyonelim ve sahneye çıktığımda yanımda drama getirmem. Bir daha olmayacak. Bizimle bir içki içer misiniz? Kutlamaya katılır mısınız?" Dudakları kırmızıyla kayganlaşmış ve narin dili alttaki dudakta geziniyor.

Lanet olsun. Ona bu kadar yakın duramam. Bu hiç güvenli değil.

"|-"

"Size bir kadeh getirdim Bay Efsane. Her ihtimale karşı," diyor Astra bana bir şampanya flütü uzatırken. Burada, VIP bölümünde, bar eşyaları yerine kristalde ısrar ettim. Baloncuklar ışığı yakaladıkça parıltıyor.

Dalgın dalgın bardağa uzanıyorum, ama Scarlett'in gözlerindeki gri havuzlara hapsoluyorum. Her nasılsa, bir gülümseme yüzünü aydınlatıp gözlerini cıvı cıvı hale getirirken, kendimi bardağımı onunkiyle tokuştururken buluyorum.

Şu anda bana neler oluyor böyle?

Ben böyle şeyler düşünmem. Böyle şeyler hissetmem.

Ve sonra kahkahalarla gülüyor. Saf, katıksız bir mutluluk gibi geliyor ve *sıçtığımı* fark ediyorum.

Sikeyim. Ben.

Şampanyayı yudumluyorum, onun içişini izlerken hiçbir şey tatmıyorum ama boğazım kuruyor. Ben izledikçe gülümsemesi daha da büyüyor.

ve yanakları daha da pembeleşiyor.

Hayır. O yapamaz... Bu olamaz...

İnkârımın ortasında, arkamdaki hava değişiyor ve kendimi koruma içgüdülerim kükrüyor. Yapmak istediğim son şey hayatımın en sarhoş edici görüntüsünden başka bir yere bakmak olsa da başımı çeviriyorum.

Q hemen yanımda duruyor. "Bay LaSalle bina dışında. Sadece bilmek istersiniz diye düşündüm."

Onun bu sözleri bana, daha tehdit ortadan kaldırılmadan önce bir tehdit olduğunu çoktan unuttuğumu hatırlattı. Ben böyle biri değilim. Ve Q'nun yüzündeki kalkık kaşlara bakılırsa, bu durumda bir terslik olduğunu biliyor.

Benden Scarlett'e baktı. "Size verebileceğimiz başka bir şey var mı, Bayan Priest? Zoe ve ben ihtiyacınız olan her şeyle ilgilenmekten mutluluk duyarız."

Q bana bir çıkış yolu veriyor. Çekip gitmek, ofisime dönmek ve onunla ilgilenmesine izin vermek için bir şans. Kabul etmem gereken bir çıkış.

Kulübümün zemininde asla vakit geçirmem. Bunun her zaman gereksiz bir risk olduğunu düşünmüşümdür. Moses eninde sonunda beni bulacak ve ben hazır olmadan bunu yapmasına yardım etmekle ilgilenmiyorum. Peki neden ayaklarım betonla kaplanmış gibi yere yapışmış durumda?

Q bunu halledebilir. Onunla. Her şeyi. Zoe de.

Yine de konuşuyorum. "Bu gece Scarlett'le ben ilgileneceğim. Neye ihtiyacı varsa ben hallederim."

Q'nun alnındaki çizgiler aklımı kaçırdığımı düşündüğünü söylüyor. Belki de kaybetmişimdir. Bundan sonra olacaklar için elimdeki tek açıklama bu.

OTUZ

SCARLETT

Kendimi zar zor tanıyorum ve her kadeh şampanya ile daha az umursuyorum. Alkolün vızıltısı ve baloncukları doğrudan Ama Gabriel Legend'ın varlığıyla yarışamazlar.

Ona bu kadar yakın durmak heyecan verici. Büyük Kanyon'un kenarına yaklaştıkça yaklaşmak gibi, çünkü manzara inanılmaz, ama beni aşağı itmek için sadece sert bir esinti gerekecek. Ya da bir ormanda bir jaguara yaklaşmak gibi, sadece uzaklaşmadan önce durup beni incelemesi ve bana kalp durdurucu bir anı bırakması gibi - ama aynı zamanda bana inanılmaz bir deneyim hediye edildiği hissi.

Legend normal bir adam değil. Neler yapabildiğini gördüm. Bir kafes maçını baskın bir vahşet ve beceri gösterisiyle sadece saniyeler içinde bitirebilir.

Ve benim kaçırılmamda onun da payı var.

Sadece bu küçük ayrıntı bile güvenli bir mesafeye gelene kadar geri çekilmemi sağlamalı ama sağlamıyor. Çünkü onun tarafından en ufak bir tehdit hissetmiyorum. Canlanmış hissediyorum.

Arkasındaki şampanyanın ağırlığıyla farkına varmak daha da zorlaşıyor ama şaşırmıyorum. Bir şekilde bunun olacağını biliyordum.

O haliya sarılmış haldeyken varlığını hissettiğim andan beri ona doğru çekildiğimi hissediyorum. Sonra izlediğim her videoda daha çok çekti. Ve evet, onu aklımdan çıkaramadığımda ve dudaklarımda onun adıyla boşaldığımda daha da fazla.

Sonra el yazısıyla yazılmış not.

Tug. Ve özel mesaj. *Tug.*

Eğer onu sadece fantezilerimde hayattan daha büyük biri olarak inşa ettiğimi düşünüyorsam, yanılmışım. Çünkü şu anda karşımda duran adamın dikkati tamamen bana odaklanmış durumda ve sanki biri beni prize takmış gibi vücuduma elektrik veriyor. O hayattan daha büyük.

Ve hayat dağınıktır.

Ya da en azından benim *istediğim* hayat dağınık.

Bu dağınık hayatı sadece bir geceliğine yaşayabilecek olsam bile, kabul ediyorum.

Bu gece, tüm bahisler kapandı. Bu gece, *yaşayacağım*.

"İhtiyacım olan şey, Bay Efsane, dans etmek. Benimle dans eder misiniz?" Boştaki elimi ona uzatıyorum, ilk cüretkâr isteğim karşısında nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

Soru, gözleri patronuyla benim aramda gidip gelen Q'yu şoke etti. "Bayan Priest-"

Legend'ın büyük eli kalkıp uzattığım parmaklarımda etrafına dolandığında Q sessizleşiyor. Başparmağı tenimi okşuyor ve ben onu hissediyorum. *Kıvılcımı*.

Kollarımda, omuzlarımda ve sırtımda üşüme hissi yükselirken vücudumda dolaşıyor. Canlı bir kabloya dokunmak ve onun ölümcül gücüne karşı bağışıklığınız olduğunu öğrenmek gibi. Legend'ın başkaları için kim olduğunu bilmiyorum ama benim için o, beni içine çeken bir fener. "Bu bir ayrıcalık olur, Scarlett." Astra'ya bakıyor. çok arkamda değil. "Viski. Üç parmak."

Bir gülümseme dudaklarımı geriyor. "Takviyeye ihtiyacın var mı?" Şakacı olmak için soruyorum. Uzun, çok uzun zamandır flört etmemiştim.

Legend'ın dudakları seğiriyor ama asla tam bir gülümseme oluşturmuyorlar. Daha çok benim görmemi istemediği bir neşe parıltısı gibi.

Başını arkaya eğiyor ve yakışıklı burnunun ucuyla bana bakıyor. "Belki de senin içindir."

Tanrım, o çok seksi ve kanımdaki tüm oksijen helyumla değiştirilmiş gibi hissediyorum. Resmen havalanıyorum.

"O zaman duble yap."

Astra'ya başını sallıyor ve o da ortak siparişimizi alıp gidiyor.

"Biri dans mı dedi?" Monroe yanıma kayıyor ve Legend elimi tutmayı bırakıyor. "Çünkü ben bunun için tamamen buradayım."

Bir nefes çekiyorum, neredeyse kesinti için minnettarım. Çünkü, *Tanrım*, o çok yoğun. Yine de rahatlatma uzun sürmüyor, ondan daha fazlasını istiyorum. Bana dokunduğunda her ne olduysa daha fazlasını.

Harlow diğer tarafıma doğru kayıyor. "Tabii ki. Hadi kıçlarımızı sallayalım, bayanlar!" Kelsey'i kolundan tutuyor ve üçü dans pistine inen merdivenlere doğru ilerliyor.

Astra birkaç dakika içinde geri dönüyor ve beni aynı yerde uzun süre donup kalmaktan kurtarıyor. "İçkileriniz."

Boş şampanya kadehini uzatıyorum ve viskiyi kabul ediyorum. Ne yaptığımı düşünmeden kadehimi onunkine dokunduruyorum ve fısıldıyorum: "Unutulmaz bir geceye. İkimiz için de."

Çenesini eğmek dışında cevap vermiyor.

Gülümseyerek viskiyi yudumluyorum, boğazımdan aşağı kayarken sıcaklığını kucaklıyorum. "Seven Sinners. En sevdiğim."

"Viskiden anlıyorsun," diyor bir yudum aldıktan sonra.

"O kadar çok rastgele bilgim var ki, aklınızı başınızdan alır Bay Legend."

"Sadece Legend. Ya da Gabe. Ben bay falan değilim," diyor ve bir yudum daha almadan önce beni düzeltiyor.

Bardağı avuçlarımdan arasında yuvarlıyorum ve ne kadar yakın olduğumuzun avantajını kullanarak muhteşem yüzündeki her yara izini ve kusuru hafızama kaydediyorum.

"Scarlett!" Monroe adımı söyleyip el sallarken ikimiz de merdivenlere bakıyoruz. "Hadi yapalım şu işi!"

Viskimin kalanını yuttuktan sonra bardağı Astra'ya uzatıyorum. O da Legend'inkini alıyor ve sonra Legend kolunu uzatıyor.

"Önden buyur, Scarlett."

Bana ilk adımla hitap etmesini seviyorum. Gittiğim her yerde, henüz hak etmediğim bir saygıyı hak ediyormuşum gibi muamele görüyorum. İş yerinde, Bayan Priest bu. Sokakta ya da bir mağazada, Bayan Priest bu. Bana Scarlett dediğini duymak çok samimi, sanki nüfuzum ya da şöhretim umurunda değilmiş gibi. Bana sadece arkadaşlarım Scarlett der ve onun da bunu seçmesini seviyorum.

Onunlayken sadece kendim olabilir miyim?

Bu zihinsel tavşan deliğine dalmaya fırsat bulamadan bir adım öne çıkıyorum ve eli hafifçe sırtımın alt kısmına yerleşiyor. Kırmızı elbisemin kumaşını yakıyor, beni dışarıdan içeriye doğru ısıtıyor ve viskinin işini bitiriyor.

Bu gece ne olursa olsun, şu anda tam olarak nasıl hissettiğimi asla unutmayacağım.

Merdivenlerden inerken içimde bir beklenti oluşuyor, eli beni sabitlemek için kolumu kavlıyor. Tek bir basamağa bile temas etmeden o merdivenlerden aşağı süzülüp süzülmediğimi size söyleyemem,

Çünkü başım bulutlarda, ayaklarım yere bile ulaşamıyor.

Ve buna bayılıyorum.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, kalabalık onun için ayrılıyor ve Monroe, Kelsey ve Harlow'u mermer dans pistinin ortasına kadar takip ediyoruz; burada keskin siyah bluzlar, etekler ve uyluk hizasında çizmeler giyen garsonlar içki tepsileriyle etrafımızda dönüyor. Monroe hemen işe koyuluyor, hepimize birer kadeh dağıtmadan önce bir tepsiye faturaları bırakıyor.

Legend başını sallıyor ama bu dördümüzün de tatlı içkileri yudumlayıp ritmi bulmamızı engellemiyor.

Harlow ve Monroe, bir çift gözü olan her erkeğin dikkatini çekmeyi garantileyen kendilerine özgü hareketlerini yapıyor. Kelsey ritimle doğmuş ve Harlow ve Monroe'ya sallanma ve dönme hareketlerinde katılmadan önce bir shimmy-shake veriyor.

İşte o zaman birdenbire dönüştüğüm buz kütlesinden kurtulabilmem için çok daha fazla alkole ihtiyacım olduğunu hatırlıyorum. Bu adamın önünde aptal gibi görünmek istemiyorum.

Aman Tanrım. Chadwick haklıydı. Ben iffetli biriyim. Fazla düşünmeden dans bile edemiyorum. Ve işte buradayım, tecrübelerimin tamamen ötesinde olan bir adamı baştan çıkarabilecek bir femme fatale gibi davranıyorum.

Kızaran yüzümle birlikte aşağılanma duygusu da tırmanıyor ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Umutsuzca, kulüplerde tehlikeli erkeklerle çılgın geceler geçiren ve sonunda anı yaşadıklarını hissettiren türden bir kadın olmak istiyorum.

Ama namuslular böyle yapmaz. Eve gidip sosyal medyada başkalarının fotoğraflarına bakıyorlar ve hayatı böyle dolu dolu yaşayabilmeyi diliyorlar.

Bunun bir hata olduğunu söylemek dilimin ucunda. Ben işimi yaptım. Gitmeliyim.

Ama kelimeleri çıkaramıyorum.

Legend yaklaşıyor ve kulağıma konuşmak için eğiliyor. "Neyin var?"

Nefesi üzerimde geziniyor ve erkek yıkımının kokusu duyularımı ele geçiriyor. Taze, ama baharatlı ve topraksı. Narenciye, bergamot ve sedir gibi.

Umutsuzca olmak istediğim kadın onunla dans ediyor olurdu. Elleri onun vücuduna dokunuyor olurdu. Adamın sıcaklığı tenine yansırđı.

"I . . . Ben sadece ..." Dilim damağıma yapışıyor ve beni bu dans pistinden çıkaracak kelimeler bir türlü gelmiyor.

Mavi bakışlarında bilgili ve endişeli bir şey parlıyor ama ben okuyamadan kayboluyor.

Eli kalçamın etrafında kıvrılıyor. "Sorun yok, Scarlett. Ben yanındayım." İşte o zaman olur.

OTUZ BİR

EFSANE

Korku ve tereddütleri gördüğümde tanırım, ama bu kadar yaklaşmamın imkanı yok.

Scarlett Priest kollarımda ve yapmıyor.

Arkadaşları çekingenciliklerinden ne kadar çabuk kurtulurlarsa, onunki de o kadar çabuk geri gelir.

Ama ona kafasının içinde dolaşan ve muhtemelen boktan eski erkek arkadaşı tarafından oraya konmuş olan tüm saçmalıkları unutturabilirim. *Ve unutturacağım da.*

Sanki bunu on yıldan uzun bir süre önce değil de daha dün yapmışım gibi, bedenim ritme uyarak hareket ediyor, ritmi buluyor. Artık bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu da düşünmüyorum.

Onu kendime doğru çekiyorum, kalçaları kalçalarımaya yapıyor, ellerim belini kavriyor ve hareket etmesine yardım ediyorum. Benimle kavga etmek ya da dans pistinden kaçmak yerine, kendini müziğe ve bana bırakıyor.

Ben nereye gidersem o da peşimden geliyor.

Arkadaşları etrafımızda dans ediyor, içlerinden biri hareketlerini hissedebileceğim kadar arkamda. Ama Scarlett'ten başka hiçbir şey umurumda değil.

Sanki onu uyandıracak ve kabuğundan çıkaracak doğru kişiye ihtiyacı varmış gibi. Gerçeklikten bir süreliğine uzaklaşmak için bile olsa.

dakikalar.

Ama nasıl o kişi olabilirim ki? Olmamalıyım. Daha da ötesi, olmak istememeliyim. Ama tüm işaretler evet diyor. En korkutucu kısmı mı? Şu anda tam da onun ihtiyacı olan kişi olmak *istiyorum*.

Rahatladıkça hareketleri daha akıcı hale geliyor, sanki müzik damarlarından akıyormuş gibi.

Kelsey adını verdiği kız onun yanında kıpırdanıyor ve Scarlett bir an için onunla eşleşiyor, ama benden uzaklaşmıyor. Hayır, aksine daha da yaklaşıyor. Göğüsleri karın kaslarımın üstüne bastırıyor ve sikim pantolonumun içinde sarsılıyor.

Zonklayan uyarı işareti beni geri çekilmeye zorluyor. Pantolonumun içine boşalmaya hazır olana kadar bir pilicin sikime sürtünmesine izin veren bir genç değilim.

Kalçalarını benden uzaklaştırırken, Scarlett'in gülümsemesi birkaç watt azalıyor ve bundan nefret ediyorum.

Lanet olsun. Gülümsemesini ya da ne kadar parlak olduğunu bu kadar önemsememeliydim. Ayrıca onunla dans etmemem, diğer müşterilerin elinde olduğundan kuşku duyulmayan kameraların fotoğraflarımızı ya da videolarımızı çekmesine izin vermemem gerekiyor. Kollarımdaki kadın yüzünden ikimizin de yüzünü internetin her yerine yapıştıracaklar.

Moses beni kesinlikle bulacak.

Daha önceki düşüncem geri geldi. *Belki de çirkin geçmişimle bir kez ve sonsuza dek yüzleşmenin zamanı gelmiştir. Belki o zaman hayatımı geri kazanabilirim.*

Musa'nın aklıma gelmesinin tek iyi yanı ne? Pantolonumdaki rahatsız edici sertliği azaltıyor.

Kaderi mi kışkırtıyorum yoksa sadece sikimle mi düşünüyorum bilmiyorum, daha fazlası için geri dönüyorum ve onu kendime daha sıkı sarıyorum. Nefesini tutup gülümsediğinde göğsümde gurur kabarıyor. Bizi daha hızlı, daha yakın hareket ettiriyorum, müzik zirveye çıkana ve etrafımızdaki zemin temizlenene kadar

bir vuruş için. Sağ elim sol elinin etrafında kilitlenene kadar tutuşumu değiştiriyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum.

"Bekle."

Gözleri irileşiyor ama başını sallıyor. Bana duyduğu güven tamamen temelsiz ama yine de kabul ediyorum.

Tam o mükemmel anda, vücudumu kullanarak onu sağ kolumdan döndürüyorum ve sonra bir saniye içinde el değiştirerek diğer koluma geri döndürüyorum.

Arkadaşları tezahürat yapıyor, sonunda dönerken ciyaklıyorlar. Onu tekrar yakınıma çekiyorum, sırtı önüme geliyor ve her iki kolum da onu sarıyor.

Ritim değişmeden ve DJ yeni bir parça çalmadan önce onu birkaç nefes daha olduğu yerde tutuyorum. Başımı kaldırdığımda dans pistinin kenarında bir hareketlilik yakalıyorum.

Q.

Sanki büyü bozulmuş gibi, çünkü duruşuna bakılırsa bir şeyler olduğu çok açık.

Ne kadar istemesem de, Scarlett'i tuttuğum yerden bırakıyorum ve onu kendime doğru çeviriyorum.

"Gitmem gerekiyor. Bana bir dans ayır."

OTUZ İKİ

SCARLETT

Legend gecenin içinde kaybolan bir hayalet gibi dans pistinden kayboluyor. O gider gitmez gülümsüyorum, çünkü kokusu hala bana yapışıyor ve sert vücudundan çaldığım sıcaklık henüz soğumadı.

Kelsey, Monroe ve Harlow üzerime çullandı. "Aman Tanrım!" Monroe ciyaklıyor.

"Bunu gördünüz mü?" Kelsey'nin ağzı açık kaldı. "Çünkü az önce görmeseydim buna inanmazdım."

"Videoya çektim!" Harlow telefonunu yüzümün önünde sallıyor. "Şimdi hepimiz tekrar tekrar izleyebiliriz. Aman Tanrım. Bayılacağım. Çünkü cidden, bu *ah-may-zing* oldu."

Harlow'un akrilik uçlu parmakları beni dans pistinden çekerken bileğimi sarıyor. Monroe ve Kelsey hemen arkamızdaydı.

"Videoya mı çektin? Aman Tanrım, güçlerini gizleyen bir dahi olduğunu biliyordum," diyor Kelsey, dikkatini Harlow'dan bana çevirirken nefes nefese. "Az önce Gabriel Legend'ın kulübünde, onun *asla* piste çıkmadığı bir yerde onunla dans ettin."

"Ve onu *hiç* bırakmak istemiyormuş gibi görünüyordu," diye ekliyor Monroe. "Senden o kadar hoşlanıyor ki!"

O anın baş döndürücülüğü ve arkadaşlarımla heyecanı, dans pistine çıktığımızda yaptığımız çekimden sonra olduğumdan daha da fazla vızıldamama neden oldu. Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, elinde bir tepsi içki taşıyan garson yanımdan geçiyor ve Harlow birkaç banknot atıyor.

"Şerefe kadeh kaldırmak için daha fazlasına ihtiyacımız var!"

İçkiyi geri atıyorum ve Harlow'a el sallıyorum. "Görmek istiyorum. Görmek istiyorum."

"Hadi yukarı çıkalım. Daha kolay olur," diye cevap veriyor.

"Evet, o zamana kadar biri YouTube'a da yüklemiş olur," diyor Kelsey ve merdivenlere doğru ilerliyor.

"YouTube mu?" Arkadaşlarımla birlikte aceleyle ikinci kata çıkarken sesim çatlıyor ve aklımı kaçırmadan önce bir içki daha içmek istiyorum.

Kelsey kolunu belime dolamak için tepede duraklıyor. "Merak etme, orada tam bir rock yıldızı gibi görünüyordun. Ve unutma, her reklam iyi reklamdır."

Monroe elinde yeni bir şişeyle beliren Astra'ya işaret ediyor.

"Biraz daha şampanya ister misiniz, yoksa başka bir şey getireyim mi?"

"Shot'a geçtik, o yüzden onunla devam edelim." Monroe tanımadığım üç içki ismi sayıyor ama Astra hemen getireceğine söz veriyor.

"Göster bana. Lütfen. Kendimi kaybedip korkunç bir hata yaptığıma ve bir daha asla onun yanına yaklaşmamam gerektiğine karar vermeden önce, ki bu şu anda gerçekten berbat bir seçenek gibi görünüyor."

Monroe'nun gözleri büyür. "Oh kahretsin. Bu adamdan hoşlanıyorsun. Gerçekten."

"Tabii ki hoşlanıyor," diyor Kelsey, yanımdaki deri koltuğa çökerek. "Nasıl hareket ettiğini gördün mü? Eğer onunla birlikte olmazsa, lanet olası kalbimi kıracak." O alır

bir elini benimkine koyup sıkıyor. "Tatlım, bunu sadece kendin için yapmıyorsun. Buna gerçekten ama gerçekten ihtiyacın olduğunu bilmemize rağmen, bunu tüm kadınlar için yapıyorsun. Eğer az önce sana attığı davete icabet etmez, sıkı sıkı tutunmaz ve yolculuğun tadını çıkarmazsan bu bir trajedi olur. O sadece bir adam değil. O bir *efsane*."

Kelsey'nin tutuşu benimkini sıkılaştırıyor ve kendimi başımı sallarken buluyorum. "Gerçekten mi? Sence yapmalı mıyım?"

Harlow diğer tarafıma kayıyor ve videonun kayıtlı olduğu telefonu bana uzatıyor. "Bunu izleyene kadar kimse tek kelime etmesin. Sonra tartışırız."

Monroe omuzlarımızın üzerinden izlemek için kanepenin arkasına geçiyor ve ben de oynatmak için ekrana dokunuyorum.

Önce karanlık, sonra flaşlar bizi aydınlatıyor. Kendimi çok sevdiğim ama cesurluğu yüzünden yeterince giymediğim bir renk olan kırmızının içinde görüyorum ve ... *canlı* görünüyorum.

Sonra Legend geliyor. Koyu sarı saçları kafasının arkasında toplanmış, siyah gömlek, siyah pantolon giymiş ve tamamen yıkıcı. Bedenim onunkiyile birlikte hareket ediyor, onu takip ediyor ve ritimde bana rehberlik etmesine izin veriyorum.

Sorunsuz. Zahmetsiz. Ve sonra ikimiz de duraklıyoruz. Kafamın içinde onun sesini duyabiliyorum.

"Sıkı tutun."

Beni bir kolumdan tutup diğer koluma doğru döndürdüğüne şahit olduğumda avuçlarım terliyor. Kahramanın, kadın kahramanı etkilemek için elinden geleni yaptığı romantik bir filminden fırlamış gibi. Ama bu öyle bir şey değil. Bu benim hayatım. Ve önümde tekrarlanmasını izlemek kesinlikle gerçeküstü.

Beni kendine doğru çekti ve bir an için yüzünde bir ifade belirdi. İlk defa memnun görünüyordu.

Yukarı bakıyor ve kameranin çerçevesinin dışında bir şeyi gözetliyor ve sonra ifade bir anda kayboluyor. O kadar kısa sürdü ki, Gabriel Legend'ın mutlu olduğunda neye benzediğini asla bilemeyebilirdim.

Bir yanım o bakışı hiç görmemiş olmayı diliyor.

Diğer yanım ise unutmamı ve yoluma devam etmemi söylüyor. O anı kucakla, o an için minnettar ol ama bir daha **b ö y l e** bir büyüü hissetmeyi bekleme.

Ama bir de benim geri kalan yanım var - eğer uğruna çalışmaya istekliysen her şeyin mümkün olduğuna inanan bir hayalperest - ve onun yüzündeki o mutluluğu görmeden edemiyor. Gabriel'in kollarında olmanın nasıl bir his olduğunu unutamıyor.

"Siz çocuklar-" Yutkunuyorum, söyleyeceğim şeyden korkuyorum çünkü hayatımın geri kalanının gidişatını değiştirebilir.

"Ne?" Monroe soruyor. "Bir sorun mu var?" "Hayır.

Ama sanırım Kelsey haklı."

Kelsey yanımda doğruldu. "Bir dakika. Hangi konuda haklıyım?"

Telefon hâlâ elimdeyken ayağa kalkıyorum ve üç arkadaşıma dönüyorum. "Aşağıdaki dans pistinde ne oldu? Tekrar olmasını istiyorum. Onunla birlikte."

"Ne diyorsun Scar?" Monroe soruyor.

Tereddütümü kaybedip çenemi kaldırıyorum ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Gabriel Legend'ı istiyorum."

OTUZ ÜÇ

EFSANE

Q beni yerden kaldırdığı için rahatlamalıyım, çünkü en başta orada olmamalıyım. Ama öyleydim. Ve Herhangi biriyle değil. *Onunla.*

Tanrım. Gardımı indirdim. Onu içeri aldım. Nasıl bu kadar pervasız olabildim?

Kurallarımı biliyorum. Onlara uymamın bir nedeni var. Ama Scarlett ne zaman etrafımda olsa, onları pencereden atmayı çok kolay hale getiriyor. *Ve bunun için kendimi ne kadar hırpalasam da, her dakikasını sevdim.*

Q'nun geri çekilen formunu, bana neden ihtiyacı olduğunu söyleyebileceği gölgelere doğru takip ederken onu hâlâ hissedebiliyorum. Tenimde hâlâ onun kokusunu hissedebiliyorum. Hâlâ avucunun pürüzsüz teninin benimkini kavradığını hissedebiliyorum.

Ne düşünüyordum ki?

Gelecekle ya da bu kulübü tekrar kara geçirmenin ne kadar önemli olduğuyla ilgili değil ve Scarlett Priest'i gördüğümde aklımda olması gereken *tek* şey bu. Ama şimdi onu düşündüğümde, bunun işle hiçbir ilgisi yok ve her şey çekingenliğini bırakıp kendini o anın içinde kaybettiğinde gülümseme şekliyle ilgili.

Son zamanlarda gördüğüm en saf şeydi. Ne kadar zamandır hatırlayamıyorum bile. Bu da ona yaklaşmamam gerektiği anlamına geliyor. O benim ulaşamayacağım kadar uzakta, onunla konuşmaya bile cesaret edemem.

Bunu sikime söyle.

Ne de olsa kıcı aletime baskı yapıyordu ve ona eski sevgilisinin kıcının ne kadar yanlış olduğunu göstermek istiyordum.

O iffetli biri değil. Sadece yanlış adamı seçti.

Ve doğru olan sen misin? Cevabını bildiğim, vicdanımdan gelen bir başka sataşma.

Hayır, doğru adam ben değilim. Muhtemelen bu gezegende onun gibi bir kadını gerçekten hak eden bir erkek yoktur.

"O neydi lan öyle?" Arkasından ofisime giden sessiz koridora geçerken Q soruyor.

Onu duymazdan geliyorum ve kendi sorumla karşılık veriyorum. "Beni yerden sırf bunu sormak için mi kaldırdın?"

Q cevabın *hayır* olsa iyi olacağını biliyor, çünkü beni kendimden kurtarmaya çalışmasına ihtiyacım yok. Bunun boş bir çaba olduğunu biliyor.

"Erkek arkadaşının geri döndüğü haberini aldım. Ön tarafta sorun çıkarıyor."

Gömleğimin manşetlerini aşağı çekiyorum ve onları bir arada tutan kurukafa kol düğmelerini düzeltiyorum. "Bu doğru mu?" Sesimi eşit tutuyorum, ama içimde yaklaşan yüzleşme için beklenti yükseliyor.

O pisliğe bir şans vermek istiyordum ve bunu elde etmek üzereyim. Q omuz silkti. "Bunu kendin halletmek isteyeceğini düşündüm."

"Haklıydın." Ona başımı salladım ve kulübün girişine doğru ilerledik.

Dışarı çıktığımızda iki şey fark ettim. Birincisi, havada Ağustos sonu için beklemediğim bir serinlik var. İkincisi, *elimizde bir*

Lanet olsun. Haftalardır boş duran kadife ipler nihayet içeri girmek için can atan insanlarla doldu.

Hay sikeyim. İşte bu.

İçimde bir rahatlama hissi uyanıyor çünkü *tam da* ihtiyacımız olan şey bu. İnsanlar Legend'ı deneyimleme şansı için dışarıda bekliyor. Ve tüm bunlar Scarlett sayesinde oluyor, fedailerimizden biri olan Peter'a öfkelenen dangalağı terk eden nakavt.

"Kız arkadaşım içeride ve yarım kalmış bir işimiz var. Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

Peter bir gargoye gibi duruyor, iri ve kıpırtısız, işini yapmaması için onu utandırmaya çalışan kaçık herife bakıyor.

"Bundan sonrasını ben hallederim, Peter."

LaSalle beni görür görmez yüzü öfkeyle buruştu. "Seni orospu çocuğu. Kızımı çalmaya mı çalışıyorsun?"

Q ve Peter arkamda durup sıradaki insanların olanları görmesini engelliyorlar.

Yaklaşıp omzuna vuracakmışım gibi uzanıyorum ama elim köprücük kemiğinin hemen yanına geliyor. Başparmağım boynunun hemen yanında duruyor ve parmaklarım boğazının tabanını sarıyor. Hissettiği acı karşısında gözlerinin korkuyla açılması için çok az bir baskı yetiyor.

"Dinle, Chadwick. Bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Sesimi alçak ve tonumu medeni tutuyorum. "Kulübümde bir kız arkadaşın yok. Seni görmek istemeyen bir eski sevgilin var. Senden haber almak istemiyor. Artık senin var olduğunu bilmek istemiyor. Anladın mı beni?"

"Yapamazsın-" Konuşmaya çalıştı ama başparmağımı boğazına daha sert bastırarak sözünü kestim.

"Yapabilirim. Canım ne isterse onu yaparım. Senden, parandan ya da ayrıcalığından korkmuyorum. Görüyorsun ya evlat, bir

kadın bittiğini söylerse, onu rahat bırakacaksın. Bunu anlıyor musun?"

Sarsılıyor, kaçmaya çalışıyor ama henüz gitmesine izin vermeyeceğim. Omuzları yenilgiyle öne doğru eğildi.

"Scarlett Priest'i rahat bırak, yoksa yemin ederim pişman olursun."

Tutuşumu bıraktım ve Chadwick birkaç adım geriye doğru sendeledi, eli boğazının tabanını kavradı, orada günlerce acıyan bir nokta olacaktı.

Ama ne yazık ki Chadwick düşündüğüm kadar zeki değil. Geri çekilmeye devam ederken yüzü alaycı bir ifadeye büründü.

"Onun seninle birlikte olacak ateşli bir parça olduğunu mu düşünüyorsun? Yakınından bile geçmez. Ve güven bana, o ve benim işimiz bitmedi. Babasını mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacak ve ben onun en sevdiğiyim. Yani devam et ve onu becer. Onu bana kafasında lanet bir yayla geri göndereceksin, çünkü ondan yeterince hızlı kurtulamayacaksın. Evlendiğimiz ilk birkaç yıl senin gibi bir pisliği sikmenin bedelini ödeteceğim ona. Umarım buna değer. Çünkü o zaman, senden önemli olan diğer her şeyi alacağım. Bu kulübü mü? Gitti. Arkadaşların?" Q'ya bakar. "Hapishane. Belki o zaman sana ait olmayan şeylere dokunmama konusunda dersini alırsın."

Dönüyor, neredeyse dengesini kaybediyor ve hâlâ boynunu tutarak caddeden aşağı doğru yürüyor.

Q yanına yaklaştı. "O şerefsizi sevmiyorum ve hapse girmeyeceğimden de eminim."

Sıraya tekrar bakıyorum, herkesin kapıcımızın başka bir grubu içeri almak için ipi açmasına odaklanmış görünmesi beni rahatlatıyor. Kalabalığa ve yükselen seslere bakılırsa, Kaptan Dickwad'in söylediklerini duymadıklarını varsaymak yanlış olmaz.

Q'ya "Ona göz kulak ol," diyorum.

LaSalle köşeyi dönüp gecenin içinde kaybolurken Peter, "O sadece konuşur patron," diye ekliyor. "Onun gibi zengin puştlar tehditler savururlar ama asla yerine getirmezler."

"Sanırım bunu öğreneceğiz. Ve eğer bir hamle yaparsa, o zaman icabına bakarız."

"Bundan hoşlanmıyorum," diyor Q, yakalarını düzleştirerek. "Çekip gitmeli. Daha yeni terk edildi, herkesin önünde ve görünüşe göre iki kez. Peki, o köprüyü yaktıktan sonra neden geri gelmeye devam ediyor? Hiç mantıklı değil. Burada başka bir şeyler dönüyor olmalı."

"Babasından bahsetti. Biraz araştırma yap ve ne bulabileceğine bak. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilelim," diyorum Q'ya ve sonra Peter'a dönüp elini sıkıyorum. "Sağ ol dostum. Sen doğru olanı yaptın. Onu bir daha görürsen beni ya da Q'yu ara."

"Evet, efendim. Elbette."

Q ve ben kulübün kapısından içeri girdik ve zımni bir anlaşmayla ofisime yöneldik. Kapı kapanır kapanmaz, kollarını göğsünde kavuşturarak kapıya yaslandı.

"Lütfen bana ondan uzak duracağını söyle." Hemen cevap vermeyince kapıyı itti ve bana doğru yürüdü. "Ona sahip olamazsın, Gabriel. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Bana ne yapacağımı söyleme, *Marcus*."

En iyi arkadaşım önümde durdu ve göz göze geldik. "Seni tanıdığımdan beri hiçbir kadına ona baktığın gibi bakmadın. Ve sonra seni onunla dans ederken gördüm. *Dans edebildiğini bile bilmiyordum, Gabe*. Neler oluyor lan? On beş yıldır tek bir kadınla bile çıkmadın ve şimdi dans pistinde hareketler yaparak Tanrı'dan daha çok parası olan bir sosyete'yi etkilemeye mi çalışıyorsun? *Bu sen değilsin*."

Q'nun bana bunları anlatmasına ihtiyacım yok. Ne yaptığımı biliyorum. Nasıl görüneceğini. Sadece umurumda değil. *Ve o hâlâ dışarda.*

"Lütfen bana bunun geçici bir delilik olduğunu söyle, Gabe."

Masamın etrafında dönüp sandalyeye çöküyorum. "Onda bir şeyler var."

"*Hayır.* Tanrı aşkına. Böyle söyleme. Onun kim olduğunu anladığımı sanıyordum. Kaldırımdaki o pislikle herhangi bir konuda aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama o sadece senin liginin dışında değil dostum. O başka bir sosyal stratosferde yaşıyor. Eminim Beyoncé'nin kişisel numarasına sahiptir. Bu onun kalabalığı. Zengin ve ünlüler."

Nefes almak için duraklıyor ve sanki anlatmaya çalıştığı şeyi anlamamışım gibi devam ediyor.

"Yaptığın şey için sana büyük saygı duyuyorum. Jersey'de hiçbir şeyin olmadan ortaya çıktın. Para kazanmak için kışını yırttın ve dayak yedin. Sonra daha büyük paralar için dayak atmaya başladın. Şimdi de Jorie'ye verdiği sözü yerine getirmeye çalışıyorsun. Jorie'nin istediği hayata sahip olabilmek için hâlâ onun bildiği adam olmaya çalıştığını biliyorum. Dediğim gibi, bunun için sana büyük saygı duyuyorum Gabe. Ama bunun Scarlett Priest gibi bir kadına ait olduğun anlamına geldiğini bir an bile düşünme. Burada iki farklı dünyadan bahsediyoruz dostum."

Jorie'nin adını söyler söylemez, canıma tak etti. Ayağa fırlıyorum ve eklemlerimi masama, neredeyse tahtada çukurlar açacak kadar sert bir şekilde vuruyorum.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın ve Bump dışında kardeşime en yakın şeysin. Söylediğin saçmalıklar yüzünden şu anda üzerine gelmememin tek nedeni bu. Beni tanıyorsun ama sen ben *değilsin*. Kimseden emir almam, Q, ve buna başlamayacağım."

En iyi arkadaşım dönüyor, ellerini simsiyah saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Siktir et, zaten çok derindesin."

Çenem bir kavgadan önce olduğu gibi bir o yana bir bu yana kayıyor. "*Boka* batmadım kardeşim. Durumu değerlendiriyorum. Ve bu Jorie'yi yüzüme fırlatacağın ilk ve tek andı. Anladın mı?"

"Peki ya Jorie?" Bump yanında tasmalı Roux ile kapıdan içeri girdi. "Onu özlüyorum. En güzel fıstık ezmeli kurabiyeleri o yapardı. Onları ben de özledim. Eve dönerken fıstık ezmeli kurabiye alabilir miyiz?"

Roux tasmayı Bump'ın elinden çekip bana doğru gelirken Q cevap veriyor: "Elbette dostum. Eve dönerken birimiz köşedeki dükkanda durup kurabiye alırız."

Sandalyemi geriye itip Roux'nun kulağını kaşımak ve poposunu okşamak için çömeldiğimde, Bump'a çok az benzeyen bir kadının görüntüsü zihnimde şekilleniyor. Eskisi kadar canlı değil. Daha çok her geçen gün solan eski bir fotoğraf gibi. Artık gülümsemesini göremiyorum, sadece yüz hatlarının belli belirsiz çizgileri var.

Jorie Billips, Biloxi, Mississippi'nin en güzel kızı. Bana bir hayale sahip olmanın ve onun peşinden gitmenin ne demek olduğunu öğreten kadın. Benim için kim olduğu yüzünden ölen kadın ve Bump da bunun için bir kurşun yedi.

Pişmanlık ve suçluluk duygusu aynı ölçüde içimi dolduruyor, Bump'la beni Biloxi'den canlı çıkarabileceğimden emin olmadığım zamanki gibi beni yutmakla tehdit ediyor.

Sonra bir şey oldu. Işık içime doluyor ve yeni bir görüntü oluşuyor. Bu esmer değil, sarışındı. Onu kolumda döndürüp vücuduma yaklaştıırken gülümsüyor ve kahkaha atıyordu.

Scarlett Priest.

Hay sikeyim.

Q haklı. Çok derine battım ve şimdi bu konuda ne yapacağımı bulmam gerekiyor.

Kesin olan bir şey var, Bradwick LaSalle ona bir şans daha vermeyecek.

Hiç şansın yok.

OTUZ DÖRT

SCARLETT

"Tamam, işte anlaşma," diyor Harlow, telefonunu tekrar çantasına yerleştirirken. "İçeceğiz, dans edeceğiz ve parti yapacağız.

ve sonra Scar'a istediğini almak için bir plan yapacağız.

-"Ayıldığımız zaman."

"O kadar bekleyemeyiz," diyor Monroe başını sallayarak. "Demir tavındayken dövülmeliyiz. Ama içki içmek, dans etmek ve kışımızı yırtarak parti yapmak konusunda hemfikirim." Beni işaret ediyor. "Seni olduğun gibi muhteşem, harika bir kız gibi eğlenirken görürse uzak duramayacaktır. Bu birinci adım."

Birinden diğerine bakıyorum ve ne kadar çakırkeyif olsam da Harlow ve Monroe'nun bu durumda otoritenin sesleri olduğunu fark ediyorum. Birlikte toplamda yirmi küsur yıllık evlilikleri ve benden çok daha fazla flört tecrübeleri var.

Ancak, çakırkeyifken böyle kararlar vermemeliyim, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. "Hadi eğlenelim. Buraya ne yapmaya geldiysek onu yapalım ve ayrıldığımızda bu kulübün zincirden boşanmış olduğundan emin olalım."

Kelsey gülüyor. "Kızım, görev tamamlandı. Dışarıda neler olduğunu görüyor musun?"

Bir kolunu balkona doğru sallıyor, ben de dans pistini görmek için yaklaşıyorum. Geldiğimizden farklı olarak, sadece otuz ya da kırk kişilik bir kalabalık değil. *Tıklım tıklım*. Duvardan duvara, vücuttan vücuda ve bardaki sıra çılgınca.

Arkamı dönmeden önce bir dakika boyunca izlerken içimde bir gurur duygusu büyüyor.

"Başardık." Monroe'dan Kelsey'e ve Harlow'a bakıyorum. "Aslında bu kulübü sadece bir gecede hayata döndürdük."

Kelsey'nin mükemmel yontulmuş kaşları birbirine çarpıyor. "Neden şaşırmış gibisin? Bunu başarabileceğinden bir an bile şüphe ettin mi? Sen Scarlett Priest'sin, tatlım."

Adımı söyleme şekli, sanki iki kolu, iki bacağı, on parmağı, on ayak parmağı ve ortalığı karıştırmaya çalışan eski bir erkek arkadaşı olan normal bir kadın değilmişim gibi konuşmama neden oluyor. Adımı Scarlett Priest markası gibi söylüyor, *ben* değil. Arada bir fark var ve Kelsey bunu biliyor ama diğerleri bilmiyor.

Gabriel Legend bir fark olduğunu biliyor mu? Merak etmeden duramıyorum. Dans pistinden ayrıldığımızdan beri garip bir şekilde sessizleşen beynimin geveze kısmından bir cevap gelmiyor. Belki de şampanya ve içkiler düşüncelerimi bulandırdı.

"Bayan Priest, siz sadece kulübü hayata döndürmediniz, bir *adamı* da hayata döndürdünüz."

Hepimiz döndük ve hemen arkamızda duran Zoe'yi gördük. "Ne demek istiyorsunuz?"

Dudakları birbirine yapışıyor ve çemberimize katılmadan önce bir o yana bir bu yana bakıyor. "Bunu söylememeliydim. Beni affedin. Astra'dan size bir içki daha getirmesini isteyebilir miyim? Yoksa bu gecelik bu kadar yeter mi? Eğer öyleyse araba servisimizin sizi eve bırakmasını sağlayabilirim."

"Dur bakalım," diyor Monroe, Zoe'ye yaklaşıyor. "Şu '*bir adamı hayata döndürme*' olayını biraz daha detaylandırmanı istiyoruz."

söylememeliydim."

"Söyleyemem. Özür dilerim. Yanlış konuştum. İşimi kaybetmek istemiyorum."

Burnumu soktuğum için ondan özür dilemeye hazırım ama Kelsey şaşırtıcı bir şekilde araya giriyor. "İşini kaybetmeyeceksin. Aileden biri gibisin, değil mi? Gördüğümde anlarım, o yüzden bana palavra atmaya çalışma."

"Kelsey, sorun yok. Anlatmak zorunda değil. Sorun değil. Onu düşünmemeliyim bile ..." Sözümü kesiyorum ve Zoe'nin dikkati beni perçinliyor.

"Legend'dan hoşlanıyor musun? Gerçekten mi?"

Aman Tanrım. Soruları beni ilgi odağı haline getirirken tüm vücudum geriliyor. Az önce arkadaşlarıma Gabriel'i istediğimi söyledim, ama ona ailem kadar yakın olan birine?

"Onları gördün, değil mi? Dans pistinde?" Monroe, Zoe'ye soruyor.

Siyah saçlı kadın başını sallıyor. "Herkesin onları gördüğüne eminim."

Monroe zorlamaya devam ediyor. "Duyduğumuza göre Legend genelde piste çıkmazmış."

"Bu doğru." Zoe bakışlarını bana çeviriyor. "Ama Bayan Priest'e kişisel bir ilgi duyuyor."

Kişisel ilgi sözcükleri daha önce içimi hiç bu kadar umutla doldurmamıştı.

"Ben de ona karşı kişisel bir ilgi duyuyorum," diyorum ve bu cümle az önceki cüretkâr ifademden daha ağırbaşlı çıkıyor.

Zoe diğer çalışanların duymadığından emin olmak için etrafına bakınıyor ve sonra beni inceliyor. "Nasıl bir adamla karşı karşıya olduğun hakkında bir fikrin var mı? Çünkü Legend türünün tek örneği."

"Bize her şeyi anlat, Zoe. Kızımın yardımına ihtiyacı var." Bu Harlow'dan geliyor ve şu anda ona sarılabilirim.

Zoe tavana doğru bakıyor ve benim bakışlarım da onu takip ediyor. Bu bir kamera mı? Öyle olmalı. Bizi mi izliyor? Beni mi izliyor?

"Fazla bir şey söyleyemem. Gerçekten, söyleyemem. Ama sana karşı uzun zamandır başka hiçbir kadına davranmadığı kadar farklı davrandığını söyleyebilirim. Aslında, onu tanıdığımdan beri. Yanlış bir fikre kapılmanı istemem, çünkü neler olduğunu bilmiyorum. Ama söz konusu sen olunca bazı kurallarını çiğniyor."

"Bunu alacağız." Monroe benim yerime cevap veriyor, cüzdanından kartvizitlerinden birini çıkarıyor. "Teşekkür ederim, Zoe. Eğer sohbet etmek ya da öğle yemeği yemek istersen, işte numaram. Beyzboldan hoşlanıyorsan, sana hayal edebileceğin en kötü koltukları ayarlayabilirim. Kocam aldığımız biletleri hiç kullanmaz."

Zoe karta bakıyor, yavaş hareketlerinden tereddüt ettiği anlaşılıyor ama yine de Monroe'dan kartı kabul ediyor. "Teşekkür ederim Bayan Grafton. Kocanızı daha önce çalarken görmüştüm. Etkileyiciydi."

"New York'ta kaldığı ve takas edilmediği sürece kesinlikle etkileyici."

"Monroe." Harlow, onu takas *edilirse boşanacağım* konusundan uzaklaştırmak için arkadaşımızın adını havlıyor.

"Tamam, tamam. Astra içki tepsiyle yaklaşırken Monroe "Partiye dönelim," diyor ve Zoe'yi işaret ediyor. "Patronunun bizim kızı izlediğini görürsen onu dürt. Onunla tekrar dans etmek ister."

Yüzüm utançtan yanıyor ama bir kadeh daha içmeyi kabul ediyorum ve bunun gecenin geri kalanı için ihtiyacım olan sıvı cesareti içermesini umuyorum.

Kulüpten ayrılmadan önce Gabriel'i tekrar göreceğime dair umudumu neredeyse kaybediyorum. Saat neredeyse iki oldu ve Kelsey sarkmaya başlasa da DJ hala güçlü bir şekilde devam ediyor. Benden başka bir tek o

Sabahın köründen beri ayaktayım, kıcıımı yırtıyorum. Harlow ve Monroe hâlâ dans pistinde sallanıyorlar ama ben Kelsey'nin elini tutuyorum.

"Kels, gidebiliriz," diyorum esneyerek. "Ben de yorgunum."

Harlow elimle ağzımı kapattığımı görüyor ve Monroe'yu bileğinden yakalıyor. "Sanırım biz iyiyiz. Sen iyi misin?"

Legend'ı tekrar görmekten vazgeçmeye hazır olup olmadığımı soruyor ama bir yanıma bana son bir kez daha yaklaşımadan bu binadan çıkmama izin vermeyeceğini umuyor. Ya da belki de içtiğim sayısız içkiden dolayı böyle konuşuyorum. Her iki durumda da, çökmeye hazırım.

Birbirine bağlı kollardan oluşan bir zincir oluşturuyoruz ve dans pistindeki kalabalıktan çıkıyoruz. Lobiye ulaştığımızda Q oradaydı.

"Hanımlar, sizin için araba servisini çağırabilir miyiz?"

"Henüz eve gitmek istemiyorum," diyor Monroe mızızlanarak. "Nate şehir dışında ve çatı katı çok boş olacak."

"Benimle eve gelebilirsin bebeğim. Jimmy'nin umurunda olmaz," diyor Harlow, kendi esnemesini gizleyerek.

İşte o zaman onu arkamda hissettim. Hayatımda başka bir insanın hiç bu kadar farkında olmamıştım. O bana yaklaşıp yaklaşmaz vücudum tepeden tırnağa vızıldıyor.

Eğer yaşamak böyle bir şeyse, bundan önce her gün ne yapıyordum?

Sanki görünmez eller tarafından yönlendiriliyormuş gibi arkamı dönüp ona bakıyorum.

Siyah gömleği geniş omuzlarını ve kaslı kollarını sarıyor, manşetlerinde gümüş bir parıltıyla son buluyor. Bakışlarımı tekrar yüzüne yöneltiyorum ve mavi gözlerinin bana sabitlendiğini görüyorum.

"Bir otel bulmalısın. Q sana caddenin aşağısında bir süit ayarlayabilir. Daha güvenli. Daha kolay. Daha çabuk."

"Neden?" Ona doğru bir adım daha atarak soruyorum. Sanki onun manyetik çekimine kapılmış gibiyim ve istesem de ondan uzak duramıyorum.

"Sadece daha güvenli," diye tekrarlıyor.

Kelime kafamda tekrarlanırken yüzünün keskin düzlemlerine ve açlarına takılıyorum. *Daha güvenli.* Yara izini, tadına bakmak istediğim gür dudaklarını ve birkaç saat öncesine göre daha da koyulaşmış olan saat beş yönündeki gölgesini inceliyorum.

"Bizim için endişeleniyor musun?"

Bu kadar iri bir adama göre, aramızdaki mesafeyi kapatırken kolay bir zarafetle hareket ediyor. "Bunu yapmamak aptallık olur."

Sanki dünyanın geri kalanı yok olmuş gibi, ne gümbürdeyen bas seslerini ne de etrafımdaki kulüp müdavimlerinin konuşmalarını duyuyorum. Arkadaşlarım bile görünmez. Tek gördüğüm o.

"Aptal değilsiniz, Bay Legend."

"Sadece Legend. Ve sen yanıyorsun, Scarlett."

Adem elması boğazında sallanırken nefesimi tutuyor, bir adım daha yaklaşmak için cesaret arıyorum.

Benim ondan rahatsız olduğum kadar o da benden rahatsız. Bunun farkına varmak beni neden rahatlatıyor bilmiyorum ama rahatlatıyor. Muhtemelen onu daha insani gösterdiği için. Ve eğer bazen aptal oluyorsa... bu onun da yanılabilir olduğu anlamına gelir.

"Ne zaman?"

Alın şaşkınlıkla kırışıyor. "Ne zaman?" "Ne zaman aptaldın?"

Nefes alıyor, burun delikleri açılıyor ve sanki bana dokunmak istermiş gibi bir elini aramızdan kaldırıyor. Ama dokunmuyor. Parmakları orada donmuş bir şekilde duruyor. "Bu gece erken saatlerde."

"Benimle dans ettiğin zaman mı? O aptalca değildi." Sesimdeki ve sinirlerimdeki kararlılıktan gurur duyuyorum.

"Kollarımda nasıl hissettiğini bilmek hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacak."

Nefesim kesiliyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Sanki bir daha asla orada olamayacakmışım gibi konuşuyorsun," diye fısıldıyorum.

Yüzündeki çizgiler sertleşiyor. "Bu gece burada olan o dangalaktan daha iyisini hak ediyorsun. Otelde kal. Biri anahtarını ondan geri alsın. Güvenli olduğundan emin olana kadar eve gitme." Emirleri kesin ama soruma hâlâ cevap vermedi.

Tanrı alkolü kutsasın, çünkü o olmasaydı aklımdan geçenleri söyleyecek kadar cesur olamazdım.

"Benim seni istediğim kadar sen de beni istiyorsun, Gabriel. Şimdi, bu konuda ne yapacaksınız?"

OTUZ BEŞ
EFSANE

TRuble.

O da tam olarak öyle.

Yüzüne bakıyorum, yanakları dans pistinden ya da içkiden pembeleşmiş, soru aramızda asılı kalmış.

Onun beni istediği kadar benim de onu istediğimi düşünüyor. Hay sikeyim.

Bu konuda çok yanılıyor. Çünkü karşımdaki kadının ona yapmak istediğim ahlaksızca şeyler hakkında hiçbir şey bilmesine imkân yok. Vücuduma bastırılmış hissi, onu dans pistinden sürüklemeyi, karanlık bir köşe bulmayı, onu lanet olası duvara sabitlemeyi ve sunduğunun farkında olmadığı her şeyi almayı ne kadar çok istediğimi unutmam için henüz yeterince solmadı.

O iyi bir kızın timsali. Hayatta kalmak için yaptığım şeyleri aklımdan bile geçirmeyen erkeklerle ilişki kurmayan yüksek sınıf sosyete prensesi. İkimiz de farklı dünyaların insanlarıyız ve onu alıp kendi dünyama sürüklemek istesem de

. . . Yapamam.

Scarlett daha iyisini hak ediyor. Elleri savaştan yara almamış biri gece sonra gece için banka mümkün olan her dolar .

Karanlıkta ve gölgelerde gün ışığından daha rahat olmayan biri.

Tüm bunlar aklımdayken kendimi geri adım atmaya zorluyorum. Onun yüz ifadesini izlemek beni neredeyse öldürüyor, çünkü hissettiği her şey o güzel yüzüne yansıyor.

Ve bu gerçekten berbat olacak, çünkü her şeyin farklı olmasını ne kadar istesem de, hala tam olarak olması gerektiği gibi.

O dokunulmaz ve ben daha iyi biliyorum.

"Hiçbir şey, Scarlett. Hiçbir şey yapmayacağım. İyi geceler. Bu gece Legend'a geldiğin için teşekkür ederim." Arkamı dönüyorum çünkü hayal kırıklığının onu ezmesini izleyemem. Eğer görürsem, kararlılığım kırılır.

Diğer yöne doğru adım atarken, kendi kendime ucuz atlattığını söylüyorum. Yarın Scarlett'in vahşi tarafta yürümekten duyduğu heyecan geçecek ve daha ileri gitmediği için rahatlayacak. İkimizi de büyük bir hata yapmaktan alıkoyan tek şeyi yapıyorum.

Ardına bakmadan uzaklaşmak.

OTUZ ALTI

SCARLETT

"*Hiçbir şey Scarlett. Hiçbir şey yapmayacağım.*"

Bu sözler kafamın içinde bir suçlu hükmünün kesinliğiyle yankılanıyor. O dönüp uzaklaşırken göğsüme bıçak gibi bir acı saplanıyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyor Harlow ve bana Legend ile aslında gezegende yalnız olmadığımızı hatırlatıyor. "Bu acıttı."

Ona en iyi sahte gülümsememi veriyorum. "Açlıktan ölüyorum. Başka bir şeyler yemek isteyen var mı?"

Arkadaşlarımdan üçünün de yüzünde makyaj kadar sempati var, sanki tamamen aşağılayıcı bir şeye tanık olmuşlar gibi.

Oh, bekle. Tanık oldular.

Önce Kelsey toparlandı. "Evet, yemek istiyorum. Dolly's köşeyi dönünce. *En iyi* bisküvileri ve sosları var ve o boku yılda sadece bir kez yediğim için sanırım hakkım var." Harlow ve Monroe'ya ancak militan olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle bakar. "Var mısınız kızlar?"

Monroe'nun organik olmayan hiçbir şeyi yemediğini ilk elden biliyorum, bu yüzden Dolly's Diner adını efsanevi country yıldızından aldığı için Nashville'de daha çok evi olabilecek bir yağlı kaşıқта yemek yemesine imkan yok.

"Bizi de sayın." Harlow, Q'ya dönmeden önce ikisi adına da cevap veriyor: "Otele ihtiyacımız yok. Teklif için teşekkürler ama başımızın çaresine bakabiliriz. Patronuna onun bir aptal olduğunu söylemeyi unutma."

"Harlow!" Adı ağızından gıcırdayarak çıktı.

Q'nun gülümsemesi özür dilemekle sınırlanıyor ve koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Geldiğiniz için teşekkürler Bayan Priest. Bu gece yaptığınız her şey için gerçekten minnettarız."

Ne dediğini duyuyorum ama aklım hâlâ Gabriel'de.

Hiçbir şey.

Bu kelimeyi beynimden çıkaramıyorum. Utanç yanaklarımı yaksa da omuzlarımı dikleştiriyorum ve elimi uzatıyorum.

"Bizim için bir zevkti Bay Quinterro. Lütfen Bay Legend'a anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirmek için geri döneceğimi bildirin. İyi akşamlar."

Q uzattığım eli sıkıyor ve sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçaltıyor. "Legend hakkında herhangi bir fikre kapılmazsanız ikiniz için de daha iyi olur, Bayan Priest."

"Bu sizi ilgilendirmez Bay Quinterro," diye cevap veriyorum en sert ses tonumla.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Belki de yanılıyorum. Belki de onun için iyi olursun. Ama Tanrı bilir, denemek için yeterince yaklaşmanıza asla izin vermez."

Bu sözleri yüksek sesle değil de kendi kendine konuşuyormuş gibi söylüyor. Yüzümü incelerken aşağılanmışlığımın bir kısmı kayboluyor.

"Haftaya görüşürüz, Bayan Priest. Kendinize iyi bakın."

"Seni dans pistinde becerecekmiş gibi görünüyordu." Fısıldamayı bilmeyen Monroe, iki masanın dönüp bize bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle konuşuyor. "Seçmek gibi

seni kaldırıp sikinin üzerine koyar ve Tanrı'nın ve herkesin görmesi için seni orada becerir."

Harlow onun yüzüne bir paket şeker fırlatır. "Şşşt. Onu yine kıpkırmızı yapıyorsun."

Kelsey ağzına bir patates kızartması atarken yükselen rengi yatıştırmak için yüzümü yelpazeliyorum.

"Alınma ama etkileyici bir şekilde kızarmıştın. Neredeyse yüzünü sakınleştirmek için pudrayla peşinden gidecektim" diyor.

Vazgeçiyorum ve yanaklarım utançtan yanarken yüzümü ellerimin arasına alıyorum. Heyecanım nihayet azalmaya başlıyor ve bu gece olanlara inanamıyorum.

"Videoyu tekrar izleyelim!" Monroe masadan Harlow'un telefonunu alır ve ezberlediği anlaşılan şifreyi girer. "Çünkü cidden, sanırım ikinizin arasındaki cinsel gerilimi izleyerek bile kendimi tatmin edebilirim."

Ona hayır demek için ağzımı açıyorum ama ben de tekrar görmek istiyorum. Önce kulüp karanlık ve gürültülüydü ve Harlow'un eli telefonunu uzatırken tam olarak sabit değildi.

Harlow telefonunu Monroe'nun elinden kapıyor, masanın etrafına geliyor, benimle Kelsey'nin arasına çömeliyor ve videoyu açıyor. Başlar başlamaz o ana, onun kollarına geri döndüm.

"Vücudu *sertti*. Bir erkeğin bu kadar sert olabileceğini bilmiyordum." "Tatlım, buna ereksiyon denir. Bir erkeğin vücudu adam seni becermek istiyor." Monroe esprili cevabıyla kıkırdıyor.

"Kastettiğim bu değil. Kolları, göğsü ve karnı gibi. Aman Tanrım, sence hâlâ karın kasları var mıdır? Videolarında gördüm." Küçük itirafım ortaya çıkar çıkmaz, masadaki tüm kadınlar bana bakarken dudaklarım kapanıyor.

"Videolarında gördüm de ne demek?" Harlow bana doğru eğilirken soruyor.

"YouTube'da. O ... o bir dövüşçüydü."

Kelsey başını sallıyor. "Ben de onları izledim. Ama yemin ederim sadece senin için araştırma yapmak içindi. Onun başka bir adamla minderde yuvarlanmasını görünce hiç tahrik olmadım. Aslında bu bir yalan. İki dövüş izledim ve sonra işimi halletmek için Tumblr'a gidip erkek erkeğe ateşli bir aksiyon bulmak zorunda kaldım."

Legend beni ekranda döndürürken ben de aynı şeyi yapmak istiyorum. *Neredeyse*. Beni oraya götürecek ateşli bir erkek erkeğe aksiyona ihtiyacım yok ama işimi *halletmek* için şu anda cidden kendimi affettirebilirim.

Bu daha önce hiç başıma geldi mi?

Aptalca bir soru. Hayır, olmadı. Asla olmadı. Asla. Bu şekilde değil.

Dur, Scarlett. Adamı duydun. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Harlow telefonunu masanın ortasına yığılmış diğerlerinin üzerine bırakırken, hatırlatma vızıltımın geri kalanını öldürüyor.

Ama Q'nun ne dediğini hatırlıyor musun? Beynim tartışıyor. *"Belki onun için iyi olursun. Ama Tanrı bilir, denemek için yeterince yaklaştımana asla izin vermez."* Ben bu ifadeyi daha fazla irdeleyemeden, Kelsey'nin kafası yana kayıyor.

"Aman Tanrım, şimdi bakma ama bu Meryl Fosse değil mi? Vay a n a s ı n ı . Onun burada ne işi var?" Harlow diyor ve Tanrı'ya şükrediyorum ki güvenli bir sesle fısıldayabiliyor.

Tabii ki hepimiz baktık.

Kelsey dudaklarını kıpırdatmadan, "Su içilen bir yerde yakalanması zor bir çita görmek gibi," diye mırıldanıyor.

Monroe'nun bir şey söylememesini umarak nefesimi tutuyorum ama şaşırtıcı bir şekilde söylemiyor ve telefonuna uzanıyor.

"Ona bir şeyler söylemelisin Scar. Bu ona senin hakkında ne kadar yanıldığını göstermek için mükemmel bir fırsat değil mi?"

Onu Curated'a davet ettiğimde Meryl Fosse'un reddinin acısını hâlâ hatırlıyorum. *"En iyi hayatlar Curated değildir, Bayan Priest. Onlar yaşanır. Sattığınız şey çok mükemmel. Çok ... sahte."*

Sahte. Tanrım, bu kelime hala bende kurdeşen dökme isteği uyandırıyor.

Ben sahte değilim. Hayatım sahte değil. Gerçek, yemin ederim. Ve kesinlikle mükemmel değil, her ne kadar #LifelsMessy hashtag'ini kullanarak şamatacı ailemin eğlenceli fotoğraflarını paylaşamasam da.

Üçüncü nesil bir Fosse olan ve atalarından kalan tüm paraya hâlâ sahip olan Meryl Fosse, risk altındaki gençler için bir hayır kurumu işletiyor. Kocasını ve çocukları sık sık etkinliklerde ona eşlik ediyor ve itiraf etmeliyim ki sosyal medya hesaplarındaki fotoğraflara bakarak olması gerekenden çok daha fazla zaman geçirdim. Her şeye sahipmiş gibi görünen bir kadın. Tabii ki benzer çevrelerde hareket ettiğimiz için Curated'a gelmek isteyip istemediğini öğrenmek için ona ulaştım.

İşte o zaman yaptığım iş hakkındaki düşük fikriyle beni yaktı.

"Umarım hayatında bir anlam bulursun Scarlett. Yoksa ne anlamı kalır ki?"

Onu bir sürtük olarak yazmak istiyorum ama yapamıyorum. Kendine hakim bir şekilde hareket etmesi ve hayatında neyin önemli olduğu konusundaki mutlak kesinliği büyüleyici. Bu ve başka hiç kimsenin böyle bir şeyi yüzüme söyleyecek kadar cesur olmadığı gerçeği. Ama o bu konuda kaba değildi. Sadece küçümsüyordu. Ve bu içimi kemiriyor.

"Onunla konuşamam. Şimdi olmaz." Üzerimdeki kırmızı elbiseye bakıyorum, tesadüfen kovboy kızının üzerindeki elbiseyle aynı...

Masanın üzerinde tuzluk şeklinde, biberin üzerinde kot pantolonlu, çizmeli ve inci çıtçıtli gömlekli bir kovboyla eşleştirilmiş.

O tuzluk ve biberliklere bayılıyorum. Acaba bana satarlar mı ya da hediyelik eşya dükkânları var mıdır? Tuzun Dolly'si, öndeki büyük neon tabeladan belli ki Dolly.

"Merhaba Meryl, seni burada görmek ne güzel," diyor Monroe, kadını ve kocasını masamıza doğru el sallayarak.

İçimdeki utanç duygusu bir yüksek fırın gibi patlıyor. *Neden, Monroe? Neden mi?*

Meryl ve kocası Johan bize doğru geliyor ve dudakları şaşkın bir gülümsemeyle eğiliyor. "Bu beklenmedik bir tesadüf değil mi?"

Harlow ona şöyle bir baktı. "Dur tahmin edeyim. Hayır yemeği ve dans. Yemek berbattı ve yenecek gibi değildi, ama sen birkaç kadeh fazla şarap içtin ve çocuk sahibi olmadan önce yaptığın gibi eğlenmeye karar verdin."

Johan gülüyor ve ellerini çırpıyor. "Medyum olmalısın."

"Hayır, Meryl'in yaka kartı hâlâ takılı."

Meryl elbisesine iliştirilmiş mıknatıslı rozete bakıyor. "Kahretsin. Onları çıkarmayı hep unutuyorum." Çıkarmak için hamle yaptı ama kocası ondan önce davrandı.

"Bu benim işimdi. Onun yerine bizi oradan çıkarmaya çalışırken çok fazla el sıktım. Üzgünüm, bebeğim."

Onun bu sevgisi karşısında kalbim eriyor. Neredeyse on beş yıldır evliler ve bence ona hâlâ *bebeğim* demesi çok sevimli.

Ben de bunu istiyorum. Johan gibi bir ortak istiyorum, bizi bir hayır etkinliğinden çıkarmak için el sıkışacak, böylece üçte kahvaltı yapmaya gidebileceğiz.

yağlı kaşık lokantasında eski günleri yad edeceğiz.

Meryl bana baktı. "Seni burada gördüğüme şaşırdım, Scarlett. Bu senin imajına pek uymuyor gibi."

Bu bir alay değil, ama öyle olabilirmiş gibi geliyor.

"Bir anlam arıyorum." Kelimelerin nereden geldiğini bilmiyorum ama çıkar çıkmaz Meryl'in yüzü yumuşuyor.

"Aferin sana."

"Masamız hazır tatlım," diyor Johan Meryl'e yol göstermeden önce. Meryl onu takip etmek için dönmeden önce bana gülümsüyor.

"Bu da neydi şimdi?" Monroe soruyor. "Anlam mı arıyordun? Bir sık arıyorum demeliydin."

"Hiçbir şey," diyorum ve dikkatimi önümdeki tabağa veriyorum. Biri sandalyeyi çekip yanıma oturmadan önce sadece bir ısırık alabildim.

Çenem düştü. "Flynn?"

Eski üvey kız kardeşim dar siyah bir pantolon, siyah deri botlar, dar siyah bir atlet ve arkasında yıldız şeklinde büyük kesikler olan siyah deri eldivenler giymişti.

"Vay canına, kızım. Ne giyiyorsun böyle?" Harlow'un bakışları Flynn'in eldivenlerine kilitlendi. "Sapık bir kulüpte striptizci misin? Çünkü eğer öyleysen, bunun hakkında her şeyi duymam gerek."

Flynn deri ceketini boş sandalyenin arkasına fırlatıyor ve eldivenlerini çıkarmak için her iki parmağının ucundan tutarak uzanıyor. "Ben striptizci değilim. Olsaydım, hâlâ işte olurdum."

"Coyote Ugly?" Monroe, Kelsey'nin tabağından bir patates kızartması çalarken soruyor. "Seni kalkıp bir barda şarkı söylerken ve vücut shot'ları yaparken görebiliyorum."

Flynn'e bakıyorum, teknik olarak artık küçük kız kardeşim olmayan yirmi yaşındaki bu çocuğun nasıl bir belaya bulaşmış olabileceğine dair endişelerim içimde kabarıyor.

"Çalışıyordum."

"Bir işin mi var?"

Sanki aptalca bir şey önermişim gibi başını geri çekti. "Hayır. Dönem başlar başlamaz yirmi dört kredi alacağım. Bir iş için zamanım olmayacak."

"O zaman ne olacak, Flynn?" Kafamda milyonlarca senaryo canlandı. "Eğer sen-" diye kestirip atıyorum çünkü kafamdaki olasılıkları dile getirmek bile istemiyorum.

"Striptiz yapmıyorum, fahişelik yapmıyorum ya da barlarda dans etmiyorum. Yarışıyorum."

Dördümüz de ona göz kırpıyoruz. "Ne?" Seslerimiz birbirine karışıyor ve diğer müşteriler dönüp tekrar bize bakıyor.

Sesimi fısıltıya düşürüyorum. "Yarışmak mı? Anlamıyorum."

Sütyeninin içine uzanıp katlanmış iki kâğıt parçası çıkarıyor ve tabakların arasındaki masaya bırakıyor.

Birini ben kapıyorum, Monroe da diğerini. Kâğıdı açıp bakıyorum. Bir arabanın tapusu.

"Bu da ne?" Marka ve modele bakıyorum, 1993 model bir Toyota Supra.

"Neden 2014 model bir Camaro'nun ruhsatı var sende?" Monroe soruyor, diğer kâğıt parçasına bakarken sesi benim kadar şaşkın geliyor.

Flynn her birimizin elinden başlıkları alıyor ve sütyeninin içine geri sokuyor. "Erkekler beni alabileceklerini düşündüler. Kız sürücüleri yeterince ciddiye almıyorlar. Ama bu harika; hafife alınmak onları ezdiğimde daha da tatlı oluyor. Ben ve bebeğim bu gece yanıyorduk."

"Araba yarışı yapıyorsun. Para için. Daha doğrusu başka arabalar için mi?"

"Buna pembeler için yarışmak deniyor. Üniversite parasını nasıl ödediğimi sanıyorsun? Anneme yalvarmadığım sürece yirmi beş yaşına kadar vakıf fonuma dokunamam, ki bunu yapmayı reddediyorum. Ayrıca borca girmek istemedim. NYU ucuz değil ki."

"Dur bir dakika." Kelsey parmaklarından bir patates kızartması sarkıtarak araya girdi. "Yirmi beş yaşına geldiğinde kolayca geri ödeyebileceğin ve annen olmadan güven fonuna erişebileceğin öğrenci kredileri almak zorunda kalmamak için pembe fişler için yarışyorsun ve okul ücretini finanse etmek için arabaları satıyorsun?"

"Aynen öyle. Ayrıca, bu işte gerçekten iyiyim. Ve çok eğlenceli. Daha önce hiç böyle bir adrenalin patlaması yaşamamıştın."

Kelsey'e döndüm. "Hâlâ sarhoş muyum?"

"Muhtemelen, ama bu gerçek ve kız kardeşin yasadışı bir sokak yarışçısı."

Flynn kızartmayı Kelsey'den alıyor ve ağzına atıyor. "Bahar dönemine kadar okul harcı için endişelenmek zorunda olmayan çok iyi bir yasadışı sokak yarışçısı ve sonra çift anadal yaparak bir yıl erken mezun olacağım. O yüzden beni yargılamayın. Ben her şeyi hallederim."

Kapı çalıyor ve Harlow'un dikkati girişe yöneliyor. "Yani az önce içeri giren polisler seni aramıyorlar mı?"

Flynn sandalyesinde kayarken boş kahve bardağına uzanır ve yudumlanmış gibi yapar. "Muhtemelen aramıyorlardır. Hiç polis çağrılmadı. En azından polis telsizinden bir şey çıkmadı."

Flynn'e sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyorum. "Seni daha dün gördüm ve sen bunlardan bahsetmenin önemli olduğunu düşünmedin mi?"

Bana bir gülümseme fırlatıyor. "Kahvede söyledim. Şimdi soru sormaya başlarsa bütün gece seninle dışarıdaymışım gibi davran." Uzanıp çeneme dokunuyor ve bana bir öpücük verirken açık ağzımı kapatmamı işaret ediyor. "Sen en iyisisin, Scar."

OTUZ YEDİ

EFSANE

TRoux ve Bump peşimde kapıdan çıktığımda kulüp hâlâ sallanıyordu. Buradan siktir olup gitmeliyim ve eğer onları Q'nun ilgilenmesi için geride bırakabilirdim, bıraktırdım. Ama ben her zaman sorumluluklarımı yerine getiririm ve Bump ve Roux da tam olarak öyle. *Benimkiler.*

Scarlett Priest'in aksine.

O benim değil ve asla da olmayacak.

"O kadın çok güzeldi. Gerçekten çok güzeldi."

Bump'a bakmak için başımı iki yana sallıyorum. "Hangi kadın?"

"Sana getirdiğim kızın yanındaki. Güzel kahverengi saçları vardı. Yumuşak görünüyordu. Ona dokunmak istiyorum, Gabe. Dokunabilir miyim?"

Lanet olsun. Şimdi Bump Scarlett'in arkadaşlarından birine kafayı takmış durumda, ki bu da endişelenmem gereken son şey, çünkü bu onun tekrar aklıma girdiği anlamına geliyor.

Kulübün arkasındaki bir ara sokağa park etmiş olan Bronco'ma doğru yürüyoruz. Etrafı hızlıca tarıyorum, kimsenin arabayı kurcalamadığından ya da üzerimize atlamak için beklemediğinden emin oluyorum ve kilidi açıyorum. Bump, Roux için arka kapıyı açıyor ve o da içeri atlıyor.

Şehrin dışına çıktığımızda, Bump hâlâ bir şeyler geveliyor ama söylediği tek kelimeyi bile dinlemiyorum.

Scarlett'i düşünmeden edemiyorum. Nasıl hissettiğini. Söylediklerini. Yaptığı daveti kabul etmeyi ne kadar çok istediğimi.

Hayır. Ben kararımı verdim, hepsi bu. O yola girmem için hiçbir şansım yok. Bundan iyi bir şey çıkmaz.

Telefonum bardak tutucusunda vızıldıyor ve ben ışıklarda fren yaparken Bump ona uzanıyor.

"Ver onu bana." Elimi uzattım ve Bump'ın gözleri büyüdü. "Vay be. Hassiktir."

Ondan aldım ve ekrana baktım.

Bilinmeyen Numara: Kaya gibi serttin. Beni istemediğini söyleme, çünkü gerçeği biliyorum. Asıl soru şu: Bu konuda bir şeyler yapacak kadar erkek misin?

Biri korna çaldı ve başımı kaldırıp ışığın yeşile döndüğünü gördüm.

Ne oluyor lan? Numaramı nereden bulmuş?

Telefonu cebime sokup gaza basıyorum ve Bump ile Roux'yu koltuklarına doğru sarsıyorum.

"Bunun için üzgünüm."

"Kimdi o?" Bump kilisedeymiş gibi fısıldıyor.

"Kapa çenenin, Bump. Az önce ne okuduğunu sanıyorsun? Okumadın."

Neyse ki yolcu koltuğunda bir süre sessiz kalıyor. Garaja yanaşana kadar nihayet tekrar konuşuyor.

"Ondan hoşlanıyorum. Bence Jorie de ondan hoşlanırdı." Loş ışıkta ona baktığımda devam ediyor. "Bana gerçekten kızabilirdi

Ama yine de yardıma geldi. Diğer insanlar da geldi. Artık Biloxi'ye geri dönmeyeceğiz, değil mi? Çünkü burayı seviyorum. Geri dönmek istemiyorum. Biloxi kötü bir yer."

Bump'ın ağzından çıkan her kelime bana enayi yumruğu gibi çarpıyor. "Neden Biloxi'ye geri döneceğimizi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor, Roux'yu sevmek için arka koltuğa uzanıyor. "Eğer tüm parayı kaybedersen, gidecek bir yerimiz olmaz. Ama her zaman eve dönebilirsin derler. Yine de eve gitmek istemiyorum, Gabe. Zoe ve Q'yu özlerim ve-"

Bump, Q'nun ailesindeki herkesin adını sayana kadar devam edecek, ben de onu susturmak için parmağımı kaldırıyorum.

"Dinle, evlat. Biloxi'ye geri dönmeyeceğiz. Ne olursa olsun. Söz veriyorum."

Bump'ın yüzü aydınladı. "Güzel! Çünkü bize yardım etmesi için onu bu yüzden getirdim. İşe yaradığına çok sevindim. Bu gece herkes çok mutluydu. Keşke sen de mutlu olsaydın. Bu harika olurdu."

Masumların ağzından . . .

Lanet olsun.

"Mutluyum, Bump." Yalanın içi boş çıkıyor ve Bump'ın bunu anlaması için dahi olması gerekmiyor.

"Hayır, değilsin Gabe. Ama olacaksın. Sen mutlu olana kadar Jorie mutlu olmayacak."

Hay sikeyim. Beni. Sözleri artık yumruk gibi değil. Şimdi ruhumu kesiyorlar.

Kısmen, suçluluğun üzerimde ne kadar ağır olduğunu bilmesine imkân olmadığı için, çünkü artık bu kadar karmaşık kavramları anlayamıyor. Moses Buford Gaspard'ın ekibi, günler önce benden şaka yollu çaldığı şapkayı taktığı için onu ben zannederek kafasından vurduğundan beri değil. Moses'ın adamlarından biri

Jorie'ye bir kurşun sıktı ve ikisini de sel sularına attı, Bump'ın ölmediğinden ya da onun ben olmadığımın asla şüphelenmedi.

Bump karaya çıkmayı başardı ama Jorie çoktan kurtulmuştu. Küçük kardeşi eve ulaştığında hayata zar zor tutunuyordu.

Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anladığımda hissettiğim dehşeti asla unutmuyacağım. Katrina'yı apartmanımızda atlattık ve sonra bize yiyecek ve su bulmak için ayrıldım çünkü hazırlıklı değildik.

Onları asla bırakmamalıydım. Bump ve Jorie yerlerinde kalmalıydı. Dairemizden neden ayrıldıklarını hala bilmiyorum. Bump da bana nedenini asla söyleyemedi.

Moses'ın sonuçlarına katlanmadan hesaplaşma fırsatını kaçırmayacağını bilmeliydim. Çünkü fırtına sonrasında kural yoktu. Burası Vahşi Batı'ydı ve o da intikamını masumlardan aldı.

Suçluluk duygusu beni ezmekle tehdit ediyor ve beni yok etmeden önce kendimi bu anıdan çekip çıkarmam gerekiyor. "Geç oldu, Bump. Ben Roux'yu geçireyim. Sen yatağına git."

"Tamam, Gabe. Yarın bizim günümüz. Sakın unutma."

"Unutmuyacağım," diyorum ona. "İyi geceler."

O kamyonetten inip içeri girer girmez başımı direksiyona yaslıyorum.

"Çok üzgünüm, Jorie. Sen daha iyisini hak ediyordun. İkiniz de hak ettiniz. Ve ben size adaleti sağlayacağım. Her şeyi düzelteceğim. Söz veriyorum." Kelimeleri karanlığa fısıldıyorum ve sonra hepsini bir dahaki sefere kadar beni tekrar kesip açamayacağı bir yere geri itiyorum.

"Hadi, Roux. Gidelim, bebeğim."

Kamyondan atlayıp kapısını açtım ve neredeyse telefonumu unutuyordum. Almak için içeri uzandığımda, mesaj hâlâ

Ekran, benimle alay ediyor.

Kaya gibi serttin. Beni istemediğini söyleme çünkü gerçeği biliyorum. Asıl soru, bu konuda bir şeyler yapacak kadar erkek misin?

Silmeliyim. Ona numaramı kim verdiyse kov. Ona kulübe bir daha gelmemesini söyle.

Ama yapmadım. Roux işini yaparken telefonu yanımda taşıyorum ve yukarı çıkıp kapıyı arkamdan kilitledikten sonra tekrar okuyorum.

O senin için değil, kendime hatırlatıyorum. Ondan isteyeceğin şeylerle başa çıkamaz. Onun hayatı mükemmel. İkinizi de ter içinde bırakan ve nefes nefese bırakan pis, kirli seks hakkında bir bok bilmiyor.

Onun üzerimde yükseldiğini, başını arkaya atmış ve dudaklarında benim adımla sikime bindiğini hayal etmek durdurulamayacak kadar güçlü.

Kahretsin, ama boşaldığında çok güzel görünecek. Onu belinden kavradığımı hayal ediyorum, onu ters çevirip arkadan becermek için çekmeden önce bana daha hızlı ve daha sert binmesine yardım ediyorum.

"Ellerini yatak başlığına koy. Kımıldatmayın."

Yüzündeki korku ifadesi beklentiye dönüşüyor ve sikim acı verecek kadar sertleşiyor.

Hay sikeyim.

Buna mastürbasyon yapamam. Ona değil. O zaman gerçekten boku yerim.

Çok kötü olur. Çünkü bunu yapmadan duramam. Ya bunu yapacağım ya da mesajına cevap verip başımı daha fazla belaya sokacağım.

Servis istasyonunun üstündeki tek yatak odalı dairemdeki banyoya yöneliyorum, kıyafetlerimi her seferinde bir parça yırtıyorum. Duş spreyi başıma vurup kokusunu yıkadığında, bir elimde sikim vardı bile. Kendimi sert ve hızlı bir şekilde okşarken diğer elimi duvara dayıyorum, aynı onu ikinci ya da üçüncü kez becermek istediğim gibi.

Bunu yapmamalıyım, ama kendime söz veriyorum, bu sadece bir seferlik olacak. Sonra onu rahat bırakacağım. Bir daha yanına gitmeyeceğim. Ona dokunmayacağımdan eminim. Kaşıntıyı kaşımak için ihtiyacım olan tek şey bu.

Ama patladığımda, döllerim fayans duvara sıçradığında, lanet bir yalancı olduğumu biliyorum.

Onu tekrar görmeliyim.

Duşumu bitiriyorum ve daha kurulanmadan telefonum elimde.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Kesinlikle mantıklı bir açıklaması yok ama baş parmaklarım hareket ediyor ve fikrimi değiştiremeden GÖNDER tuşuna basıyorum.

Ekrana ve az önce gönderdiğim mesaja bakıyorum.

Senden istediğim şeyi kaldırabileceğini düşünüyorsan, Cumartesi gecesi görüşürüz.

OTUZ SEKİZ

SCARLETT

Kelsey ve ben birlikte benim evimde kalıyoruz ve Kelsey sabah ayrılana kadar sadece bizim olmadığımızı fark ediyoruz.

Dün gece burada olan insanlar.

"Aman Tanrım. Chad'de Curated'ın anahtarı mı vardı?" Kelsey mutfak tezgâhımda duran kırtasiye malzememin üzerine karalanmış notun üstündeki tek anahtara bakarken sesi kısık çıkıyor.

Umarım siktiğin çocuk buna değer.

Tüylerim diken diken oluyor, sanki görünmez örümcekler gibi.

"Aman Tanrım. Buradaydı," diye fısıldıyorum şok içinde. "Yan kapının anahtarının onda olduğunu unutmuşum. Güvenlik kayıtlarını kontrol etmeliyiz. Başka bir şey yapmadığından emin olmalıyız."

Kelsey o kadar hızlı başını sallıyor ki çenesi göğsüne değebilir diye düşünüyorum.

Yatak odamdan aceleyle dizüstü bilgisayarımı alıp buluttaki güvenlik görüntülerine erişiyorum ve dün geceyi tarıyorum. Saat ikiyi geçiyordu.

Chadwick'in yüzünü ekranda gördüğümde, doğrudan dairemin merdiven boşluğuna açılan kapının kilidini açıyor, ancak dairemde geçmeden Curated'a erişime izin vermiyor. Merdivenlere yöneldiği anda onu kaybediyorum.

Kelsey yanımdan bir sonraki kamera görüntüsüne geçmemi izliyor. Merdiven boşluğundaki Curated'a açılan tüm kapılar farklı bir anahtar kullanıyor, bu yüzden onları geçip dairemin arka kapısının kilidini açması şaşırtıcı değil.

"Onun burada olduğuna inanamıyorum," diyor ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturarak. "Tanrım, bu çok ürkütücü."

Dairenin içinde kaybolduğunda elimde hiçbir şey yoktu. *Çünkü dairemde kamera yok.* Mahremiyetimi kaybetmek istemedim.

"Çok ürkütücü, özellikle de burada ne yaptığını bilmediğim için. Hem de hiç." Ona bakıyorum ve yüzümde olması gereken korku ve iğrenme karışımını hayal edebiliyorum.

"Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin." Kelsey dönüp odayı tarıyor. "Bir şey alıp almadığını biliyor musun?"

Bir tiksinti dalgası tüm vücudumu sarıyor ve neredeyse dişlerimin takırdamasına neden oluyor.

"Bilmiyorum. Yani, sanırım? Belki?" Hareketlerim titreyerek yatak odasına sürükleniyorum, yeni yaptığım yatağa ve şifonyerimin üstündeki mücevherlere bakıyorum. Komodinlerimin abajurları hâlâ mükemmel bir şekilde düz duruyor.

"Neden buraya gelip bana baktın bir not ve anahtarını bıraksın ki? Neden postayla göndermedi?"

Kelsey arkamda beliriyor. "Çünkü bunu istedi. Seni korkutmak için. Kendi evinde huzursuz hissetmen için. Çünkü bir pislik böyle bir şey yapar. O pislikten şimdi eskisinden daha çok nefret ediyorum."

Sığınağımı ihlal ettiğinde ne yaptığını çok iyi biliyordu. Orosu çocuğu.

"Muhtemelen onu arayıp nedenini sormanı bekliyordur," diyor Kelsey elimi tutmak için dönerken. "Ama yapamazsın. İletişim yok. Bırak gitsin. Ona istediği enerjiyi ve ilgiyi verme. Seni tekrar içine çekmeye çalışacaktır."

Dün gece söylediği çirkin şeyleri düşünüyorum ve o haklı. Chadwick'in saçma ultimatoma boyun eğmemi ve Noel'de evlenmemizi beklemesi hâlâ aklımı başımdan alıyor. Vücudumda bir ürperti daha dolaşıyor.

"Onunla işim bitti. Bir daha asla hayatımın bir parçası olmasına izin vermeyeceğim." Dudaklarımdan dökülen bu yemin Kelsey'nin yüzündeki endişeyi yatıştırıyor.

"Güzel. Çünkü ona ihtiyacın yok. Güven bana. O kadar uzun zamandır senin kuyruğuna takıldık ki, ağırlığına alıştık. Babanın şirketindeki pozisyonunu korumak için sana ihtiyacı vardı. Bu yüzden bu kadar ısrarcı oldu."

İyi niyetli olduğunu biliyorum ama Kelsey'nin sözleri başka bir darbe oldu. Çünkü Chadwick'in benimle kalmasının tek nedeninin bu olduğunu fark etmemiştim. Belki *benimle* bir ilgisi vardır diye düşünmüştüm. Ama hayır, her şey onun için yapabileceklerim ve statüsüyle ilgiliydi. Katıldığım tüm iş yemeklerini, sıkıldığım tüm elleri ve yaptığım küçük sohbetleri düşünüyorum. Beni koluna taktığında itibarı artıyordu ve tek önemseydiği buydu.

Bir daha asla. Bir daha asla.

Bir daha asla bir erkekle birlikte olmayacağım çünkü onun için yapabileceklerimi beni istediğinden daha çok istiyor.

Tabii ki aklım hemen Legend'a ve bu sabah uyandığımda telefonumda olan mesaja gidiyor.

BİLİNMEYEN NUMARA: Senden istediğim şeyi kaldırabileceğini düşünüyorsan, Cumartesi gecesi görüşürüz.

İçimden bir ses benden her ne istiyorsa, bunun adımla, statümle, paramla ya da ailemle hiçbir ilgisi olmadığını söylüyor.

Hala Kelsey'e mesajdan bahsetmedim, çünkü ne diyeceğinden emin değilim. Ve eğer gelecek cumartesi gecesi beni gitmekten vazgeçirmeye çalışacaksa, böylece onunla ilişkiye girmeyeceksem, bunu duymaya hazır değilim.

Ayrıca, hâlâ çok yeni ve heyecan verici, bunu biraz daha kendime saklamak istiyorum. Henüz telefonumun kilidini bile açmadım, çünkü gerçek olduğundan emin olmak için birkaç dakikada bir ekrandaki metne bakıp duruyorum.

Bir de Legend'ın bir şekilde numaramı bulup bana mesaj attığı gerçeğini her düşündüğümde yaşadığım küçük heyecan var.

Bu da ben ayrılmadan önce söylediği şeyi aklıma getirdi. *"Kollarımda nasıl hissettiğini bilmek hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak."*

"İyi misin, Scar? Polisi arayıp Chadwick olayını bildirmek ister misin? Chad'in anahtarı olması, içeri girmek için onu kullanmaya hakkı olduğu anlamına gelmez. Belki onu sarsıp seni rahat bırakmasını sağlayacak kadar korkutabilirler."

Kelsey'nin endişesi beni günümüze geri döndürüyor ve Chadwick'i düşünmektense tercih ettiğim Legend'ı düşünmekten uzaklaştırıyor.

Tezgâha ve Nespresso makineme doğru ilerleyip düşüncelerimi dağıtmak için kahve yapıyorum. Espresso demlenir demlenmez başımı sallıyorum ve cevap veriyorum.

"Polisleri rahatsız etmeye değeceğini sanmıyorum. Chadwick sadece anahtarını geri verdiğini söyleyecek ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey olmayacak. İzinsiz *girdiğini* bile iddia edemem çünkü *anahtarı ona ben verdim*."

"Doğru. Ama yine de." Kelsey yavaş bir daire çizerek dönüyor. "Dairendeki tek bir şeye bile dokunduğu düşüncesinden nefret ediyorum. Ya tam bir sürüngense ve iç çamaşırını falan çalmışsa?"

Yatak odasına koşup iç çamaşırını sandığımın çekmecelerini açarken öğürme refleksim devreye giriyor.

Geçen gün vitrinde gördüğümde aldığım lavanta rengi büstiyer de dahil olmak üzere her şey yerli yerinde görünüyor. Chadwick o iç çamaşırlarını üzerimde hiç görmemişti. Sanırım içten içe onun bu çabaya değmeyeceğini biliyordum. O sadece babama yaklaşmanın kolay bir yoluydu.

Lanet olsun. Babam.

Çekmeceleri kapatıyorum ve Kelsey'nin kahve makinesinin başına geçtiği mutfak-oturma odası alanına geri dönüyorum. Kendi fincanına şeker karıştırmadan önce bana bir demitasse fincanı uzatıyor.

"Babam konusunda ne yapacağım? Ona nasıl söyleyeceğim? Sence Chadwick çoktan söylemiş midir?"

Aramızdaki yıpranmış bağı kaybetme ihtimali tamamen berbat.

"Tatlım," diyor Kelsey tabağını masaya kaydırıp bir sandalye çekerken. "Baban da Chadwick olayına karıştığı için çok üzgünüm. Bu yüzden bu işin yürümesini istediğini biliyorum. Ama eninde sonunda onunla kendi ortak noktayı bulmak zorunda kalacaksın."

Zengin, dumanı tüten demlikten bir yudum alıyorum. "Keşke bu kadar kolay olsaydı." "Ben de bebeğim. Ben de."

Birlikte birkaç dakika sessizce oturuyoruz ve sistemimi normale döndürmek için gereken kafeini emiyorum. Bu kadar geç saatlere kadar dışarıda kalıp içki içip dans etmeyeli ve genel olarak harika bir gece geçirmeyeli yıllar olmuştu.

Legend ile dans ettim.

Aklım hemen metne gitti. Açarsam nasıl cevap vereceğime karar vermem gerekiyor. Ya da cevap verip vermeyeceğime. Kimi kandırıyorum ki? Cevap vereceğim. Karşı koyamıyorum. Çekimi çok güçlü.

Kelsey'e sarıldıktan ve o dairemden ayrıldıktan otuz saniye sonra kendimi zor tutuyorum. Pijamalarımın üzerine pelüş bir bornoz sarıyorum ve cebimden telefonu çıkarmadan önce deniz mavisi kadife bir koltuğa uzanıyorum.

Şifremi yazıp telefonumun kilidini açmadan önce ekrandaki mesajı tekrar okudum. Metin balonuna dokunuyorum ve ...

Bu da ne böyle?

Bu sadece ondan gelen doğaçlama bir mesaj değildi.

Önce benden ona bir mesaj var.

Kaya gibi serttin. Beni istemediğini söyleme, çünkü gerçeği biliyorum. Asıl soru, bu konuda bir şeyler yapacak kadar erkek misin?

Ne? Ne. Lanet olsun.

Bunu ben yazmadım. Milyon yıl geçse de o adama o mesajı göndermezdim. *Ama biri göndermiş, benim telefonumu kullanarak.*

Zaman damgasında 03:04 yazıyor, yani ... Dolly's Diner'da olmalıydık. Bu da arkadaşlarımdan birinin yaptığı anlamına geliyor. Telefonlarımız masanın üzerinde yığın halindeydi. Kolay erişim.

Kelsey olmasına imkan yok. O asla . . . Geriye Monroe ya da Harlow kalıyor.

Lanet olsun.

Artık nasıl cevap vereceğimi düşünmüyorum. Şimdi kimi *öldürmem* ya da *teşekkür* etmem gerektiğini düşünüyorum.

Tanrım. Ne karmaşa ama.

OTUZ DOKUZ

EFSANE

Cevap vermediğini biliyordum çünkü bir aptal gibi sabah ilk iş telefonumu kontrol ettim. Hiçbir şey.

Muhtemelen bayılmıştır ve uyanmamıştır. Bunun bir anlamı yok. Ayrıca, neden bunu düşünüyorum ki?

Yataktan kalkıp çişimi yapmak ve dişlerimi fırçalamak için banyoya gidiyorum. Bugün Pazar ve sezon öncesi maçları var, bu da Q'nun tüm geniş ailesinin hurdalığın diğer tarafındaki büyük beyaz evlerinde barbekü yapacakları ve Bump'ın tüm akşam orada takılmak isteyeceği anlamına geliyor.

Bu da bana dün geceki rakamları kontrol etmek ve bize ne kadar yer kazandırdığını görmek için sabahı bırakıyor. Gelecek Cumartesi geleceğini sanmıyorum, bu yüzden tüm hafta boyunca rakamları yakından izlemem ve Scarlett Priest etkisinin insanları getirmeye devam edip etmediğini ya da tek seferlik bir anlaşma olup olmadığını görmem gerekecek. İçgüdülerim insanların gelmeye devam edeceğini söylüyor, ancak içgüdülerim açılış gecesinde bir silahlı çatışma olacağını öngörmüyordu.

"Gabe! Uyanık mısın? Krep yaptım."

Bump'ın sesi yanık krep kokusuyla birlikte kapıdan geliyor.

Kapıya koşmadan önce bir çift eşofman alıp üzerime geçiriyorum. Bump elinde kararmış bir kahvaltı tabağıyla orada duruyor ama ben onu geçip dairesine koşuyorum. Mutfakta, ocağın üzerinde bir tava var, içinden dumanlar yükseliyor. Tavayı ocaktan alıyorum, davlumbazın fanını çalıştırıyorum ve tavayı dışarı koymak için yangın merdivenine doğru ilerliyorum.

"Hey! O benim kahvaltım! Ne yapıyorsun?" Bump dışarıda beni takip ediyor, yüzü kıpkırmızı.

"Bump, dostum. Yemek yaparken bir şeylere dikkat etmelisin. Yağ yangınından sonra ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Yaşamak için yeni bir yer bulmak zorunda kalmamızı istemezsin, değil mi?"

Bump'ın yüzü üzgün bir ifadeye bürünür. "Tekrar taşınmak istemiyorum. Burayı seviyorum. Bunu yapmak istememiştım."

"Sorun değil dostum. Olur böyle şeyler. Onun yerine seni kahvaltıya götürmeme ne dersin? Sadece sen ve ben?"

Yüz ifadesi anında yumuşayıp gülümsedi. "Gerçekten mi?"

O anda son zamanlarda çocukla yeterince vakit geçirmediğimi anlıyorum ve bu beni derinden yaralıyor. "Evet, gerçekten. Giyin hadi. Tavayla sonra ilgileniriz."

Sanki ona striptiz kulübüne gideceğimizi söylemişim gibi ellerini çırpıyor. "Tamam, Gabe! Bana iki dakika ver. Hazır olacağım. Bensiz gitme."

"Seninle kamyonda buluşuruz. Acele etme."

Bump'ın heyecanlı mırıltısı beni dairenin dışına kadar takip ederken, bir gömlek, farklı bir pantolon ... ve telefonumu almak için geri dönüyorum.

Hâlâ mesaj yok.

Belki de dün geceki alkolün etkisi vardı.

Belki de Scarlett benim gibi bir adamla gün ışığında hiçbir şey yapmak istemiyordur.

KIRK

SCARLETT

A Harlow ve Jimmy'yi telefonumla uyandırdıktan sonra, Legend'a gönderilen mesajdan onun sorumlu olmadığını öğreniyorum.

Yani Monroe'ydu. Aramak yerine, Yukarı Doğu Yakası'na gidip onu şahsen ziyaret ettim.

"Neden bu kadar erken geldin? Dün gece de dışarıdaydın. Hiç uyumaz mısın sen?" Monroe esneyerek soruyor.

"Beni içeri davet edecek misin, etmeyecek misin?" Çatı katının kapısının dışındaki havadar lobiden soruyorum.

Monroe gözlerini deviriyor ve geri adım atarak çift kapılardan birinin açılmasına izin veriyor. "Tamam. Ama ben bloody mary yapıyorum ve sabaha votkayla başlamanın iyi olmadığı hakkında bir şeyler duymak istemiyorum. Bugün Pazar ve umurumda değil."

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, traverten fuayeyi geçip Monroe'nun çoğunlukla içki karıştırmak için kullandığı büyük mutfağa kadar onu takip ediyorum.

"Bunu neden yaptın?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve arkasını dönüp bana bakmasını bekliyorum.

Buzluktan bir şişe votka çıkarırken omzunun üzerinden bakıyor. "Ne yaptım?"

"Legend'a benim telefonumdan mesaj at! Numarasını nereden buldun?"

Utangaç görünmek yerine, yüzüne kedinin kanaryayı kaptığı gibi bir gülümseme yayılıyor. "Cevap verdi mi?"

"Aman Tanrım, Monroe! Aklından ne geçiyordu? Ve neden bana söylemedin? *Peşimden* geliyor sandım ama sonra mesajı açtığımda sadece senin ona gönderdiğin müstehcen bir mesaja cevap verdiğini gördüm! Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Külotunu içinde bulunduğu durumdan çıkar ve bana teşekkür et."

"Bu konuda kendini kötü bile hissetmiyorsun, değil mi?" Ona soruyorum, sesim öfkemle birlikte yükseliyor. "Neden kötü hissedesin ki? Sen yaptığın hiçbir şey için kötü hissetmezsin. Bu bir oyun değil Monroe. Bu benim hayatım."

Organik bloody mary karışımını tezgâha o kadar sert bırakıyor ki şişe granite çarparak *kırılıyor*. "Ve onun kulübünü hayata döndürmeye karar veren ve bunun nedenini hiçbirimize söylemeyen de sensin. Sence de bu *seni* en başından beri onun peşinde olan kişi yapmıyor mu?"

Ona kaçırılma olayını ve sonrasında neler olduğunu anlatmak dilimin ucunda ama yapamıyorum. Çünkü şu anda Monroe'ya onu fırlatabileceğimden daha fazla güvenmiyorum ve 1.80 boyunda olduğunu düşünürsek, bu çok da uzak bir mesafe değil.

"Bunu yapmaya hakkın yoktu."

Monroe bana gözlerini devirdi. "O lanet atından in Scarlett. Ben sana bir iyilik yaptım. Bana teşekkür etmelisin, bir pazar sabahı daha içkimi bile içmeden bana söylenmemelisin."

Başım patlayacakmış gibi hissediyorum, bu yüzden beni bir iki derece sakinleştirmeye yardımcı olan birkaç derin nefes alıyorum. Monroe'nun yaptığı şeyin *yanlış* olduğunu görememesi beni şaşırtmamalı.

"Al, bir içki iç." Ben ona ters ters bakarken bir shot votkayı tezgahın üzerinden bana doğru itiyor.

"Sabahın onunda içmem ben."

"Her neyse." Bir tutam Tabasco ekliyor, ardından birkaç tutam kereviz tuzu ve bir tutam karabiber serpiyor. Monroe bir yudum almadan önce karıştırmak için yapraklı bir kereviz sapını karışımının içine atıyor. "Tanrım, bu çok iyi. Nankör bir arkadaş tarafından sabahın köründe uyandırılmaya neredeyse değdi."

Hissettiğim o birkaç derecelik sakinlik? Buharlaştılar.

"Bunu neden yaptın ki? Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Adam gibi seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu nihayet öğrenebilmen için o adamı becer. Belki sonra bana teşekkür etmen gerektiğini anlarsın?"

Geniş mutfak adasının diğer tarafındaki beyaz heykele benzeyen tabureye çöküyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Buna inanamıyorum."

"Sonunda bekâr olduğuna ve sana gerçek bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterebilecek bir adamla ilgilendiğine mi?"

"Dur. Sadece dur," diye mırıldanıyorum avuçlarımın içinde ama Monroe beni dinlemiyor.

"Hayatının her dakikasını planlamak zorunda olduğunu düşündüğünü biliyorum Scarlett. Bunu anlıyorum. Sen mükemmelsin ve geri kalanımız sadece bir karmaşa."

Başımı kaldırıp onunla yüzleştim. "Hiç de öyle düşünmüyorum. Ben mükemmel değilim."

Monroe başka bir göz devirmeyle ve büyük bir içkiyle karşılık veriyor.

"Ayrıca, bir günden daha az bir süredir bekarım ve Chadwick dün gece anahtarını geri vermek için daireme girdi ve tezgahıma boktan bir not bıraktı, yani-"

Bardak tezgâha çarpıyor. "O orospu çocuğu ne yaptı?" Monroe soruyu pat diye sorar.

"Anahtarını bırakmış. Dün gece."

"Polisi aradın mı? Onu ihbar ettin mi? Buna takip etmek denir, Scarlett."

Monroe'nun anlık korumacılığı, ona olan kızgınlığımı düşündüğümden daha fazla yatıştırdı.

"Anahtarı vardı. Yapabilecekleri hiçbir şey yok."

"Belki değıl, ama resmi bir kaydınız olur. Ya başka bir şey yapmaya kalkarsa? Yasaklama emri çıkarma ihtimaliniz varsa bu kayda ihtiyacınız var. Steve'den ayrıldığım zamanı hatırlıyor musun?  ılgına dönmüş ve i   amaşırımı kullanarak yatağımda otuz bir çekmişti."

"Tanrım, Monroe. Çok  z r dilerim. Tamamen unutmuşum." Bektan bir arkadaş olup olmadığımı merak ederek sözümü kesiyorum.

"Sorun değıl," diye cevap veriyor saçını savurarak. "Hiçbir erkek beni kaybetmeyi kabul etmez. Yine de birden fazla kişi bu acı gerçekle yüzleşmek zorunda kaldı."

Her ne kadar önemsiz bir şeymiş gibi davranıyor olsa da, az önceki endişesi, olay olduğıunda hepimize söylediğı gibi * nemli* bir şey olmadığını anlamamı sağılıyor.

"Peki, polisleri aramalı mıyım? Notu sakladım. Anahtarı kullanırken çekilmiş güvenlik kamerası görüntüleri var."

Monroe telefonunu almak için elini bornozunun cebine soktu. "Sana bir dedektifin numarasını mesaj atarım. Tedbirli biridir. Olayı sessizce belgeleyecek, böylece basına yansımayacak."

O konuşmasını bitirir bitirmez cebimdeki telefonum çalıyor ve kilidini açtığımda Legend'dan gelen mesajın olduğı ekran açılıyor.

Monroe'ya neredeyse bir barış teklifi gibi, "Geri mesaj attı," diyorum. "Ama şimdi ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. I-"

Monroe, sabah yapabileceğini düşündüğünden daha hızlı bir şekilde adanın karşısına uzanıyor ve telefonu elimden kapıyor.

Devasa paslanmaz çelik buzdolabının önünde dans etmeye başlamadan önce "Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Bu *inanılmaz*! Seni istediğini biliyordum. Dans ederken sana sarılma **şekli** ve ayrılmadan önce seninle konuşmayı ihmal etmemesi. O bağlandı. Şimdi tek yapman gereken onu kendine çekmek, bebeğim."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum, Monroe. Bu ben değilim. Benim işim bu değil."

Başını yana eğiyor ve Bloody Mary'yi kucaklıyor. Bir yudum aldıktan sonra gülümseyerek tezgahın üzerine bırakıyor. "O zaman sanırım bunun değişme zamanı geldi."

Parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor ve sırtışını dehşet içinde izliyorum.

"Tamamdır. Şimdi tek yapmanız gereken beklemek."

KIRK BİR

EFSANE

■ Mesaj geldiğinde kahvaltı parasını ödüyordu. Bump, sarışın kasiyer para üstünü sayarken ona bakıyor, bu yüzden fark etmiyor telefonuma baktığımda.

Daha açık olman gerekecek. Çünkü benden ne istediğini öğrenmek için Cumartesi gecesine kadar beklemek istemiyorum.

Sikim pantolonumun içinde sarsılıyor. *Hay sikeyim.* Telefonumu cebime geri sokup paranın üstünü alıyorum, kasiyerin davetkâr gülümsemesini görmezden geliyorum ve Bump'ı aceleyle lokantadan çıkarıyorum.

"Çok güzeldi," diyor Bump dışarı çıkar çıkmaz. "Keşke memelerini görebilseydim."

Siktiğimin çocuğu. Hiç filtresi yok ve normalde komiktir, ama şu anda tek düşünebildiğim Scarlett'in memeleri, ki bunu düşünmeye hiç hakkım yok.

Artık ayık ve hala sana mesaj atıyor. Bu kısım beni doğrudan harekete geçiriyor.

Dün gece olanlar alkolden kaynaklanan bir hata olarak kolayca geçirilebilirdi ama bu sabah o kadar da değil.

Yine de merak ediyorum. "Numaramı nereden buldu?"

Bump kamyonun diğer tarafından bana baktı. "Numaranı kim nereden buldu?"

"Scarlett Priest," diyorum, ona gerçeği söylememem için bir neden bulamıyorum.

"Onun arkadaşına verdim. Şu güzel kahverengi saçlı olana. Onun memelerini de görmek istiyorum. *Büyüktüler.*" Bump iki elini göğsünün önünde birleştirerek ne kadar büyük olduklarını gösteriyor.

Fiziksel tanımına bakılırsa -kahverengi saçlar, büyük göğüsler- dün gece Scarlett'le kulüpte olan atıcılardan birinin karısı Monroe Grafton'dan bahsediyor olmalıydı.

Vay canına.

"Bunu ne zaman yaptın, dostum?"

"Dün gece. Merdivenlere doğru yürüyordu. Onu yakından görmek istedim. Benimle konuşsun diye ona senin küçük kardeşin olduğumu söyledim."

Bunun ne kadar iyi gittiğini tahmin edebiliyorum.

Ben cevap vermeyince Bump'ın yüzü düştü. "Yanlış bir şey mi yaptım? Bunu ona söylemem gerekmez miydi?"

"Sorun değil. Bunun için endişelenme. Kötü bir şey olmadı."

Gülümsemesi anında geri gelir. "Tamam. Umarım o güzel bayan seni arar. Ondan hoşlandım. Muhtemelen kafasına vurduğum ve onu o haliye sardığım için üzgün olduğumu söylemeliyim, ha?"

Kamyonetin kilidini açıyorum. "Bin hadi. Eve gidelim de öğleden sonra Quinterros'larda Koca Mike'la futbol izlemeye hazır ol."

Q'nun babasının adını duyunca yüzü aydınlandı ve Scarlett'le ilgili bütün düşünceler aklından uçup gitti, ki tam da olması gerektiği gibi. Onu ikimize de yetecek kadar düşünüyorum.

Senden ne istiyorum, Scarlett? Nereden başlayabilirim ki?

Nasıl cevap vereceğime karar vermeden önce eve dönüp Bump'ın dairesinde futbol için hazırlanmasını bekliyorum. Onu tekrar görme şansım olmadan korkutup kaçırmak istemiyorum.

Bekle. Görmüyor muyum?

Hayır. İstemiyorum. Scarlett'i tekrar görme fikrine olması gerekenden daha fazla bağlıyım ve bunun ne kadar kötü bir fikir olduğu artık umurumda değil. Onu uyarmıştım. Dinlemedi.

Belki de çekip gitmeliyim, ama bunun olacağını sanmıyorum. Nasıl yapabilirim ki?

EFSANE: En son ne zaman kendini bırakıp sadece eğlendin?

Yanıtı birkaç dakika sonra gelir.

Dün gece.

Peki ya ondan önce?

Dürüst olmak gerekirse, hatırlayamıyorum. Peki ya sen? En son ne zaman kendini bırakıp eğlendin?

Soruyu bana çevirmesini beklemiyordum. Kanepeye uzandım ve dün geceyi düşündüm. Dansta ne oldu?

zemin tamamen karakterime aykırıydı. Bırakın ona gidip dans etmeyi, ofisimden bile çıkmamalıyım.

Ama o anda uzak durmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, kendimi koruma duygum bile, ki bu oldukça güçlüdür.

Ona dürüstçe cevap veriyorum.

EFSANE: Benim için de dün gece.

SCARLETT: O zaman ortak bir noktamız var. Düşünsene. ;)

Telefon ekranına bakıyorum ve sözlerini tekrar tekrar okuyorum. Bu ifade yanlış olmalıydı. Tek bir ortak noktamız bile olmamalı ... ama var ve en son ne zaman içimde böyle bir beklentinin oluştuğunu hissettiğimi hatırlamıyorum.

Onu tekrar görmek istiyorum. Onunla dans etmek. Çekingenliğini bırakmasını, gülmesini ve gülümsemesini izlemek ve ...

Tamamen boku yedim.

Tamamen. Tamamen. Sikildim.

Numarasını engellemem ve onu bir daha asla görmemem gerektiğini bilsem de, bir cevap yazıyorum.

EFSANE: Sadece bekle. Bundan daha iyisini yapabilirim.

KIRK İKİ

SCARLETT

H *Oly. Kahretsin.*

Hayatımda gördüğüm en tehlikeli derecede çekici adamla flört ediyorum.

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. Yüzümdeki sırıtış o kadar geniş ki yanaklarımı acıtıyor. Karnımdaki kelebekler de trambolin parkında koşuşturan sarkık kulaklı tavşanlara dönüştü.

Bunlar sadece mesajlar, hatta seksi bile değiller, ama daha fazlasını hissettiriyorlar. Bir şekilde daha büyük hissettiriyorlar. Sanki ortak bir zemin buluyormuşuz gibi, ben ve hayalini kurmaktan vazgeçemediğim ya da - tamamen dürüst olursam - hayalini kurduğum bu adam.

Onun gibi erkekler benim gibi kadınlarla ilgilenmez. O sert ve hızlı yaşıyor, ben ise sakın çay partilerinde daha rahatım.

Peki ya istediğim her şey olabilseydim? Ya istediğim her şeye sahip olabilseydim?

Bu daha önce hiç düşündüğüm bir şey değildi. Lüks içinde yetişmiş olmama ve geniş kaynaklara sahip olmama rağmen hayatımın çoğunu bir kutunun içinde yaşadım. Lüks bir kutu ama yine de bir kutu. Küratörlü Açılış biraz sınırları zorladı ama çok değil. Yine de

Scarlett Priest için "kabul edilebilir meslekler ve faaliyetler" kategorisine giriyor.

Tıpkı Chadwick'in Scarlett Priest için "kabul edilebilir erkek arkadaş malzemesi" kategorisine girmesi gibi.

Kutuları ve kategorileri siktir et. Bunu tamamen aştım. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. İçgüdülerimi takip ediyorum ve beni nereye götürürse götürsün, unutulmaz olacağından eminim.

Kötü Scarlett artık direksiyonda.

Yeni keşfettiğim kararlılığımı Pazartesi günü savunma dersine kadar yanımda taşıyorum.

"Daha iyi. Şimdi kalemle vurma alıştırması yap. Pek bir şey gibi görünmeyebilir ama mürekkepli kalem gibi basit bir şeyle birini öldürebilirsiniz." Hâlâ gözümü korkutan eğitmenim Bodhi, geçen Cuma öğrendiğim her şeyin üzerinden geçti ve ardından yeni malzemelere geçti.

Kolumu yerdeki büyük pede doğru sallıyorum, elimde sıkıca tuttuğum kalemle birini gözünden bıçaklamaya çalışıyorum. Biraz iğrenç ama o haliye sarılmışken kendimi ne kadar çaresiz hissettiğimi hatırlayınca, bir daha olsa sonucun bu kadar olumlu olmayacağını anlıyorum.

Özellikle de trol şu anda da acımasız ama bu sefer yeni bir hesaplama. Bu sabah Kelsey, Harlow, Monroe ve benim kulübe gitmeden önce çektiğimiz fotoğrafa yorum yapınca onu engellemek zorunda kaldım. Yorumda "*Fahişelere bir ders verilmesi gerek*" yazıyordu.

Her şeyin ekran görüntüsünü aldım, sonra profili sildim ve engelledim, ama hala unutmadım. Aslına bakarsan, ben de

görene kadar kendini savunma dersini ertelemek istemedim. Şimdi, bu eğitmenin kırılmış, nokta atışı öğretim yöntemini sevip sevmediğimden bağımsız olarak, kararlıyım. Sırf hazır olmadığım için kimse beni alt edemeyecek.

Bodhi yirmi dakika sonra tekmelediğim pedi bıraktığında "Bugünlük bu kadar," diyor. O bir hilkat garibesi. O kadar hızlı hareket eden bir dev ki fiziğe meydan okuyor gibi görünüyor.

"Teşekkür ederim, Bay Black. Zaman ayırdığınız için minnettarım." "Bodhi ya da Black. Size söyledim, bayım yok."

Düzeltildiği için ona garip bir gülümseme veriyorum ve çantamın bulunduğu dolaba kaçıyorum. Kilidi açar açmaz telefonumu kapıyorum ve hayır, itiraf etmekten utanmıyorum.

Gabriel Legend ile mesajlaşmak günümün en heyecanlı kısmı. Belki birkaç gün, hatta Cumartesi gününe kadar ondan haber alamayacağımı düşünmüştüm ama yanılmışım.

Bu sabah şükran günlüğüme yazarken telefonum bir mesajla çaldı. Ne yazabileceği ihtimalinin karnımı ne kadar titrettiğine aldırmadan kendimi yazmayı bitirmeye zorladım. Kısa ve basitti.

EFSANE: İyi günler.

Bu sözleri iliklerime kadar hissettim çünkü *o beni düşünüyordu.*

Cevabım da bir o kadar basitti ama hissettiğim her şeyi ifade ettiğini umuyordum.

Teşekkür ederim. Umarım sizinki de harikadır.

Amy ile görüşmem sırasında ya da çalışırken telefonumu kontrol etmediğim için kendimle gurur duyuyordum ama bugünkü kısıtlamam sona erdi. Bana mesaj atmasını umursamıyormuş gibi davranmaktan bıktım. Yeni bir mesaj olup olmadığını kontrol etmek için telefonumu olabildiğince hızlı çeviriyorum.

Ve bir tane var.

Sadece Legend'dan değil.

Chadwick'e nasıl davrandığını duymak çok üzücü. O iyi bir adam ve mükemmel bir koca olurdu.

Mesajı tekrar okurken iki kez göz kırptım.

Acı beni oyuyor ve anında eski yaralarımı korumak için bir zırh giyiyorum.

Gerçekten, Baba mı? Sen hayal kırıklığına uğramış için duymak nasıl / Chadwick'e nasıl davrandı? Peki ya bana nasıl davrandı?

Bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü Bodhi salonun karşısından seslendi.

"Bir sorun mu var?"

Gözlerimin arkasındaki yanma hissini savuştururken dudağımı sertçe ısıriyorum. *Bu konuda ağlamayacağım. Özellikle de bir yabancının önünde.*

Bunun yerine sesime güvenmeyerek başımı sallıyorum ama Bodhi'nin yüz hatları taşlaşıyor.

"Bir sorun var."

"Yok bir şey. Sorun yok."

Pedleri bir dolaba yerleştiriyor ve dolaplara doğru yürüyor. "Emin misin?"

"Bir şey yok. Gitmem gerek." Telefonumu çantama sokup vücuduma sıkıca tutuyorum.

Bodhi benimle kapı arasında duruyor. "Bana yalan söylenmesinden hoşlanmam ama kadınları ağlatan erkeklerden gerçekten nefret ederim. Birinin sana ders vermesini istiyorsan, tanıdığım biri var."

Huysuz ve biraz da ürkütücü teklifi hiç beklenmedik bir şeydi ama cevap verecek durumda değildim. Tek yapabildiğim bir kez daha başımı sallamak ve fısıltıyla "Teşekkür ederim" demek.

"Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun," diyor arkamdan, ben odadan aceleyle çıkıp babamın yorumunun beni ezmesine izin vermeden önce kendimi toparlamaya çalışırken.

Kafamda cevap üstüne cevap oluşturuyorum. *Neden normal, destekleyici bir baba olamıyorsun? Neden eski erkek arkadaşımı benden daha çok seviyorsun? Neden bir kızın senin için yeterli değil?* Ama her zamanki gibi beynimden geçen soruların hiçbirini sormuyorum.

Hayır, onun yerine tamamen başka bir şeyle devam ediyorum.

O zaman onunla evlen baba.

Yapmamam gereken bir şeyi yaparken, dökülmemiş gözyaşlarımın görüşümü bulanıklaştırdığını zar zor görebiliyorum. Legend'ın adına dokunuyorum ve bir mesaj yazıyorum.

Meşgul müsün? Şimdi kendimi bırakıp eğlenmem lazım. Cumartesi gününü bekleyemem. Ne yapacağımız umurumda bile değil.

KIRK ÜÇ

EFSANE

M Roux ve ben kulübün yakınındaki spor salonunun kapısına doğru yürürken telefonum çalıyor. Bütün gün rakamlarla uğraştım,

Açılışımızdan bu yana geçirdiğimiz en iyi geceden sonra bile hasarın ne kadar kötü olduğunu görüyoruz.

Durum hala kötü, ancak umutsuz bir yokuş yukarı savaş yerine, arkamızda küçük bir zafer var. Hafta içi kalabalıklar devam eder ve güçlü bir hafta sonu daha geçirirsek, yatırımcı ödemesini yapabileceğiz. O zamana kadar her bir kuruşa dikkat edeceğiz ve geceleri pek uyuyamayacağım.

Ekranda onun adını gördüğümde sistemimde bir adrenalin patlaması yaşıyorum. Bu sabah o mesajı göndererek risk almıştım ama doğru hissettirmişti. Onun cevabı daha da iyi hissettirdi.

Ama şimdi... bir şeyler ters gidiyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Yapmak istediğim tek şey onu şahsen görüp iyi olduğundan emin olmak. Çünkü eğer o eski erkek arkadaşı geri gelirse, ona söz vermiyorum. Onu uyarmıştım. Bir daha uyarmayacağım.

Onunla ilgili endişelerim ikinci planda.

Neredesin?

Sadece birkaç blok ötede bir yer söyleyerek anında cevap veriyor.

EFSANE: Benimle Bang's Gym'de buluş. Oradan sonrasını hallederiz, tamam mı?

Bang's'in adresini ekliyorum ve cevap verdiğinde gülümsüyorum.

On dakika içinde orada ol. Teşekkür ederim.

Roux peşimden koşarken içeri girdiğimde, spor çantamı bırakıyorum ve antrenman yapan dövüşçüleri tanıyorum. Birkaçını tanıyorum ama gerçekten tanıdığım kimse yok. Bohannon muhtemelen dışarıda film çekiyor ve neyse ki Rolo ortalıkta görünmüyor.

Birkaç dakika telefonumla uğraşıyorum ve kapıdan sarkan ziller her çaldığında kapıyı kontrol ediyorum.

Ta ki onu görene kadar.

Cam kapıyı iterek açtığında Bang'in boks eldiveni logosu yana doğru kayıyor. Sanki spor salonundan yeni gelmiş gibi giyinmişti. Normalde, bir kadın bana buluşma teklif ettiğinde, bunun bir alet bulma planının parçası olduğunu düşünürdüm ve genellikle makyajlı olurdu.

Ama Scarlett öyle değildi. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, alnında ter lekeleri var ve taytı ve atleti çok şirin olsa da, hiçbir şekilde baştan çıkarmak için giyinmemiş.

Bu ferahlatıcı. Sanki beni sadece takılmak ve eğlenmek için görmek istemiş gibi.

Bu benim için hiç sorun değil.

İçeri girerken ona "Hey," dedim. Beni gördüğünde yüzü aydınlanıyor ve bu *çok* hoşuma gidiyor.

"Hey," diye cevap veriyor, Roux ve benim park ettiğimiz köşeye doğru gelirken dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

Kahretsin, belki de bunu herkesin içinde yapmamalıyız, çünkü ellerimi ondan uzak tutabilir miyim bilmiyorum.

Gerçi Roux bunu benim yerime hallediyor, ayaklarımın dibine yerleştiği yerden sıçrayıp Scarlett'e doğru koşuyor, ayaklarının ve bacaklarının etrafında dolanıyor.

Scarlett devasa, yabancı bir köpeğin onu koklamasından korkmak yerine elini uzatıyor ve bana bakmadan önce Roux'nun yalamasını bekliyor.

"Onu sevebilir miyim?"

Başımı salladım. "Evet. Bundan hoşlanacaktır."

Scarlett bir dizinin üzerine çöküp Roux'nun boğazının altını kaşıyor ve köpeğim daha önce hiç şefkat görmemiş gibi onu yalayıp yutuyor. Kuyruğunun spor salonunun kauçuk zeminine vuruşuna bakılırsa, bir depreme neden olacağını düşünebilirsiniz.

"Ne güzel bir kız. Adı Roux, değil mi?"

Bunun benim pek de yaratıcı olmayan sosyal medya adresim olduğunu düşünürsek, Scarlett'in hatırlaması şaşırtıcı değil.

"Evet ve yeni hedefler söz konusu olduğunda tam bir ilgi orospusu, o yüzden yeni en iyi arkadaşın olduğuna karar verirse şaşıрма."

Scarlett ayağa kalkıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce kulaklarının arkasını birkaç kez daha kaşıyor. "Aldıracağımı sanmıyorum. O çok tatlı."

Söz konusu köpek, onu nasıl seveceğimi de bildiğimi hatırlatırcasına bacağıma kafa atıyor. Aramıza giriyor ve ben de onu okşuyorum ama dikkatim önümdeki kadında.

"Neler oluyor? Mesajın ..." Duraksıyorum, alt dudağını ısırmasını izliyorum. "Bir sorun varmış gibi görünüyordu."

Gözlerini kapatmadan önce dişleri bir süre daha etine batıyor. "Hiç kutundan çıkıp yaşamak istediğini hissettiğin oluyor mu?" Gri bakışları tekrar benimkilerle çarpıştığında, içinde yorumlayamadığım bir şey var. Bir şey oldu ama ne olduğunu bilmiyorum.

"Bugün kendini biraz sıkışmış hissediyor musun?"

Anında başını sallıyor. "Babamla pek iyi bir ilişkimiz yok. Geleneksel biri sanırım."

"Sana bir konuda bok mu atıyor?" Babasının onun kutusundan çıkıp yaşamak istemesiyle ne ilgisi olduğunu anlamadığım için soruyorum.

"Evet, Chadwick. Chadwick."

"Ahh ... kulüpteki pislik." Başımı sallıyorum. "Baban onun gerçekte nasıl biri olduğunu anlamıyor, değil mi? Hiçbir baba kızı için bunu istemez. Gördüklerim ve duyduklarım öyle şeyler değil."

Yanakları kızarıyor ve onu utandırdığım için kendime kızıyorum.

"Hey, unut bunu söylediğimi."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Haklısın. Hiçbir baba kızı için bunu istememeli ama babam benim için en iyisini düşünmüyor. O daha çok şirketinin başına geçecek, golf oynamaya ve ava gidecek birini bulma konusunda endişeli ve spoiler, o kişi ben değilim. Sadece kendi şirketimde halledebileceğimden daha fazla işim olduğu için değil, aynı zamanda

iyi bir çocuk değil ve babamın ilişki kurduğu tek insan türü de bu. Karısı değil - onu sekreteriyle yatarken yakalayınca boşadı, ne kadar kliőe - ve kesinlikle kızı da değil."

"Ah. Hay sikeyim. Bu berbat bir şey."

Babası tarafından hayal kırıklığına uğratılmaya aliőkinmiő gibi omuz silkiyor. "Olan oldu. Bir gün bana bakıp, 'Scarlett, seninle gurur duyuyorum' diyeceğini umuyorum. Çok iyi bir iş çıkardın. Noel'de yabancı olma. Ailen olmadan Noel olmaz."

Roux onun elini dürtüyor ve Scarlett hiç vakit kaybetmeden küçük kızımı okşuyor.

"Yani kafanı dağıtmaya ihtiyacın var ve bana mı geldin?" Neden böyle söylediğimi bilmiyorum ama açıklayamadığım bir nedenden ötürü onaylanmaya ihtiyacım var. Sanki yanlış kiőiyeye dokunup yanlıőlıkla bana mesaj göndermemiő gibi.

Gri gözleri büyüyor. "Evet, sen. Aklıma gelen ilk kiő i sendin."

Hayatımdaki kadınlar söz konusu olduğunda cesur dürüstlüğe aliőık değilim. Çoğu bana ve kendilerine gerçeğin ne olduğunu bile bilemeyecek kadar sık yalan söylüyor.

Ama Scarlett. . . o farklı ve bunun ayrıcalıkla ya da parayla hiçbir ilgisi yok. Sadece o.

"Benim için fark etmez."

Ağzının kenarları yukarı doğru çekiliyor ve gamzelerinin parıltısını yakalıyorum. *Lanet olsun*, en son ne zaman gamzeli bir kadınla tanıştım?

"Oh. Güzel. Ayrıca arkadaşlarıma bana Scar der. Ya da bilirsin, son iki savunma dersimde birini öldürmenin altı yolunu öğrendiğim için bana bir dövüşü ismi verebilirsin. *Kara Dul* ya da kötü bir şey gibi. Bu da bana uyar."

Onu sinirlendirmiş olmalıyım çünkü hızlı konuşuyor ve konudan konuya atlıyor. Yine de önemli kısmı kavırıyorum. "Kendini savunma dersleri mi?"

"Evet, geçen Cuma başladım. Mali danışmanım rütbemi geri çekti ve sosyal medyamda yorum yapan çılgın trollerden sonra daha fazla risk almamam gerektiğini söyledi. Ama yakın zamanda *kazara* kaçırılmamış olsaydım muhtemelen kabul etmezdim."

Suçluluk duygusu ağır basıyor ve başımı eğiyorum. "Bunun olduğu için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin. Bump ... şey, o özel biri. Yardım etmeye çalışıyordu ve sen sana dokunmaması gereken bir şeye kapıldın."

Elini uzatıyor ve sıkarak benimkinin içine sokuyor. Bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum ve o berrak gri gözlerde boğuluyorum.

"Özrünü takdir ediyorum ama bence bu konuyu kapatabiliriz. Ayrıca, eğer o yapmasaydı, seninle asla tanışamayacaktım, Gabriel. Ve bu büyük bir sorun olurdu, en azından benim açımdan."

Daha önce haklıydım. *Tamamen boku yedim.*

KIRK DÖRT

SCARLETT

"Arkadaşlarım bana Legend der. Ya da Gabe. Kimse bana Gabriel demez." "Eğer ben sana Gabriel diyebilirim, senin de bana Kara Dul demene izin veririm."

Boştaki eliyle uzanmadan önce elimi sıkıyor. Yüzüme yaklaşmadan duruyor ve umutsuzca bunu yapmamasını diliyorum.

"Sen karaduldan çok uğurböceğisin, tatlım."

"Uğur böceği." İsmi düşünüyormuş gibi yapıyorum ama daha çok parmakları tenimden birkaç santim uzakta olduğu için nefesim kesiliyor. "Pek havalı değil ama sanırım işe yarayabilir."

"Şimdi, burada kim varmış bakalım?"

Kapı aralığından bir erkek sesi geliyor ve Gabriel elini benimkinden çekiyor. Yüzümün yanında duran diğer eli, ifadesi taşa dönerken yanına düşüyor.

"Rolo. Seninle bir hafta içinde iki kez karşılaşmak hiç de tesadüf gibi gelmiyor."

Uzun boylu, kısa siyah saçlı ve yıllarca zorlu bir yaşam sürmüş gibi görünen bronz tenli adam, spor kıyafetleri yerine büyük mağaza kalitesinde bir takım elbise giyiyor ve bu da anında merakımı uyandırıyor. Bir de Gabriel'in onu gördüğüne sevinmemiş gibi görünmesi var.

"Kulübe uğradım. Bump seni nerede bulabileceğimi söyledi. Sana bir teklifim var."

"Ne yeri ne de zamanı. Meşgulüm, Rolo."

Adam başını yana eğdi ve beni inceledi. "Beni bu güzel bayanla tanıştırmayacak mısın? Hadi ama Legend. Bu çok kaba."

Gabriel'in dudakları sert bir çizgi halinde birbirine yapışıyor. "Rolo, Scarlett Priest. Scarlett, eski dövüş organizatörüm, Rolo."

Rolo elimi tutup sıkarken, "O zevk bana ait," diyor. "Adınızı duymuştum. Geceyi Gabe'in kulübünde geçirdikten sonra Pazar günü gazetelerin her yerinde sen vardın. Orayı hayata döndürmenle ilgili bir şey mi?"

"Arkadaşlarım ve ben dışarıda eğleniyorduk. Şehrin en gözde mekanına gitmemiz gayet mantıklı."

Rolo bir kahkaha atar. "Evet, eminim öyledir. Bu adamı sonunda yakalayan şanslı kız olmaya çalışmanla bir ilgisi olmadığına eminim. On yılı aşkın süredir hiç kız arkadaşı olmadığını biliyor muydun? Onu tanıdığım süre boyunca olmadı. Umarım bu adama bulaşarak ne yaptığınızı biliyorsunuzdur, Bayan Priest."

O anda Rolo'dan hoşlanmadığıma karar verdim. Gabriel'in eski bir arkadaşı olabilir ama bu konuşmada dostça bir şey yok. Kırılğan, keskin kenarlar ve anlamadığım alt akımlarla dolu.

"Bu kadar yeter, Rolo."

Yaşlı adam sanki varlığını unutmuş gibi dikkatini tekrar Gabriel'e yöneltiyor. "Hâlâ paraya ihtiyacın var mı? Büyük bir bahse girmeye hazırım. Bodhi Black de sağlam bir ödeme günü - tabii seni öldürmezse."

İsim dikkatimi çekiyor, özellikle de az önce geldiğim yeri düşününce.

dikkatim Gabriel'e kayarken yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Bodhi Black'le dövüşecek misin?"

Kaşları çatılıyor. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"O benim öz savunma eğitmenim," diyorum ses tonumun altında yatan dehşetle. "Bana insanları nasıl öldüreceğimi öğretti."

Rolo'nun gürleyen kahkahası salonu dolduruyor ve birkaç dövüşçü yumruk atmayı bırakıp ona bakıyor.

"Kahretsin, bu harika. Kime tezahürat yapacağını bilemeyecek. Kararını verdiğinde bana haber ver, Gabe. Teklif sonsuza dek geçerli olmayacak. Bu yüzden gururunuzu kapıda bırakın ve ikimize de biraz para kazandırmama izin verin."

KIRK BEŞ

EFSANE

Rolo uzaklaşıyor ve benim tek düşünebildiğim *lanet olsun*.

Yanımda, Roux'nun tüyleri diken diken oldu.

Rolo'nun yanında hiç yapmadım. Onu sakinleştirmek için okşuyorum. Adama olan kızgınlığımı anlıyor olmalı.

Scarlett'e döndüm. "Bodhi Black ile kendini savunma dersi mi alıyorsun?"

Egzersiz kıyafetlerini işaret ediyor. "Oradan yeni geldim. Para konusunda ne demek istedi? *Ya seni öldürmezse?* Çünkü bu kulağa çok ama çok kötü geliyor, Gabriel."

Bana daha önce hiç kimsenin kullanmadığı bir isimle seslendiğini duymak bana yabancı geliyor ama kulağa hoş geliyor. Sadece beni kafeste kırık ve kanlar içinde bırakmaktan başka bir şey istemeyen bir adamla vakit geçirmesinden bahsederken bunu duymaktan nefret ediyorum.

"Black ve benim bir geçmişimiz var. O rövanş istiyor. Ben istemiyorum. Hepsi bu kadar."

"Rolo da kulübün finansmanını desteklemek için para kazanmak amacıyla maçı kabul etmeni istiyor."

"Senin bir CEO olduğunu unutmuşum."

"Evet, zaten müşterileri kulübe geri getirmek için benden yardım istedin. Eğer bu konuda topu taca atacağımı düşünüyorsan

Sonunda *ölebileceğin* bir dövüşü kabul etmek zorundaysan, beni iyi tanıımıyorsun demektir. Ben pes etmem. Önemli olduğunda değil, hele insanlar bana güvenirken hiç değil."

Rolo'nun üzerimize düşürdüğü karabasandan sıyrılıyorum. "Hadi, uğur böceği.

Gidelim buradan." "Nereye gidiyoruz?"

"Henüz bilmiyorum ama önce eğlence geliyor. Sonra iş konuşabiliriz."

"Bunu sen sür. Şehirde." Nihayet Manhattan'dan çıkıp hedefimize yaklaşırken Scarlett bunu üçüncü kez söylüyor.

Bana duyduğu güven karşısında hâlâ şoktayım. Bir yere karar verdim ve ona kulübe kadar yürümemiz gerektiğini, böylece Roux'yu bırakıp Bronco'mu alabileceğimi ve bizi oraya götürebileceğimi söyledim ve o da hiçbir soru sormadan yolculuğa çıktı. Kamyonetimden dolayı yaşadığı şok dışında.

"Beni yanlış anlama, tam bir baş belası ama ben Güneyliyim ve bu da 4x4'leri sevdiğim anlamına geliyor. Bu asla değişmeyecek bir şey değil."

Hayatında duyduğu en akıl almaz şeymiş gibi başını sallıyor. Gideceğimiz yere varana kadar bekle. Bahse girerim daha önce hiç yapmadığı bir şeydir.

Aslında önce sormam gereken bir soru vardı ama sormadım.

"Araba kullanmayı biliyor musun?"

Scarlett'in başı bana doğru döndü. "Tabii ki araba kullanmayı biliyorum. Yani, derslere girdim ve sınavları geçtim."

Duraksadım ve ne dediğini düşündüm. "Yani teorik olarak araba kullanmayı biliyorsun ... ama direksiyon başına geçmeyeli ne kadar oldu?"

Yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Uzun zaman oldu. Birkaç yıl mı? Yemin ederim Hamptons'da araba kullanmıştım.

...

Bir kahkaha patlatıyorum çünkü elimde değil.

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluşuyor. "Ne?"

"Çok tipik bir New Yorklusun. Çok tatlısın. Gerçekten."

Bu, az önce ona hakaret etmişim gibi burnunu kırıltırmasına neden oldu. "Şirin mi? Şunu bilmeni isterim ki ben şirin değilim. Güçlü, yetenekli ve gerektiğinde araba kullanabilen bir kadıyım. Sadece ... tonlarca trafiğin içindeyse ve çok fazla şerit değiştirmem gerekiyorsa belki değil."

Kısmen yanılıyor. O çok tatlı. Kendi iyiliği için fazla sevimli. Üstelik yıkıcı derecede güzel ve bana ne kadara mal olursa olsun uzak durmadığım her şeye sahip.

"İyi olacaksın. Söz veriyorum." Tekrar bakıyorum ve yüz ifadesinin dehşete benzer bir şeye dönüştüğünü görüyorum.

"Arabayla mı gideceğiz? Bunun eğlenceli olacağını söylediğini sanıyordum!

Bu stresli, Gabe. Stresli olmak eğlenceli değildir."

Gabe. İnsanlar bana her zaman Gabe der, ama ondan duymak, daha önce hiç sevmediğim kadar hoşuma gidiyor. Hah. Kim bilebilirdi ki?

Ama cevap vermemi bekliyor, ben de bu düşüncüyü bir kenara itiyorum. "Gerçek arabalar değil. Go-kart. Çok seveceksin. Hiçbir şeyi kıramazsın."

"Go-kart," diye fısıldıyor önce, ama sonra ses tonunda güven artıyor. "Daha önce hiç sürmedim ama küçük bir çocuk yapıyorsa ben de yapabilirim."

"İyi olacaksın, uğur böceği. Söz veriyorum. Neredeyse geldik."

Birkaç dakika sonra, Bump ve benim birkaç ayda bir yarışa gittiğimiz binaya yanaştık. Bronco'mun direksiyonundaki çocuğa güvenmiyor olabilirim ama pistte çok iyi bir sürücü ve onun kahkahalarını ve neşesini dinlemek her günü güzelleştirmeye yetiyor.

İçeri girdiğimizde, Scarlett sessiz bir merakla her şeye bakıyor. Kızı şehirden çıkarmış olabilirim, ama şehri kızdan çıkarmanın kolay olduğundan şüpheliyim.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Tezgâha yaklaşmadan önce duraksayarak soruyorum.

Üç kez başını sallıyor ama konuşmuyor. Elleri yumruk olmuş, yüzündeki gerginliği okuyabiliyorum. Ona yaklaşıyorum, sağ yumruğunu avucumun içine alıyorum ve başparmağımı kullanarak parmaklarını teker teker açıyorum. Yavaş yavaş omuzları gevşiyor.

"Bazı yeni şeyleri denemek konusunda endişeli olabilirim."

Boştaki elimi çenesine götürüyorum ve yüzünün tamamını görebilmek için yukarı kaldırıyorum. Gri gözleri o kadar geniş ve anlamlı ki içinde boğulabileceğimden eminim. Bütün duygular yüzüne yansıyor. Korku, heyecan, gerginlik. Başparmağımla yanağını okşamaktan kendimi alamıyorum. Teni gülünç derecede yumuşak ve *lanet olsun*, onu bir sonraki nefesimi almaktan daha çok öpmek istiyorum.

Sakın yapma. Sakın yapma.

Çenemi eğip saçlarından gelen tatlı kokuyu içime çekiyorum. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum. Söz veriyorum."

"Peki ya her yarışı sonuncu bitirirsem ve insanlar beni işaret edip gülerlerse?" diye fısıldıyor ve nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum.

Sakın onu öpme. Öpme.

"Herkesi siktir et. Senin iyi vakit geçirmen için buradayız. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

İfadem fazladan işlem gerektiriyormuş gibi iki kez göz kırptıyor ve işte o zaman bu kadının *her zaman* insanların ne düşündüğünü önemsemek zorunda olduğunu fark ediyorum. Günün her anı izleniyor ve yaptığı her şey için yargılanıyor.

Hayatında bir gün bile para konusunda endişelenmek zorunda kalmamış zengin biri olabilir ama böyle yaşamamanın insanı nasıl etkileyeceğini hiç düşünmemiştim. Tek bildiği bu ve birdenbire bunu onun için değiştirmek istedim. Çıldırmasını ve yargılanma korkusu olmadan yeni ve farklı bir şeyler yapmasını istiyorum. Onun *yaşammasını* istiyorum, sadece güvenli hareketleri yapmasını değil.

"Başka hiçbir şeyin önemi yok," diye tekrarlıyor sessizce. İfadeyi düşünürken dudaklarını bir gülümseme yukarı doğru kıvrıyor. "Burada kimse kim olduğumuzu bilmiyor ya da umursamıyor, bu yüzden ne düşündükleri umurumda değil. Hadi yapalım şunu."

KIRK ALTI

SCARLETT

Gabriel sanki elinde direksiyonla doğmuş gibi araba kullanıyor. Onu izledikten sonra zahmetsizce dev manevra Manhattan'ın yoğun trafiğinde bir profesyonel gibi yarışacağını bilmeliydim.

Yine de, üstün yetenekleriyle beni ezmiyor. Birkaç tereddütlü turdan sonra nihayet alıştım. Şimdi yine startta sıraya girmiş, yeşil bayrağın sallanmasını ve son yarışımıza çıkmamızı bekliyoruz. Ama bu sefer ben en öndeyim ve Gabriel de en arkada. Küçük handikapın onu kazanmaktan alıkoymayacağını biliyorum ama iyi bir gösteri yapmak için elimden geleni yapacağım.

İşte o zaman buraya, bu go-kart yarışı pistine gelmenin -Cumartesi gecesi dışında- *yıllardır yaşadığım* en eğlenceli şey olduğunu fark ediyorum. Düşündüğümden çok daha fazla güldüm. Bir sonraki yarışı beklerken ölümüne bir maç gibi görünen bir mücadeleye giren küçük çocuklara tezahürat yaptım.

Ve hepsi *onun* sayesinde.

Arkama hızlıca bir kez daha bakıyorum ve Gabriel'e bir başparmak işareti yapıyorum. Başını salladı ve bana geri verdi. Bu küçük jest, bir

başparmak yukarı, Chadwick'in yapmayı hayal edebileceği en yumuşak hareketten daha fazla bir yük gönderiyor.

Her şeyden öte, bugün vücudumun bir erkek karşısında heyecanlanmakta *hiçbir sorun yaşamadığını* fark etmemi sağladı. Sadece *doğru* adam olması gerekiyordu.

Bu keşif üzerine daha fazla düşünmeden bayrak iniyor ve yola çıkıyoruz.

Direksiyonu iki elimle kavıyorum, virajlarda direksiyonu kırıyorum, merkeze yapışmaya çalışıyorum, çünkü iç yola girecek kadar hızlı olmadığımı biliyorum. Gabriel'in arabası yanımdan uçup gitmeden önce neredeyse yarım tur atmıştım. Kaskının örtüsünün altından sırtışının bir ipucunu yakalıyorum ve içimde bir sevinç dalgası yükseliyor. Anında beynimde fotoğrafını çekiyorum ve MUTLU GABE başlığını atıyorum.

Gülümsediğinde çok farklı görünüyor ve ben ona daha fazlasını vermek istiyorum. Yüzündeki o ifadeyi tekrar tekrar görmek istiyorum.

Kendimi yarışa odaklanmaya zorluyorum ama bu neredeyse imkansız. Ben

. . . Varlığından bile haberdar olmadığım bu adama aşık olma tehlikesiyle karşı karşıyayım.

O bana göre değil.

Aynı şehirde yaşıyor olabiliriz ama farklı dünyaların insanlarıyız.

Yine de hayatımda ilk kez bunların hiçbiri umurumda değil. Bana hissettirdiklerini seviyorum ve bunun bitmesini istemiyorum.

Özlediğim şey buydu. Hayatımda ihtiyacım olan şey bu.

Gerçek bir şeye.

Üç tur sonra, diğer iki sürücü ve ben hariç hepsi pistten çıktık. Bir çocuğun on altı, diğerinin yirmili yaşlarının başında olması umurumda değil, sonuncu olmayacağım. *Hayır efendim. Yapmayacağım.*

Büyük çocuk iç şeride geçmek için beni sıkıştırıyor, ama ben gaz pedalını kartın tabanına sıkıştırıyorum ve hemen arkasına kayıyorum

genç çocuğun önünü kesiyor. Yarış hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bir keresinde *Days of Thunder*'ı izlemiştim ve Tom Cruise'un Nicole Kidman'ın bacağına şeker paketlerini ittiği o drafting sahnesini hatırlıyorum. Önünüzdeki adamın etrafından sapanla geçmekle ilgili bir şeyler söylediğini biliyorum ama o seviyede bir uzmanlığa sahip olduğumu sanmıyorum. Sonuncu olmamakla yetineceğim.

İleride damalı bayrağın sallandığını ve genç çocuğun finişten hemen önce beni geçmeye çalıştığını görüyorum. *Olmuyor. Ben devam ediyorum.* Direksiyonu sağa kırdım ve ona çarptım. *Filmdeki yaşlı adam sürtünmenin yarışın bir parçası olduğunu söylememiş miydi?*

Bilmiyorum ama bu, çocuğu bitiş çizgisini büyük çocuğun arkasından geçmeme yetecek kadar yavaşlattı ve *ben sonuncu değilim!*

Kartımı park etmem gereken şeride sallarsallamaz emniyet kemerimi çözüp kaskımı çıkarıyorum. Ben daha dışarı çıkamadan Gabriel orada, beni havaya kaldırıp savuruyor.

"Onu yendin! O tümseği gördüm. Onu öldürdün, uğur böceği. Seninle gurur duyuyorum."

Başım dönüyor ve bunun onun beni daireler çizerek döndürmesiyle hiçbir ilgisi yok. Ona bakıyorum ve yapabileceğim tek bir şey var.

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

O anda hareket etmeyi bırakıyoruz ve kolları beni daha sıkı sararak kaburgalarımın kalçalarımın kadar ona bastırıyor.

Öpücük kendi başına bir hayat alıyor. Dudakları kıpırdıyor ve yer değiştiriyor, dili içeri kayana, beni tadana ve bir ısı dalgasını serbest bırakana kadar ağzımı açmaya ikna ediyor. Öpücük derinleşirken ellerimden biri omzundan yukarı kayarak koyu sarı saçlarına gömülüyor.

"Bu kadar yeter. Yarış bitti. Pistten çıkın."

Bayrakları sallamaktan sorumlu adamın sesi bilincime giriyor ve başımı geriye atıyorum. Ya da en azından deniyorum. Gabriel beni kendine yakın tutuyor, beni indirmeden önce bir kez daha tadıma bakıyor.

Ayaklarım yere değ er değ mez, ya korkunç bir hata yaptığımı ya da hayatımın en iyi kararını verdiğimi anlıyorum.

Ama o ağızını açana kadar hangisi olduğunu bilemeyeceğim.

Beni pistten çıkarırken onu takip ediyorum, ellerim onunkileri kavıyor. İzleme alanına girer girmez hareket etmeyi bırakmasını bekliyorum ama bırakmıyor. Binadan çıkıp dışarıda, kamyonetinin yolcu kapısının yanında durana kadar beni peşinden sür  kl  yor. Y  z ifadesi tamamen okunamaz halde.

"Gabriel-"

İçeri giriyor ve beni kamyonun yan tarafına sıkı tırıyor, bir eli kolumda, diğ eri başımın yanında. "Bunu tekrar yapmalıyım."

Sonra içeri daldı.

Dudakları ağızımı alıyor, kendi dudaklarıyla m  kemmel bir uyum sağılayana kadar  ekillendiriyor ve sonra beni tamamen harap ediyor. Yavaş ısırmalar, eğik kafalar, derin çekişler ve ruhumu uyu turan   p  c  kler.

Kelsey bana Gabriel Legend'ın tehlikeli olduğunu s  ylemişti ama bunun yarısını bile bilmiyordu.

Sonunda çekilip gittiğinde ve o delici mavi g  zleri içimi delip geçtiğinde, bu adamdan asla kurtulamayacağımı biliyorum.

İşte o.

KIRK YEDİ

EFSANE

Onu ilk seferinde öpmemeliydim. Onu dışarı sürükleyip kamyonetimin yanına sıkıştırmamalıyım.

ya da. Ama kendimi durduramadım. Kendimi durdurmak istemedim. Yaşadığım sürece, Scarlett'in dudaklarının dudaklarımdaki hissini asla unutmayacağım.

Kendimi geri çektim, çünkü bunu yapmazsam onu arka koltukta becerme ihtimalimin yüksek olduğunu biliyordum ve o bundan daha iyisini hak ediyordu. Benden daha iyisini hak ediyor.

Ama o tek öpücük uzun zamandır hissettiğim her şeyden daha iyiydi. Masumdu. Tatlı. Ama ateş vaat ediyordu.

Beni en çok korkutan o kavurucu sessiz yemin. Tam potansiyelini gerçekleştirmek için doğru adamı ve doğru anı bekliyor. Bunu yaptığında, görülmeye değer bir manzara olacak.

Göremeyeceğin bir manzara, göt herif, diye hatırlatıyor kafamın içindeki ses. *Çek o lanet ellerini onun üzerinden, onu eve götür ve anlaşmanın bittiğini söyle. Onun için doğru adam sen değilsin.*

Neden değilim? Soruyu kendime bağırarak istiyorum ama bunun yerine ellerimi kamyonun yanından indirip bir adım geri çekiliyorum.

"Sen doğuştan yeteneklisin."

"Yarışta mı yoksa seni öperken mi?" diye soruyorum yüzünde alaycı bir sırıtışla.

Başka tarafa bakmalıyım. Bakmazsam beni öldürecek. Cebimden anahtarlarımı çıkararak cevap vermek için biraz zaman kazanıyorum.

Kapıyı açabilmem için uzaklaşıyor.

Zıplamayınca, daha önce ona verdiğim gibi benden destek beklediğini anlıyorum, çünkü kaldırılmış Bronco'mun koşu tahtaları yok ve beş sekiz yaşın altındaysanız girmek zor olabilir. *Kahretsin*, ona dokunmak için kendime güveniyor muyum?

Hayır. Ama yine de yapıyorum.

Ellerimi ondan mümkün olduğunca çabuk çekmeliyim, ama onu koltuğa indirirken kendimi duraklarken buluyorum.

"İkisi de, uğur böceği. İkisinde de doğuştan yeteneklisin."

"İçeri gelmek ister misin?" Scarlett, dört katlı kahverengi evinin önündeki şaşırtıcı derecede boş bir sokak park yerine yanaştığımda soruyor. "Bugün herkes gitti."

Hayır kelimesi dilimin ucuna kadar geliyor ama çıkaramıyorum. Yüzündeki o gülümsemeyi silmek istemiyorum.

"Gel hadi. Sana etrafı gezdireyim. Seni sıkmayacağıma söz veriyorum."

Beni korkutan şeyin can sıkıntısı olmadığını bilmiyor. Beni korkutan o. Dengemi o kadar bozdu ki, hangi yöne gideceğimi bilemiyorum.

Cevaplamam gereken on beş mesaj var. Bazıları Bump, Q, Zoe, Rolo ve birkaç kişiden daha. Ama onlarla konuşmak istemiyorum. Onunla konuşmak istiyorum.

Boku yemişsin. Hem de çok.

Başımı sallıyorum ve Scarlett'in geniş gülümsemesi binlerce watt daha parlak bir şekilde parlıyor.

"Güzel. Hadi gel."

Kapısını açıyor, ama beynim vücudumu yüksek vitesse geçiriyor. Kamyondan inip yan tarafa dolanarak, o daha atlayamadan onu yere indiriyorum.

Onu yavaşça vücuduma doğru indiriyorum, tatlı kokusunu içime çekiyorum ve hafızama kazıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu kokuyu hep onunla özdeşleştireceğim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip beni kaldırımdan ön kapıya doğru götürmeden önce.

Boştaki eliyle çantasına uzanıp anahtarlarını çıkarırken, birleşmiş ellerimize bakıyorum.

En son ne zaman yürürken bir kadının elini tuttum? Hayatım boyunca, son on beş yılda tek bir örnek bile düşünemiyorum. Genç, idealist ve hayallerle dolu olduğumdan beri. Hayat bana ne kadar acımasız olabileceğini ve her şeyinizi ne kadar kolay elinizden alabileceğini göstermeden önce.

Bir kadının elini tutmak çok basit bir şey, ama bunu on beş yıldır yapmamışsanız, çok daha büyük bir şeymiş gibi geliyor.

Kapı açıldı ve beni içeri çekti.

Elimi bırakırken sesinde gururla "Curated'a hoş geldiniz" diyor.

Bir yanım bırakmak istemiyor ama parmaklarımı gevşemeye zorluyorum. "Buradaki her şey satılık, birkaç parça dışında Mobilya. Cuma günleri ve Salı'dan Perşembe'ye randevu ile halka açığız. Eskiden sattığımız her bir ürünü tek tek seçerdim, çünkü hiçbirisi birbirine benzemezdi, ancak büyüdükçe envanter daha hızlı hareket ediyor, bu yüzden bir ağın yardımını almak zorunda kaldım.

tüm ÷lkedeki bulucular. Envanterimizi her hafta yeniliyoruz. İnsanların satın almak için tek bir şansı var ve ondan sonra sonsuza dek yok oluyor."

İş modelini anlatışını dinlerken beynim nihayet mantıklı, rasyonel moda geçiyor. Çok zekice. "Her birinden bir tane ve sonsuza dek yok olmadan önce satın almak için sadece bir şansınız olması, ani alımlardan ve kıtlıktan beslendiğiniz anlamına gelir. Cuma günü buradan bir şeyler uçup gitmeli."

Scarlett başını sallıyor. "Cuma günleri çılgınlık oluyor. Açılmadan saatler önce önümüzde kuyruk oluyor. Aynı anda sadece belirli sayıda insanın içeri girmesine izin veriyoruz ama satın alabileceğiniz ürün sayısında da bir sınırlama yok. İçeri girip bir oda dolusu ürünü evine götüren insanlar oldu. Bu benim aklımı başımdan alıyor."

Birkaç adım ilerleyip, benim bile benzersiz, havalı ve muhtemelen çok pahalı olduğunu söyleyebileceğim biblolarla dolu klasik kitap rafını tarıyorum.

"Bunları nereden buluyorsun?"

"Bit pazarlarından, garaj satışlarından, antikacılardan, eBay'den ... her yerden, gerçekten. Tek şartım daha önce hiç satmadığımız bir şey olması ve sadece bir tane stoklamamız. Tabii bir set değilse, o zaman tamamını satarız."

Birbiriyle uyumsuz tabakların, bir ailenin evde pişirilmiş bir yemeğe oturmasını bekliyormuş gibi görünen bir masanın üzerine dizildiği mutfak alanına doğru yürüyorum. Sandalyeler de birbiriyle uyuşmuyor ama her nasılsa yine de mükemmel ve keşke çocukken böyle bir ev hayatım olsaydı dedirtiyor.

"Neden bu?" Tuzluk ve biberliğı peçeteliğın yanına mükemmel bir açıyla oturtmak için üç kez hareket ettirirken Scarlett'e dönerek soruyorum.

Dudağın ısırdı ve durakladı. "Gerçek cevabı mı yoksa medyaya verdiğim cevabı mı istiyorsun?"

"İkisini de."

"Herkesin sosyal medya akışlarında mükemmel bir şekilde düzenlenmiş bir eve ve hayata sahip olma şansına sahip olmasını istiyorum. Bunun sadece varlıklı, yaratıcı ya da harika bir zevke sahip olanlara özel olması gerektiğini düşünmüyorum. Bence herkes için erişilebilir olmalı."

"Konserve cevap bu, değil mi?" Ona soruyorum. "Evet."

"Peki, gerçek sebep ne?"

Scarlett bana dönüp cevap vermeden önce yan camdan dışarı bakıyor. "Tüm bu harika eşyaların önemli olmak için ikinci bir şansa sahip olamaması fikrinden nefret ediyorum. Bunların bir depoda, dolapta ya da garajda, hatta daha da kötüsü çöplükte durması fikrinden nefret ediyorum. Sahip olduklarımıza değer vermediğimiz tek kullanımlık bir dünyada yaşamaktan hoşlanmıyorum. Buradaki her parçanın bir hikayesi var ve bu da onu özel kılıyor. Diğer insanların da bunu takdir etmesini istiyorum."

Ağzımın kenarları kısa bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bence harika bir iş çıkarıyorsun uğur böceği."

"Chadwick bunun aptalca olduğunu düşünüyordu. Tüm bunların saçma olduğunu ve babam için çalışmam gerektiğini düşünüyordu."

Gözlerindeki ışık o lanet olası eziğin anısıyla s ö n e r k e n aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Cumartesi gecesi ona bir ders vermeliydim. Ona hissettirdikleri yüzünden kanının akmasını hak ediyor. Ama şimdi bunun bana bir faydası yok.

"Chadwick belli ki özel olanın kıymetini bilmemiş. Aksi takdirde, hala sana sahip olurdu." Sözcükler düşünmeden ağzımdan çıktı ve onları söyler söylemez sıçıp batırdığımı anladım.

Bana doğru eğildi ve onu öpmekten başka çarem kalmadı.

Sadece. Bir kere. Daha fazla. Zaman.

KIRK SEKİZ

SCARLETT

Ön odadaki dantel perdelerin arasından kaldırımda yürüyüşünü izledim. Bunun ne kadar güçlü olduğunu ilk elden biliyorum. kaslı vücudu şimdi. Bana karşı sertliğini hissettim. Gülüşünü duydum. Gülümsediğini gördüm. Dudaklarının tadına baktım.

Ve daha fazlasını istiyorum.

Şu anda tamamen emin olduğum tek şey bu.

Daha fazla Gabriel Legend bana her ne oluyorsa onun tek ilacı. O yakınımdayken tenim ısınıyor ve kıpırdamadan duramıyorum. Ona dokunmak, gömleğini çıkarmak, ellerimi çıplak teninde gezdirmek istiyorum.

Kamyonu çalıştırıyor ve bir kez daha Curated'e doğru bakıyor. Pencereden el sallıyorum, onu izlediğimi görmesini umursamıyorum. Çenesini kaldırıp kaldırımdan uzaklaşıyor ve beni bir an sonra kaybolan arka lambalara bakarken bırakıyor.

Kollarımı kendime doluyorum ve *kocaman* gülümsüyorum.

"Bana uğur böceği diyor," diye fısıldıyorum boş odaya. "Ve ben bunu gerçekten çok seviyorum."

Üst kata çıkıyorum ve dairemin kilidini açıyorum. Ona bunu da göstermek istiyordum ama içimdeki küçük bir endişe bunu yapmama engel oluyordu.

"Ne halt ediyorum ben? Bunu gerçekten yapıyor muyum?" Kimse soruma cevap vermeyince telefonumu kaptım ve Kelsey'i aradım. Neyse ki üçüncü çalışta cevap verdi.

"Hey, bebeğim, günün son randevusundan çıkıyorum. Sana doğru gelmemi ister misin? Bu gece için takvimimde sen yoktun."

"Gabriel Legend'ı öptüm." Ön hazırlık yapmadan ağzımdan kaçırdım.

"Ne? Bekle, bu binadan çıkmama izin ver. Servisim garip davranıyor, çünkü az önce söylediğine yemin edebilirim-"

"Gabriel Legend'ı öptüm. Üç kez."

"Ho-ly bok. Olamaz! Nerede? Ne zaman?" Kelsey'nin çığlığı beni neredeyse sağır ediyor.

"Bugün. Bu öğleden sonra. Takıldık. Go-kart sürdük. Ben onu öptüm, o da beni go-kart alanından sürükleyerek çıkardı ve kamyonetine yaslayıp Curated'in mutfağında tekrar öptü. Aman Tanrım, Kels. Bu . . . Tanrım. Adam tam bir öpüşme ustası. Dizlerim zar zor dayanabildi."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanırım ilk defa nutkum tutuldu," diyor, bu sefer sesi şaşkınlık içinde çıkıyor.

"Biliyorum. Nasıl oldu bilmiyorum ama inanılmazdı. Hayır. Müthişti. O ... o ... Ondan hoşlanıyorum, Kelsey. Yani, ondan hoşlanıyorum. Hem *de çok*. Sanırım . . . Ona aşık oluyorum."

"Oh lanet olsun. Hemen geliyorum. Evinden ayrılma. Yemek getireceğim. Ve şarap. Bana kırk beş dakika ver." Kelsey telefonu kapattı ve ben telefonuma baktım.

Ha siktir?

Beklediğim yanıt bu değildi.

Bir saat sonra zilim çalıyor ve dairemin arka kapısını açtığımda Kelsey ve Harlow'u kapıda buluyorum.

"Ona söyledin mi?" Kelsey'e yan gözle bakıyorum.

"Bu konuşma için takviyeye ihtiyacım vardı. Önce sana söylemediğim için özür dilerim, Scar. Bu ciddi bir mesele." Kelsey elinde iki büyük paket yemekle yanımdan geçip gidiyor, Harlow'un elinde iki şişe şarap kalıyor.

"Monroe'yu aradım ama Nate evde ve bu gece sikileceğini ve gidemeyeceğini söyledi."

"Bu neden Scarlett'in büyük bir hata yapmasını önlemek için acil bir toplantı gibi geliyor?"

Harlow öne doğru eğilip iki yanağımı da öptü. "Bu bir müdahale değil, o yüzden dramatik olma. Bu bir planlama toplantısı. Burada Scarlett'in keşfedilmemiş topraklarındayız, yani nasıl ilerleyeceğimize dair bir strateji oluşturabilmemiz için tüm kirli ayrıntılara ihtiyacımız var."

"Neden?"

"Çünkü benim kızım Gabriel Efsanesi istiyorsa, Gabriel Efsanesi alacak."

KIRK DOKUZ

EFSANE

Yarım düzine mesaj yazdım ve sildim.

~~Bump'ın seni kaçırmasına gerçekten sevindim.~~ . . Bu ne lan?

~~Dudakların lanet bir hediye.~~ Tamamen doğru.

~~Elini tutmak seksten daha iyiydi.~~ Bildiğim kadarıyla.

O noktaya gelmedik. Henüz.

~~Seni gerçekten tekrar görmek istiyorum.~~ Yakında. Ve birkaç saatten daha uzun bir süre.

~~Şu an meşgul müsün?~~ Ezik.

Tanrım, topla kendini, pislik. Basit tut. Onu ürkütme ya da bunu daha önce hiç yapmamışsın gibi konuşma.

Devam et. Tut. Birlikte. Lanet bir yetişkin gibi davran. Sonunda basit bir şeyde karar kıldım.

Bugün gülümsediğini görmek harikaydı. Cumartesi gecesini iple çekiyorum.

Cevabı hemen gelmeyince, kendimi telefonumu bırakmaya ve dairemden siktir olup gitmeye zorluyorum. Elimde hiç

Ama yanımda Roux'yla koridora çıktığımda Bump elinde iki paket Cheetos ve altılı bira paketiyle merdivenlere doğru ilerliyordu.

"Pazartesi gecesi Big Mike's'ta futbol izlemek ister misin?"

Q'nun babası gezegendeki en büyük NFL taraftarlarından biri. Sezonun ilk pazartesi gecesi maçı için elinden geleni ardına koymuyor, bu da Q'nun annesinin muhtemelen fırtına gibi yemek pişirdiği anlamına geliyor.

Buna karşılık midem gurulduyor.

"Sadece Bayan Joanie'nin yemekleri için bile olsa geliyorsun gibi görünüyor." "Siktir e t, evet. Geleceğim. Gidip telefonumu alayım."

Telefonu yukarıda bırakmalıyım ama saatlerce burada olmayacaksam, insanların bana ulaşması gerek.

Bana ulaşabilmek için.

Saçmalık. Cevap verip vermeyeceğini görmek için o kadar bekleyemezsin. Kafamın içindeki ses bana seslenen bir pislik.

Aynı zamanda haklı.

Telefonu almak için geri koşuyorum, cevap gelmediğini görmek için aşağı bakıyorum ve cebime sokuyorum.

"Bugün nereye gittin, Gabe? Q bana Roux görevinde olduğumu ve seni rahatsız etmememi söyledi. Beni de eve bıraktı ama çok kötü bir ruh halindeydi."

Roux'yu Scarlett yanımdayken kulübe geri getirdiğimi gördüğünde Q'nun bana nasıl baktığını hatırlıyorum. *Umarım ne yaptığını biliyorsundur, ama eminim ki bilmiyorsundur* ifadelerinden biriydi ve bu konuyu daha sonra konuşacağımıza da söz vermişti.

Bu konuşmayı yapmak için acelem yoktu ama şimdi doğrudan içine giriyorum. Belki de en iyisi budur. Belki Q benimle mantıklı bir şekilde konuşabilir, çünkü lanet olası kurallarımın her birini çiğneyerek ne yaptığımı kesinlikle bilmiyorum.

Bump ve ben, bir tarafı hurdalığın yolla bağlantısını kesen uzun yeşil bir çitle çevrili çimenlik alanda yürüyor ve diğer taraftaki büyük beyaz evin merdivenlerinden yukarı çıkıyoruz.

Q'nun büyükbabası Porto Riko'dan ilk geldiğinde hurdaliğa başlamış. Birkaç yıl önce, karısından altı ay sonra vefat etmiş, ama Koca Mike babasının geleneğini sürdürmeye devam etmiş - bazen karanlık, ama çoğunlukla dürüst, çünkü kimse hapse girmek istemiyor.

Yine de Q, nakit sıkışık olduğunda ve bankanın bahçeyi almasını önlemek için ipoteğin ödenmesi gerektiğinde araba keserek büyüdü. Bump ve ben Biloxi'den kaçtığımızda gidecek başka yerimiz yoktu. Hurdalığı Jorie'den öğrenmiştim. Bir yaz burs kazandığı müzik kampında bir kızla tanışmıştı. Q'nun kuzeni, Anita. Jorie'ye Jersey'e ne zaman gelirse ziyaret etmesini söylemişti ve yılda en az bir kez kart alışverişi yapıyorlardı, Jorie ölene kadar da görüşmeye devam ettiler.

Şansımı denedim. Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Bump'ın yaşayacağından bile emin değildim. Mississippi'de onu iyileştirmek için para ödediğim sarhoş doktor, ölmesine izin vermemin daha iyi olacağını, çünkü yaşam kalitesinin asla aynı olmayacağını söyledi.

Ama bunun olmasına izin veremezdim.

Quinterros'ların kapısına evsiz, kanlar içinde ve Bump'la birlikte kaçarken geldim. Polisi aramakta haklı olabilirlerdi ama bunun yerine bize bir göz atıp içeri davet ettiler. Bu şekilde Koca Mike'ın babası için işlettiği benzin istasyonunun üstünde yaşamaya başladık ve ayrılmak için hiçbir nedenim olmadı. Quinterrolar, Bump ve benim bir aileye sahip olduğumuz en yakın şey. Her şeyi biliyorlar, çünkü bize bir yuva veren insanlardan sır saklamayacaktım. İkinci bir şans.

Gereksiz olmasına rağmen kapıyı çaldım ve Joanie bağırdı, "İçeri gelin! Çorba hazır!" Her zamanki gibi.

"Bump mı o?" Koca Mike eski La-Z-Boy'undan bağılıyor.

Yardımcım cevap veriyor, "Ve Gabe ve Roux."

"Hadi canım. İçeri gelin çocuklar! Oyun başlamaya hazırlanıyor ve bu lanet olası yedi katmanlı sosu kaçırmak istemezsiniz. Aslında, söylediklerimi unutun. Paylaşmak istemiyorum."

Bump ve Roux içeri giriyor, ben de kapıyı arkamdan dikkatlice kapatıyorum. Kafamı kaldırdığımda Q her şeyi bilen bir çirkin yaratık gibi belirdi.

"Umarım bugün ne halt ettiğini biliyorsundur dostum. Çünkü bu yürümek için tehlikeli bir yol." Sesini alçaltmasına rağmen Joanie onu duyuyor.

"Tehlikeli bir şey yapmasan iyi edersin, Gabriel. Kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değilim."

"Gabriel ne yapıyor?" Q'nun ikinci büyük kız kardeşi soruyor.

"Hiçbir şey," diyorum çenemi kaldırarak. "Seni gördüğüme sevindim Carrie."

"Q bu konuda heyecanlandıysa hiçbir şey değildir. Yine mi kavga ediyorsunuz?" Carrie ağzına bir havuç atıyor ve benim cevap vermemi beklerken çığırıyor.

Q da ben de uzun bir süre sessiz kalıyoruz ve Q'nun neler olduğunu tüm ailesine anlatıp anlatmayacağını merak ediyorum.

"Kavga etmiyor. Endişelenme, Carrie."

Joanie elinde kocaman bir sos tenceresiyle mutfaktan çıkar. "Tanrıya şükür. Mike hepsini yemeden önce gel de biraz al. Ne düşünürse düşünsün, iki kilo yedi katmanlı sosa ihtiyacı yok."

Onu ve Carrie'yi oturma odasına giden koridorda takip etmek için bir adım atıyorum ama Q beni engelliyor.

"Cidden dostum, ne halt ediyorsun? Bunun bir yere varamayacağını biliyorsun. Kız seni o kadar aşıyor ki, düşünmeye bile değmez."

Q bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyor ama ben duymak istemiyorum.

"Cumartesi günü kulübe geri gelecek. Eğer her şey yolunda giderse, yatırımcılara ödemelerimizi sorunsuz bir şekilde yapacağız."

"Ve sonra onunla işiniz bitecek." Bu bir soru değil.

"Henüz karar vermedim."

Başını sallıyor ve o siyah gözleri beni delip geçiyor. "Bir planımız var ve bu plan onu içermiyor. Tabii son on beş yılda uğruna çalıştığın her şeyin artık bir önemi olmadığına karar vermediysen."

En iyi arkadaşıma ters ters baktım. "Sakın beni sorgulama. Önemli olduğunu biliyorsun. Plan değişmedi."

Başını sallıyor. "Kuku müthiş bir uyuşturucu, dostum. Tek söylediğim bu. Akıllı ol ve dikkatli ol."

Gözlerimiz kilitlendi ve Q'nun yüzüne yalan söyledim. "Ne yaptığımı biliyorum, Marcus."

Yüzündeki şüphecilik söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığını gösteriyor.

"Umarım öyledir, *Gabriel*, çünkü bunun her yerinde felaket yazıyor."

ELLİ
SCARLETT

"(S)o, işte böyle olacak," diyor Harlow yatak odamdaki divanda uzanmış pozisyonundan, bir bardak beyaz şarap sallanırken parmak uçlarının arasından.

Yemekten arta kalanları mutfağımda bıraktık ve ben onlara öğleden sonra olan her şeyi anlatırken onları yedik. "Giymen için son derece seksi bir şey seçeceğiz, sonra da Cumartesi gecesi için birlikleri davet edeceğiz. Kulübe gittiğimizde inanılmaz derecede harika görüneceksin, herkesin dikkatini çekmekten kendinizi alamayacaksınız."

"Katılıyorum. Ne giydiğini kesinlikle bulmamız gerekiyor," diyor Kelsey ve dolabıma yönelmeden önce kadehini yan masadaki bardak altlığına koyuyor. "Burada topladığın ve görünüşün için fazla müstehcen olduğunu düşündüğün için hiç giymediğin muhteşem elbiseler olduğunu biliyorum."

Yatağımdaki pozisyonumdan, karnımın üzerine uzanırken çenemin altına sıkıştırdığım yastığımdan, şarabımdan bir yudum daha alıyorum. "Kesinlikle birkaç tane var. Altın bir tane var-"

"Altın değil," diyor Harlow hemen araya girerek. "Alınma ama altın bu işi halletmez."

"Zaten kırmızı giyyordu, o da olmaz. Siyah da yeterince dikkat çekici değil." Kelsey'nin sesi dolaptaki pozisyonundan boğuk geliyordu.

"Yeşil mi?" Harlow başını eğip bana bakıyor. "Senin renginle çarpıcı olurdu. Ya da mavi..."

"Hayır, hayır. Bende var. Tam burada." Kelsey'nin sesi, arkasında sakladığı elbise çantasıyla kapı aralığından başını uzatırken yeni bir heyecan seviyesine ulaşır.

"Görelim bakalım. Bizi bekletme, ho."

Kelsey yüzünde uzun zamandır görmediğim kadar geniş bir sırıtışla şeffaf plastik bir giysi torbası çıkarıp önünde sallıyor.

"Ohhh. *Beyaz. Yesss.* Bununla gittiğin yere bayılıyorum. Masum. Neredeyse bakire. Ama çok şık ve seksi." Harlow çok eskiden beri erkek yiyici ve bu belli oluyor.

Elbiseye bakıyorum, onu denediğimi ve giyecek hiçbir yerim olmadığını hatırlıyorum, ama satın almamak için çok güzeldi.

"Bunu denemelisin, Scarlett. İçinde tamamen çıplak görünmenden korkacak kadar şeffaf görünüyor, ama öyle olsaydı satın almayacağını biliyorum."

Kelsey elbiseyi bana uzattı ve şarabımı dökmeden yataktan kalkmak için dikkatle yanıma yuvarlandım.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, elbise çantasını ondan almak için bardağı yere bırakıyorum. "Ama haklısın. Bu elbiseyi seviyorum... Ama hiçbir zaman bir duruma tam olarak uymadı."

Kelsey gülümseyerek, "Çünkü o an henüz gelmedi," diyor.

"Git. Git." Harlow beni banyoya doğru itti ve ben de emirlere uyup soyundum.

Birkaç dakika sonra yüzümde bir gülümsemeyle aynada kendime bakıyorum. *Gabriel Legend'ı baştan çıkarmak için giyeceğim elbise kesinlikle buydu.*

Kelsey ve Harlow'un onayına ihtiyacım yok, çünkü akıllarını kaçıracaklar.

Beyaz kumaşın etek ucu kalçamın üzerinde duruyor ama bütün gece herkese kıcımlı gösterip göstermediğim konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak kadar uzun. Kolları uzun, bilek kemiklerimin hemen ötesinde bitiyor. Yakası hafif bir drape ile ağırbaşlı, tam anlamıyla seksiliği arkaya bırakıyor, burada elbise kıcımlının üst kısmını kapatan derin bir *U ile* dalıyor. Yerleşik sutyen için Tanrı'ya şükür, yoksa asla çıkaramazdım.

"Yardıma ihtiyacın var mı? Beklemekten ölüyorum Scar," diye sesleniyor Kelsey bana.

Gülümseyerek banyodan çıkıp yatak odamda duruyorum. "Vay a n a s ı n ı . Eğer bir sikim olsaydı, seni kesinlikle sikerdim." Bu geliyor Harlow'dan yavaş bir alkışla birlikte. "Vay be, kızım. Bunun içinde bir tanrıça gibi görünüyorsun."

"Dur bakalım. Ayakkabıya ihtiyacımız var! Mükemmel olanları biliyorum!"

Kelsey dolabın içinde kayboluyor, sonra da ayak parmağımın üzerinde basit bir kayışı ve bileğimin etrafında dolanan bir kayışı olan dört inçlik çıplak topuklu ayakkabılarla çıkıyor. Neyse ki son derece rahatlar ve daha kulübe varmadan beni sakat bırakmayacaklar. Diğer uzun topuklu ayakkabılarımın çoğu "oturma ayakkabısı" olarak nitelendirilirken, bunlar işlevsel ve güzel.

Ayağıma geçirip tokasını taktıktan sonra yavaş bir daire çiziyorum ki tüm etkiyi görebilsinler.

Ben onlarla tekrar yüz yüze geldiğimde Kelsey çoktan planlar yapmaya başlamıştı. "Saçların yukarı kalkıyor. Bunun normal olmadığını biliyorum, ama bu sırtla, onu örten bir şey istemiyoruz. Çok sade tutacağız.

ve seksi. Bir sa bukleli gibi, yüzünüzün etrafında görünümü yumuşatacak birkaç parça."

"Ve uzun küpeler. Gösterişli parçalar," diyor Harlow ellerini çırparak. "Güzeller nerede? Seçmek istiyorum."

"Kasa dolapta. Birkaç tepsi getireyim. Bir saniye." Birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktım ve tepsileri yatağın üzerine koyduk. Harlow ve Kelsey annemden bana miras kalan koleksiyonun yanı sıra oraya buraya eklediğim yeni parçaları da gözden geçiriyorlar.

"Bunları sevdim. Sade ve zarif." Harlow, yarım düzine altın yılan zincirinden yapılmış, uçlarından elmaslar sarkan, yaklaşık   in uzunluğunda bir küpe tutuyor.

"Oh evet. Bunlar m kemmел. Makyajdaki altın rengini ortaya çıkarabilirim. Biraz da toprak tonları ile hafifleteceğim ve *olağanüstü* görüneceksin." Kelsey telefonunu çıkarmış, yaratacağımız görünümle ilgili notlar alıyor ve sarkık kulaklı tavşanlar karnımda tekrar zıplamaya başlıyor.

Bu gerçekten oluyor. Bunu gerçekten yapacağım.

Harlow ve Kelsey makyaj seçeneklerinin geri kalanını tartışıp nude bir dudak ve göz kamaştırıcı bir vurguda karar kılarken yüzüme bir g l msemi yayılıyor.

Gabriel Legend, sana neyin çarptığını anlamayacaksın.

ELLİ BİR
SCARLETT

Cuma günü kendimi tekrar Dolly's Diner'da, önümüzde dumanı tüten dipsiz kahve fincanlarıyla Flynn'in yanında buldum.

Normalde Curated'ı bir Cuma gününe bırakmazdım ama son zamanlarda işler farklı çünkü *yaşıyorum*. Ve görünüşe göre, eski üvey kardeşim de öyle.

"Sokak yarışlarına ne zaman başladın? Nasıl başladın?"

Flynn beyaz bir tişört ve jean etek üzerine açık pembe bir hırka giyiyor. Cumartesi gecesindeki tamamen siyah ve deri kıyafetinden çok farklı, bu da bu konuşmayı daha da garip kılıyor. Sanki onu hiç tanıımıyormuşum gibi, ki sanırım gerçek de bu. İkimiz de birbirimizin yanında olduğumuz zamanın çoğunu ebeveynlerimizin ilişkisi olan boktan şovu izleyerek geçirdik.

"Yatılı okuldaki son yılım." "Ne?"

İmkânı yok. Bu imkânsız."

"Oh, dur. Cinayetten paçayı sıyırmamıza izin verdiklerini biliyorsun ve otopark lüks bir araba galerisi gibi. Ne kullandıklarını bilmeseler bile her çocuk en yeni ve en güzel arabalara sahip."

"Ama bu senin *onlarla* nasıl *yarıştığını* açıklamıyor."

Flynn sandalyesinde arkasına yaslanır ve kahvesini yudumlar.

"Bir adamla tanıştım." "Yemin ederim, bu hikayeler hep böyle başlıyor," diye yorum yapıyorum kuru bir şekilde.

Başını eğerken koyu renk saçları omzunun üzerinden dökülüyor.
"Hikâyeyi dinlemek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Üzgünüm, devam et."

"Bir adamla tanıştım. Bir kasabalı. Bir gece arkadaşlarımla dışarıdayken bana asıldı ama arabama gerçekten bakıyordu. O günlerde bir BMW M3 kullanıyordum ve beni barda köşeye sıkıştırıp benim gibi küçük, güzel ve zengin bir kızın arabayı olması gerektiği gibi kullanmayı bilmediğine dair iddiaya girdi."

Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama ağzımı kapalı tutuyorum ve Flynn'in devam etmesine izin veriyorum.

"Yemi yuttum, arkadaşlarımı ekim ve küçük Honda CR-X'ile onu rayların diğer tarafındaki terk edilmiş bir yol şeridine kadar takip ettim-"

Neredeyse boğuluyordum. "Tanrım, Flynn. Gerçekten mi? Seni öldürebilirdi."

Bana ters ters bakınca dişlerim birbirine çarpıyor ve susuyorum.

"Çeyrek mil yarıştık ve iki bin dolarlık Honda'sıyla BMW'min kışına tekme bastı."

"Arabayı ona mı kaptırdın?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, pembeler için yarışmıyorduk." "O zaman ne için yarışıyordunuz?"

Yüzü kızarıyor ve ne olduğunu tahmin edebiliyorum. "Kazandığı için mi onunla yattın?"

"Oral seks. Meğer o konuda da iyi değilmişim ama o gece çok şey öğrendim."

"Flynn!"

"Onunla her halükarda yatacaktım, yani fark etmezdi. Bu sadece tüm deneyimi daha da heyecanlı hale getirdi. Her neyse, çıkmaya başladık ve bana arabaları, yarışları ve diğer insanları nasıl küçümsemem gerektiğini öğretti. Bir araba bir parça gibi görünebilir

ama kaputun altında ne olduğunu ya da hangi modifikasyonları yaptıklarını bilemezsiniz. Ayrıca Bimmer'ı ayarlamama yardım etti ve bana gerçekten sürmeyi öğretti. İlk geceden sonra bağımlısı oldum."

Kahvesinden bir yudum daha almak için duraklıyor.

"Çizgide bayrağı indirmelerini beklerken yaşadığınız adrenalin patlamasını anlatmak zor. Sonra bayrağı indiriyorlar ve arabayı fırlatıp canınızı kurtarmak için tutunuyorsunuz. *Destansı* bir şey."

Sesinden bu işi ne kadar sevdiğini anlayabiliyorum ve en sevdiği hobinin *yasadışı* olmasına rağmen onun adına mutlu oluyorum. Ve tehlikeli.

"Eve döndüğünde de yapmaya devam ettin mi?"

"Evet, ama yatılı okuldan ayrılmadan önce üniversitenin ilk yılı için yeterince para kazanmıştım. O kadar kötüleşti ki okulda kimse benimle yarışmaz oldu çünkü herkes arabalarını alacağımı biliyordu ve sonra anne ve babalarına ne olduğunu açıklamak zorunda kalacaklardı. Bu bana çok fazla arkadaş kazandırmadı ve egolarını ezdiğim çocuklar benden uzak durdu." Gülüyor ve ben bu içten sese bayılmadan edemiyorum.

"Bunu ne sıklıkla yapıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Güvenli bir şekilde yapabildiğim kadar sık. Manhattan'ın sokak yarışı camiasında dikkat çekmemek zor, bu yüzden Jersey ve Pennsylvania'da da yarışıyorum."

"İkili bir hayat yaşıyorsun!"

Flynn başını eğiyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Sen de öyle değil misin? Yani, sen ve şu Legend denen adam? Bu alternatif bir gerçeklik gibi, Scar."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve yarın gece kulübe gitmeden önce giyeceğim beyaz elbiseyi düşünüyorum. Normal hayatımda asla giyemediğim elbiseyi. Belki de Flynn haklıdır.

"Yaşadığım sürece çifte hayatımın bir önemi var mı?" Soru retorik ama Flynn yine de cevap veriyor.

"Hayır. Hiç de değil. Sen her zaman çok mükemmel ve kuralcı oldun. Ailelerimiz ilk evlendiğinde, itiraf etmeliyim ki senden pek hoşlanmamıştım. Sen benim asla olamayacağım ve olmak istemediğim *bir* idealdin."

Elimi uzatıp yontulmuş formika masanın üzerindeki elimi onun eliyle kapatıyorum. "Böyle hissettiğin için üzgünüm, Flynn. Hiçbir zaman olmadığın gibi hissetmeni istemedim..."

Beni susturmak için başını sallıyor. "Bu konuda endişelenme, Scar. Anne babalarımız gizlice bir çıkış yolu aramak yerine çabalasalar bile bu boku yürütemezlerdi. Ama artık buradayız ve benim için sorun yok. Belki de ayda birkaç kez Dolly's'de buluşmak için plan yapmalıyız. Kendi kahvaltı kulübümüz olabilir. *Efsanevi* kahvaltı kulübü."

Legend'ın ismiyle oynayınca yüzüm kızarıyor ama sadece başımı sallıyorum. "Kulağa harika geliyor, Flynn. Bu bir randevu."

ELLİ İKİ

EFSANE

"Bugün o gün! Geri geliyor!" Son kırk sekiz saattir, Bump zıplayan bir çocuk gibi etrafta zıplıyordu.

şeker ve Noel için geri sayım.

Ben mi? Ben de geri sayıyorum.

Bu sabah telefonumda bekleyen mesaj, işimi halletmek için beni doğruca duşa göndermeye yetti.

Umarım bu gece benim için hazırsındır, çünkü ben senin için hazırım da ötesindeyim.

Tek hayal edebildiğim yatağıma uzanmış, yanakları kızarmış bir şekilde bana bu sözleri söylediği. Bu yüzden pantolonumun içinde bir ergen gibi boşalmadan önce mastürbasyon yapmak zorunda kaldım.

Onun için bu kadar tetikte olmamalıydım, ama elimde değil. Scarlett isteyebileceğimi hiç bilmediğim her şey. Onun gibi kadınların var olduğunu bile bilmiyordum. O . . .

Kafamın içindeki ses, "O senin liginin çok dışında," diyor.

Ona çenesini kapatmasını söylemek istiyorum ama Q ofisimin hemen dışında, Scarlett Priest bana göre olmadığı için sikimi pantolonumun içinde tutmamı söylemek için bir fırsat daha bekliyor.

Ama Q anlamıyor. Bütün hafta, Scarlett ve ben mesajlaştık ve birbirimizi tanımaya çalıştık. Müstehcen bile değildi. Köpeğimden, daha önce hiç evcil hayvan sahibi olmamasına, bit pazarlarından şehirde dim sum yenebilecek en iyi yerlere kadar bir sürü farklı şeyden bahsettik.

Bekaretimi kaybettiğimden ve kadınların bir hedef haline geldiğinden bu yana geçen onca yıl boyunca, hiç biriyle tamamen cinsel olmayan bir düzeyde bu şekilde bağlantı kurmamıştım, aynı zamanda onun içine girmeyi o kadar çok istiyordum ki, en azından onu tekrar tatmadan başka bir gün yapacağımı sanmıyorum.

Peki ya Jorie?

Kafamdaki Jorie *olmayan* o lanet ses bugün beni kızdırıyor, çünkü iki kadın arasında sürekli karşılaştırmalar yapmakta ısrar ediyor. Ama gerçek şu ki karşılaştırmamanın bir yolu yok.

Jorie, onu zirveye taşıyabilecek bir sese sahip, koruyucu aileden gelen bir kızdı. Birbirimize uygun olduğumuza karar verdiğimizde o ve ben daha çocuktuk. Ona her gece şarkı söyleyebileceği bir kulüp inşa edecektim ve birlikte limuzinler ve şampanyalarla dolu çılgın bir hayat yaşayacaktık ve o da elmaslarla süslenecekti.

Çocukken böyle şeyler düşünürsünüz, karnınız sürekli guruldar çünkü hiçbir zaman yeteri kadar yemek bulamazsınız. Televizyonda ve dergilerde gördüğümüz şeylerin hayalini kurardık. Bunların hepsi gözlerinde yıldızlar olan çocuklar için sadece fanteziydi.

Gerçek öyle değil.

Los Angeles'a gidebilmemiz ve Jorie'nin bir plak anlaşması yapabilmesi için Biloxi'den çıkmamıza yetecek kadar para kazanmaya çalışıyordum. Sonra ben

yanlış adamı becerdi. Moses Buford Gaspard.

Ve benden her şeyimi aldı.

Biloxi'de işler böyle yürürdü. Eğer mevkinin çok üstüne çıkarsan, öyle bir yere çakılırsın ki bir daha asla ulaşmaya çalışamazsın.

Ama kaçtıktan sonra, Jorie gittikten sonra, tüm bu hayalleri kafamda öne ve merkeze koydum. Konuştuğumuz o kulübü kuracaktım ve kimsenin uğraşamayacağı biri olacaktım. Sonra New York'a vardık ve bu şehirde büyük hayalleri olan tek adamın ben olmadığımı fark ettim. En azından bir şeylerin olduğu ve fırsatların olduğu bir yerdı.

Azar azar, önce dolandırıcılıktan sonra da dövüşten kazandığım parayı sakladım. Ta ki dövüşler gittikçe büyüyene ve kendi kulübümü kurana kadar. Büyüdü ve iyi para kazandı ama yasadışı olduğu için asla yeterince iyi olamazdı. Yasal olmak zorundaydım.

Ve işte buradayım, bir kez daha, mevkimin çok üstüne çıkıyorum.

Ya Scarlett'i de öldürtürsen? O zaman ne olacak, koca adam?

Köşede Roux'yu fırçalayan Bump'a döndüm. "Zoe nerede?"

"Bilmiyorum."

Q kapı aralığından, "Kapılar açılmadan önce garsonlarla konuşuyor," diye cevap veriyor. "Neden? Bayan Mükemmel için ekstra özel bir isteğin mi var?"

"Onun hakkında benim sikimi bırakır mısın, dostum? Tanrım," diye çıkışıyorum Q'ya.

"Evet, Q, senin olayın ne?" Roux kuyruğunu vururken Bump soruyor. "Kız güzel ve o da ondan hoşlanıyor. Sadece güzel bir kızdan hoşlanamaz mı?"

Q'nun bakışları Bump'a ve sonra tekrar bana dönüyor. "Senin tarafında olduğumu biliyorsun. Her zaman, kardeşim."

Başımı eğerek, söyleyecek daha çok şeyi varsa devam edebileceğini belirtiyorum. Ve Q'yu tanıyorsam, her zaman söyleyecek daha çok şeyi vardır.

"Bu kız farklı, dostum. Hepimizle aynı dünyada yaşamıyor. Aynı kurallara göre oynamıyor. Eğer bir şey istiyorsa, onun hakkında düşünmesi bile gerekmiyor. Diş perisi getirmiş gibi önüne çıkıveriyor."

Sonra aklıma geldi. "Bu Scarlett'le ilgili değil, değil mi Q? Konu sen."

Yüz ifadesi kararıyor. "Seni uyarıyorum çünkü şımarık, küçük, zengin bir kızın seni görüp vahşi tarafta yürümek istemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Evet, ben de o yollardan geçtim. Ve hayır, bizim gibi adamlar için işe yaramıyor."

"Oh, Q. Bir kız kalbini mi kırdı?" Bu tamamen samimi soru Bump'tan geldi. "Hiçbir fikrim yoktu dostum. Bu çok kaba."

Q çocuğa gözlerini devirir ve konuşmaya devam eder. "Kendine dikkat et. Uzun zamandır her kadına mesafeli durmanın bir sebebi var, Gabe. Sadece kendini bir düşüşe hazırlamadığından emin olmak istiyorum."

"O zaten düşüyor. Sürekli mesajlaşıyorlar. Telefonu her çaldığında yüzünde böyle bir ifade oluyor."

Bu kez Bump'a ve yüzündeki aptal ifadeye ters ters bakıyorum. Çocuk çenesini ne zaman kapalı tutması gerektiğini bilmiyor.

Q'nun ifadesi Bump'ın itirafıyla yeni bir endişe seviyesine çıkıyor. "Eğer onu becermek istiyorsan, becer. Sisteminden çıkar. Ama ne yaparsan yap, onu içeri alma. Çevreni bilerek küçük tutuyorsun, Gabe. Nedenini unutma."

Q bana başıyla selam vererek kapıdan çıktı, ben de Bump'a kaşlarımı çattım.

"Bunu ona gerçekten söylemek zorunda mıydın?"

"Q aileden biri. O sadece bizim için en iyisini istiyor."

Ofisten ayrılırken, her şeyin hazır olduğundan emin olmak istiyormuş gibi görünerek VIP bölümüne doğru yürüyorum. Aşağıda, Q ve Zoe personel ve güvenlikle toplantı yapıyorlar.

Elimi siyah pantolonumun cebine sokup telefonumu çıkarıyorum.

Senin için hazırım uğur böceği. Yakında görüşürüz.

ELLİ ÜÇ

SCARLETT

T Kulübe yaklaşırken sarkık kulaklı tavşanlar m i d e m d e dans ediyor. Harlow, Monroe ve Kelsey ellerinden geleni yaptılar, Bu gece nerede olacağımızı ve **h e r k e s i n** Legend'da olacağından emin olmak için.

Gabriel'in kulübü güvende olacak. En azından benim yapabileceğim kadar güvenli.

o.

Keşke aynı şeyi kalbim için de söyleyebilseydim. Çünkü o ciddi bir tehlike.

"Flynn'e gelemeyeceğini söylediğine inanamıyorum. Neredeyse yirmi bir yaşında ve sahte kimliği de çok iyi."

Kelsey ve benim arkamdaki sırada oturan Monroe'ya bakıyorum. "Benden kulübü kurtarmaya yardım etmemi istedi, reşit olmayanları getirip polislere kulübü kapatmaları ya da ona ceza kesmeleri için bir sebep vermemi değil."

"Sanki öğrenecekler de."

"Bu işin peşini bırak Monroe. Bu gece endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var," diyor Harlow ve Monroe'yu susturuyor.

"Evet! Çünkü Scarlett *bu gece biriyle yatacak!*" Kelsey bağırıyor ve cipin içindeki tezahürat ve çığlıklar beni neredeyse sağlar ediyor.

"Çocuklar! Durun. Sinirlerimi bozacaksınız."

"Hiç şansın yok. Onunla nasıl dans ettiğini hepimiz gördük ve seni tanıyorum Scar. İstedğini elde etmene hiçbir şeyin engel olmasına izin vermezsin. Legend bu gece bunun tam olarak nasıl bir şey olduğunu öğrenecek."

Bir Roma tapınağına benzeyen Legend'ın bulunduğu binaya yanaşmak için köşeyi döndüğümüzde Escalade'in kabinini daha fazla tezahürat dolduruyor.

Dönüp arka koltukta bir pudra kutusunda rujunu kontrol eden Monroe'ya bakıyorum. "Nate bu gece gerçekten de ekibin bir kısmıyla mı geliyor?"

"O kesinlikle geliyor ama diğer oyuncularını bilmiyorum. Bir hayır işleri vardı, bu yüzden sonrasında eğlenmek isteyeceklerdir. Göreceğiz bakalım. Gece yarısına kadar burada olmazlarsa muhtemelen gelmeyeceklerdir."

Gece yarısı gelip gelmediklerini görmek için etrafa bakmayı aklıma not ediyorum ... ve sonra hülyalı bir gülümseme dudaklarımı geriyor. *Ya gece yarısına kadar gitmiş olursam?*

Şu anda saat 10:30. Bir erkeği baştan çıkarmanın ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Escalade kaldırımın kenarında durdu ve geçen haftadan tamamen farklı bir sahne vardı. Kadife ipin arkasındaki sıra caddeden aşağı iniyor ve köşeyi sarıyor. Kaldırıma kırmızı bir halı seriliyor ve paparazziler caddeye yakın bir yerde durmuş, sıradaki VIP'lerin fotoğrafını çekmek için sabırsızlanıyor.

Kelsey elimi sıkmak için uzanıyor. "Bunu yapmaya hazır mısın?"

Saçım ve makyajım mükemmel. Kelsey bundan emin oldu. Beyaz elbiseme bakıyorum, kumaşın ışıklar altında parlayacağını ve beni hayatım boyunca hiç görünmediğim kadar iyi göstereceğini biliyorum.

"Olabileceğim kadar hazırım. Hadi yapalım şu işi."

On dakika sonra, elimizde şampanya kadehleriyle kulübün VIP bölümündeyiz ve kızlar bizden önce gelen arkadaşlarıyla sohbet ediyor. DJ ortalığı yıkıyor ve dans pisti tıklım tıklım.

İçimi sıcak bir his kaplıyor, çünkü bunun gerçekleşmesine yardım ettim. Gabriel'in kulübü yeniden gözde bir yer oldu ve bu kutlamak için bir sebep.

Kelsey'ye ve dans pistine bakan korkuluklara doğru bir adım atıyorum ama ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve duraklıyorum.

O burada.

Yavaşça, vahşi bir hayvanı ürkütmekten korkuyormuşum gibi, ters yöne dönüyorum.

Loş ışık onu çoğunlukla gölgede bırakıyor ama hiç bu kadar yıkıcı görünmemişti. Siyah pantolon, boğazına kadar açık siyah gömlek, bileğinde parıldayan gümüş bir saat ve koyu sarı saçları kafasının arkasına doğru kaymış.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Onu görünce ağzım sulandı.

Duruşuna bakılırsa, Olimpos Dağı'ndan insanları can sıkıntısından incelemek için inmiş kibirli bir tanrıya benziyor. En azından ben gözlerine ulaşana kadar. Delici mavi gözleri bedenimi tarıyor ve göğsü inip kalkarken burun delikleri açılıyor. Her nefes bir öncekinden daha zahmetli görünüyor.

Bana güven veren nefes alış veriş. Ona doğru yürüyorum, kalçalarım sallanıyor, mesafeyi her seferinde ölçülü bir adımla kapatıyorum.

Kulübün loş ışığında boynunun dibindeki nabızı zar zor seçebiliyorum ama yaklaştıkça daha hızlı attığına eminim.

Tanrı'ya şükür. Çünkü şu anda içi parçalanan tek kişi ben olsaydım bununla başa çıkamazdım.

Durmamı ister gibi elini kaldırıyor ve ben olduğum yerde donup kalıyorum. Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, sanki tam olarak nasıl görüldüğümü ezberlemiş gibi. Sonunda hareket edene kadar bir, iki, sonra üç ... bekliyorum.

Eli benimkine kayıyor ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedene kadar beni kendine çekiyor.

"Sikeyim. Beni. İnanılmaz görünüyorsun." Sesi normal volümde, ama kulübün gürültüsüyle yarışıyor, bir fısıltı gibi geliyor.

Meme uçlarım zirve yapıyor ve elbisenin astarı ve sütyen kapları bile beni ne kadar etkilediğini görmesini engelleyemiyor.

"Sen de harika görünüyorsun," diyorum ona, parmaklarını sıkarak.

"Seni bu şekilde göremem. Etrafımızda insanlar varken olmaz. Eğer arkanı dönersen ve o elbisenin arkasını görürsem sana yapacaklarımdan sorumlu tutulamam."

Şeytan omzuma mı biniyor, yoksa sadece bahse mi giriyorum bilmiyorum, ama ondan uzaklaşıyorum ve Bad Scarlett'i gururlandıracak bir hareketle yavaşça arkamı dönüyorum. "Böyle mi yani?"

"Siktir." Kelime çiğ ve gırtlaktan çıkıyor ama bunu takdir edecek bir anım yok.

Birdenbire eli tekrar benimkine dolanıyor ve beni VIP bölümünden köşedeki bir oyuğa çekiyor, orada beni duvara yaslayıp önünü sırtıma, dudaklarını da kulağıma dayıyor.

"Daha önce hiç bu kadar güçlü bir ayartmayla yüzleşmemiş ve uzaklaşmamıştım." Nefesi tenimi gıdıklıyor, boynumdaki tüyleri diken diken ediyor.

"Belki de planladığım tam olarak buydu," diyorum ona, başımı çeviriyorum, böylece dudaklarımız sadece bir santim aralıklı oluyor.

Avucu dizimin birkaç santim üstünden kalçama dolanıyor ve elbisemin eteğinin altına gelene kadar yukarı doğru kayıyor.

"Umarım öyledir. Çünkü eğer seni bırakmamı istiyorsan, bunu hemen şimdi söylemen gerekecek."

Parmakları merkezimin yakıcı sıcaklığına o kadar yaklaşıyor ki, bilinçli bir düşünceyi zar zor oluşturabiliyorum.

"Lütfen..." Kelimeyi dudaklarına fısıldıyorum ve parmak uçları mütevazılık uğruna giydiğim küçük dantel parçasının üzerinde geziniyor. Ama şu anda hissettiklerimin kesinlikle mütevazı bir yanı yok.

"Oh, lanet olsun. Ben. Tanrım, çok ateşlisin," diye kulağıma hırlıyor.

"Sana dokunmamı ister misin? Tam burada mı? Herkesin bizi görebileceği bir yerde?" Nerede olduğumuzu tamamen unutmuşum.

Eğer birisi bu oyuğa gelirse, orada olmak Hayır soru o bir şey özel oluyordu. Eski Scarlett, Gabriel Efsanesi'nden önce var olan Scarlett, çıldırırdı, ama onun eli vücudum alevler içindeyken. . . Hiç umurumda değil.

"Lütfen. Dokun bana." Sırtımı kamburlaştırıp kıcımlı ona doğru itiyorum ve siki sert gövdesi bana doğru bastırıyor.

"Sana nasıl hayır diyebilirim ki?"

Parmaklarından birinin ucu külotuma temas ediyor, yarığımdan aşağı yukarı kayıyor ve başım omzuna doğru düşerken boğazımdan bir inilti kopuyor.

"Oh Tanrım." Kalçalarım ona çarpıyor, vücudum eli ve siki arasında sıkışıyor ve bütün gün tırmanan ihtiyaç

bir cehenneme dönüşüyor. Klitorisime bir fırça daha ve boşalmaya hazırım, aynen böyle.

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Siktir, uğur böceği. Sen lanet olası bir mucizesin." Kulağımdaki sesinin sert tınısı, tenimdeki nefesinin cızırtısı ve klitorisimdeki ilave basınçla birleşince kontrolümü kaybediyorum.

Orgazm üzerimden geçerken tüm vücudum sarsılıyor. Gabriel bir kolunu belime doluyor ve beni vücuduna doğru çekiyor, ben orgazmı atlatırken beni sıkıca tutuyor. Titremem durur durmaz beni kollarının arasında döndürüyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Öpücük vahşi, tamamen kontrolden çıkmış ve bir seyirci için hiç de uygun değil.

Daha az umursayamazdım.

Q boğazını temizleyene ve Gabriel'in ağzı benimkini bırakana kadar Gabriel'in arkasında durduğunu fark etmedim bile.

"İstemediğin bir ilgi görmeden önce bunu yerden kaldır."

Gabriel ona bir şeyler homurdanıyor ve sonra tekrar harekete geçiyoruz - ama bu sefer, orada olduğunu bile bilmediğim bir kapıdan. Birkaç dakika sonra, bir tarafında tüm VIP bölümünü görebileceğiniz iki yönlü aynalardan oluşan bir koridordan aşağıya doğru koşarken neredeyse ona yetişmek için koşuyorum. Zoe ile buluştuğum ve birinin bizi izlediğini hissettiğim günü hatırlıyorum.

O buradaydı. Bu camın arkasında. Bu camın arkasında.

Bunun gerçek olduğunu biliyorum. Bunu hissettim. İşte ona bu kadar uyumluyum. Nereye gittiğimizi sormamam da ona ne kadar güvendiğimi gösteriyor.

İki dakika sonra beni ilk günkü ahşap panelli ofisine çekti ve kapıyı arkasından kapattı.

Dönüp dolaşıp aynı yere geldik. Burası her şeyin başladığı yer.

Ama karşımdaki adam artık korku uyandırmıyor. Hayır, şimdi tamamen farklı bir şey hissediyorum.

Çünkü o benim. Ve bu gece, onu sahipleniyorum.

Gabriel bana doğru yaklaşıyor ve kığım masaya değene kadar geri çekiliyorum. Bir elimi iki yanıma koyarak arkama yaslanıyorum.

Kelimelerim cesur ve onlara sahibim. "Bu gerçekleşiyor. Sen ve ben. Hemen şimdi."

ELLİ DÖRT

EFSANE

"Kahretsin evet, şu anda oluyor. Tanrı aşkına, Scarlett. Kulübüme bir buluttan inmiş gibi giriyorsun.

ve kafamı korumak için sahip olduğum her şans gitti. Sen lanet olası bir meleksin ve ben sana dokunmayı bile hak etmiyorum ama umurumda değil. Bu gerçekleşiyor. Sen ve ben."

Bu sözleri söyler söylemez topuklarından biri yana kayıyor ve ihtiyacım olan tek şey bu. Hayatım boyunca hiç bu kadar hızlı hareket etmemiştim, ringde kendi kışımı kurtarmak için dövüşürken bile.

"Elbiseyi beğenmene sevindim," diye fısıldıyor dudaklarım dudaklarına değerken.

Ağızına karşı cevap veriyorum. "Sorun elbise değil. Sorun sensin. Seninle ilgili her şey. Kahretsin, oraya nasıl çıktın? Kelimeler kifayetsiz kalıyor." Dudaklarından gergin bir kahkaha çıkıyor ve ben alttakini ısıriyorum. "Gülüyor musun?"

"Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Bu kadar hızlı değil. Bu şekilde değil. Özellikle de başka biri bana dokunurken."

Elim kalçasının etrafında kıvrılıyor ve onu masadan kaldırıyor, böylece kışını avuçlayabiliyorum.

"Öyle mi? Buna bayılıyorum." Avuçlarım ten tene değene kadar aşağı kayıyor, sonra yön değiştirip elbisenin eteklerini yukarı itiyorum. "Çok yumuşaksın."

Kalçalarını kaldırıp bana doğru itiyor ve bu benim için ihtiyacım olan tek davet. Parmaklarımı tangasının çürük kayışının altından geçirip bacaklarının arasından geçiriyorum, ta ki dokunma zevkine eriştiğim en tatlı amcığın sıcak ve ıslak cennetini hissedene kadar.

"Oh Tanrım." Parmaklarımın arasında ileri geri sallanarak bana karşı kasılıyor ve sikim pantolonumun fermuarını patlatmakla tehdit ediyor. "Daha fazla, lütfen. Daha sert. Oh Tanrım. Çok yaklaştım."

Sızlanmalar ve inlemeler vücudumdaki tüm kanı güneye gönderiyor. Geriye kalan tek şey kafamdaki bir ilahi. *Gelmesini sağla, gelmesini sağla. Al onu, al onu.*

Orta parmağımı dar amına sokup sikimi klitorisine sürttüğümde çığlık atıyor.

"Aman Tanrım, aman Tanrım. Aman *Tanrım!*"

Tırnakları omuzlarıma batıyor, gömleğimi yırtmakla tehdit ediyor ama umurumda bile değil. Şu anda önemli olan tek şey onun içine girmek ve çığlık atarken sikimi kavradığını hissetmek.

ELLİ BEŞ

SCARLETT

boşalmayı durduramıyor. Aletinin sürtünmesi, parmaklarıyla birleşince ve her şey başka oluyor içinde Bu An, tek düşünebildiğim *daha fazlası olana* kadar hislerimi bastırıyor.

"Sana ihtiyacım var. Hepinize. Lütfen. Daha fazlasına. Şimdi."

İsteğimi dile getirmem Gabriel'in içindeki canavarı serbest bırakıyor ve elini bacaklarımın arasından çekerken dudaklarını dudaklarıma kilitliyor ve diliyle ağzımı sikiyor.

Tartışmaya, elini geri koymasını söylemeye çalışıyorum ama konuşma şansım yok. Beni kaldırıyor ve kıcıımı masanın üzerinde daha da geriye kaydırıyor.

Külotum bir lastik kopuşuyla kayboluyor ve elbisem kalçalarımın kadar itiliyor.

Elleri kalçalarımın üzerinde, amım önünde çıplak, duraklıyor.

"Yüce Tanrım. Bunu başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama içine gömülmeden önce iki saniyen var. Fikrini değiştirmek istiyorsan, işte sana fırsat."

Benden ne söylememi beklediğini bilmiyorum ama ona söyleyecek tek bir kelimem var.

"Prezervatif

?" "Evet."

Bir eli kalçamdan ayrılıp arka cebine gidiyor; bu gece onun da benimle aynı sonucu umduğunu biliyorum. Uzanıyorum, ben tokayı açarken parmaklarım onunkilere dolanıyor ve o da pantolonunun düğmesini açıyor. Fermuar aşağı kayıyor ve ... *aman Tanrım*. Kalın siki serbest kalıyor ve elimi tokatlıyor. Parmaklarımı etrafına doluyorum, sıkıyorum ve o soymadan önce bir saniye okşuyorum.

Uzakta.

"Bunu yaparsan, tüm yükümü eline boşaltırım, uğur böceği.

Bu gece senin içinden başka bir yere boşalmayacağım."

Ben ona tutunmayı bırakır bırakmaz prezervatifi yırtıp açıyor ve takıyor.

Yakıcı mavi gözleri benimkilere kilitlendi. "Son şansın." "Hepinizi istiyorum, Gabriel. Hem de hemen. Şimdi."

Yüzünde aziz ve günahkâr karışımı bir ifadeyle bacaklarımın arasına giriyor ve sol eliyle yanağımı kavlıyor. Bir an sonra, sikinin başı girişime baskı yapıyor ve ben bir nefes çekiyorum.

Bir eli kıcımlı kavlıyor, diğeri ise santim santim ilerlerken yanağımı okşuyor.

Ellerim satın almak için çabalıyor, biri pazusunu kavlıyor ve diğeri kabzasına kadar gömülürken masanın kenarını kavlıyor.

"*Lanet olsun.*" İç kaslarım onun sikini boğarcasına sıkarken, bu sözleri bir dua gibi fısıldıyor.

İkimiz de bir süre hareketsiz kaldık.

"Dayan, çünkü bu tatlı ya da kolay olmayacak."

Tırnaklarımı gömleğine geçirerek bana vermek üzere olduğu şeyi tam olarak istediğimi işaret ediyorum ve Gabriel var olabileceğini hiç bilmediğim en güzel ham ihtiyaç gösterisine patlıyor.

Vuruş üstüne vuruş yaparak içime giriyor, vücutlarımız çarpışana kadar her itişte beni kendine çekiyor. Her nasılsa, baş parmağını

Klitorisim ve ben gidiciyim. Boynum başımın ağırlığını taşıyamıyor ve geriye düşüyor, fısıldarken, çığlık atarken ve sonunda gerçek bir erkek tarafından becerilmenin nasıl bir şey olduğunu anladığım için Tanrı'ya şükrederken bir yandan diğer yana sallanıyor.

Orgazmım haydut bir dalga gibi vuruyor, ihtiyaç, his ve inlemelerden başka bir şey kalmayana kadar beni süpürüyor.

"*Scarlett*. Sikeyim evet!" Gabriel devam ederken inliyor, beni daha yükseğe çıkarıyor.

Boşalmayı durduramıyorum. Her an milyonlarca küçük parçaya ayrılacağım.

Birkaç dakika sonra, Gabriel doruk noktasını o kadar yüksek sesle haykırır ki tüm bina sarsılır gibi olur.

ELLİ ALTI
EFSANE

T Dünya durur. Dönmeyi durdurur. Gezegendeki diğer tüm insanların varlığı sona erer.

Kalbim küt küt atarken ve alnımdan ter damlarken, karşımdaki kadının güzel yüzüne bakarak nefesimi tutmaya çalışıyorum. O anda, onun beni yıkabilecek güce sahip olduğunu anlıyorum.

Q'nun endişesinin nedeni yanıltı. O sadece benim ligimin dışında değil. Asla toparlanamayacağım türden bir kadın.

Daha önce bildiğimi sandığım her şey saçmalıkmiş. Scarlett Priest öyle. Elimde tutmak için öldüreceğim ve kaybetmek için de beni öldürecek türden bir kadın.

Öne doğru eğilip alnımı onunkine değdiriyorum, onun seks, ter ve tatlılık kokusunu içime çekiyorum.

Beni kıracak. Bu bir gerçek.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, nefesi aşırı ısınmış tenime karşı serin. "Bunun mümkün olduğunu bilmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin. *Böyle* hissedebileceğimi bilmeye."

Tam olarak ne demek istediğini bilmiyorum ama aletim içinden kayma tehlikesiyle karşı karşıya, bu yüzden burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve çekiliyorum.

O masadan kalkıyor, ben de masanın etrafından dolaşıp çekmecedten bir kutu mendil alıyorum. Ona uzattım ve o da bir avuç aldı.

"Bırak ben halledeyim, sen de banyoda temizlenirsin." Bitişikteki kapıdan geçip prezervatifi atıyorum, ellerimi yıkıyorum ve tuvalete gitmesine izin vermeden önce pantolonumu düzeltiyorum. Yüzünde beni etkileyen bir gülümsemeyle kapıyı kapatıyor. İçimdeki korku o kadar derin ki, beni dizlerimin üstüne çökmekle tehdit ediyor.

Onu gözden kaybedene kadar yüz ifademi sabit tutuyorum ve sonra dönüp parmaklarımı saçlarıma sıkıştırıyorum.

Az önce ne halt ettim ben? Şimdi ne yapacağım ben? Bunu yapamam. Onunlayken olmaz. Eğer ona bir şey olursa . . . Hayatta kalamam. Bu gerçeği nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum.

Midem çalkalanıyor. Onunla nasıl yüzleşeceğim?

Q'nun az önceki uyarısı bana bir yumruk gibi çarpıyor. *"Ne yaparsan yap, onu içeri alma. Çemberini bilerek küçük tutuyorsun, Gabe. Nedenini unutma."*

Nedenini hatırlıyorum. Çünkü çevrem küçük olmadığında insanlar ölüyor. Gözyaşları yüzünden akarken Bump'ın kanlar içindeki bedeninin bana doğru sürünerek gelişini asla unutmayacağım. *"Jorie öldü."* Sonra bayıldı ve ben ikisini de kaybettiğimi düşündüm. Pişmanlık içimi parçaladı.

Beni, lanet ruhumun dokusunu parçalayarak.

Bunu tekrar yaşayamam.

Moses beni bulacaktır. Vurulma olayından sonra gazetelerde adım ve resmim çıkınca, Bump ve Jorie'yi vurduklarında berbat ettiği işi bitirmek için beni bulmasının an meselesi olduğunu anladım.

Scarlett'i riske atmayı reddediyorum.

Sifon sesi bana ne söyleyeceğime karar vermek için sadece birkaç dakikam olduğunu söylüyor ve ben boş çıkmaya devam ediyorum.

Onun yüzünü gördüğüm an, teslim olmak isteyeceğim. Kendime bunun işe yarayabileceğini söyleyeceğim. Onu koruyabileceğimi.

Ama bu bir yalan.

Farkına varmanın acısı beni dümdüz etmekle tehdit ediyor ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

ELLİ YEDİ

SCARLETT

W Banyodan dışarı adımımı attığımda hissettiğim gariplikten kurtulmaya çalışıyorum. Ne diyorsun?

Sadece iki haftadır tanıdığınız ama aşık olduğunuzdan emin olduğunuz bir adamla hayatınızın en ateşli seksini yapmak?

Aynada sessizce provasını yaptım ve umarım banyodaki kadar aptalca gelmiyordur.

Gabriel'in sırtı bana dönük. *Bunu yapabilirim.*

Atılıyorum. "Bunu gerçeğe dönüştürmek istiyorum. Bunu denememizi istiyorum. Sen ve ben. Birlikte." Sesim beklediğimden daha kararlı çıkıyor ama son birkaç kelime hâlâ tereddüt ediyor.

Tüm vücudu donmuş gibi görünüyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Daha önce kendimi hiç böyle ortaya koymamıştım Gabriel. Bunu bilmeni istiyorum. Ama sende bir şeyler var ve bunun nereye varacağını görmeliyiz."

Gezegen tarihindeki en uzun on saniye gibi gelen bir süreden sonra bana döndü ve yüzündeki ifadeyi tarif etmenin tek yolu tam bir yıkımdı. Ve konuştuğunda sesi ham ve haraptı.

"Senden önce, sahip olmam gerektiğini düşündüğüm hayattan daha fazla istediğim bir şey olmayacağını söyledim." Elini kaldırıyor

İşkence görmüş mavi bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "Artık yanıldığımı biliyorum. O sensin, Scarlett. Sen her zaman en çok istediğim şey olacaksın. Ama sana sahip olamam."

Göz temasını keserek çenesini indiriyor ve sözleri beynimde yankılanıyor.

"Sen her zaman en çok istediğim şey olacaksın. Ama sana sahip olamam."

Ne dediğini anladığımda nefesim kesiliyor. *Hayır. Hayır.*

Bu mümkün değil.

"Ne?" Yanlış duyduğumu umarak sordum.

"Gitmelisin. Ve sakın geri gelme, Scarlett. Böyle bir şey olmayacak."

Acı vücuduma yayılıyor, sanki biri kalbimi söküp çıkarmış gibi. Ve herhangi biri değil. Dönüp kapıya doğru yürüyen ve çıkıp giden adam. Az önce ne olduğunu merak ederek beni yalnız bıraktı.

Gabriel ve Scarlett'[in ScarlettEvi'nde](#) hikayesi 'in devam ediyor ve [Sonsuzluk Savaşı](#)'nda sona *eriyor*. Her ikisi için de şimdi ön sipariş verin başlıklara dokunarak. Bu destansı romantizmin devamını kaçırmak istemezsiniz! [Scarlettin Evi](#)"nin ilk bölümü ve [Kirli Milyarder](#)'e bir ön bakış için okumaya devam edin. Creighton Karas ile henüz tanışmadıysanız, çok şey kaçıırıyorsunuz! [Kirli Milyarder](#) şu anda tüm perakendeciler, başlığa dokunarak indirebilirsiniz. Başka neler yazdığımı mı merak ediyorsunuz? Meghan March kitaplarının tam bir listesini her iki bu kitabın önü ve arkası! Tika basa okumaya hazır olun!

Haber bültenime kaydolmak ve abonelerim için sakladığım özel içerikleri almak için [buraya tıklayın](#). Ayrıca her ay ücretsiz bir kitap hediye ediyorum!

Yaklaşan satışlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?
[Beni BookBub'da takip edin!](#)

SCARLETT'İN EVİNE ÖN BAKIŞ

KİTAP HAKKINDA

Gabriel Legend şimdiye kadar tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Hayatıma bir kasırga gibi girdi, tüm varsayımlarımı ve önyargılı fikirlerimi paramparça etti.

Onun için hazırlıklı değildim. Hiçbirine hazır değildim. Ama hayat siz hazır olana kadar beklemez.

Bundan sonra ne olursa olsun, kesin olarak bildiğim bir şey var. Asla onunla tanışmadan önceki Scarlett olamayacağım.

[Scarlettin Evi](#) 'başlığa tıklayarak ön sipariş verebilirsiniz.

Birinci Bölüm

Gabe

Yirmi beş yıl önce

Annemi silkeleyip uyandırırken fırtına sireni uzaktan çığlık atıyordu. "Gitmemiz gerek. Sığınağa gitmemiz gerektiğini söylediler."

Annem sakladığı bir şişe bulmuş olmalı, çünkü bulabildiğim her şeyi çoktan dökmüştüm. Ama işte oradaydı.

tekrar kanepeye uzandı.

"Sadece birkaç dakika daha," diye mırıldandı. "Ben işe gideceğim."

Yaklaşan fırtına hakkında bu kadar endişeli olmasaydım, homurdanırdım. Bir yılı aşkın süredir bir işte çalışmıyordu ve aldığı azıcık para da ... Sertçe yutkundum. *Bunu düşünmek istemiyorum.*

"Bütün park boşaltılıyor. Gitmemiz gerek."

Biloxi'de bir grup teneke kutunun ortasında yaşamak, rüzgârlar şiddetlenmeye başladığında ve televizyon muhabirlerini bir şeyleri görüntülemek için aşağıya gönderdiğinde, daha güvenli bir yere gitmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

"Bensiz gidin. Ben sonra geleceğim." Kanepeden dalgınca elimi okşadı, ben de dişlerimi sıktım. "Aferin oğlum."

Dokuz yaşında olmak berbattı. Onu koltuktan kaldırıp karavandan çıkaracak kadar güçlü değildim; en azından henüz değil. Ama bir gün olacaktım. O zaman kimse bana ne yapacağımı söyleyemeyecek ve okuldan eve dönerken eşyalarımı çalan o çocuklar bana dokunamayacaktı.

Ellerimi yumruk yaptım ve tek dizimin üzerine çöktüm. "Anne, uyan. Sana barınaktan bir şişe daha getireceğiz."

Kan çanağına dönmüş iki gözüm birden açıldı, tıpkı açılacaklarını bildiğim gibi. "Kasırga partisi mi var?"

"Evet. Onun gibi bir şey."

Yoktu ama onu harekete geçirmek için ne söylemem gerekiyorsa söyledim. Dünyadaki en iyi anne değildi ama sahip olduğum tek şeydi. Ve beni seviyordu. Seviyordu. Eğer iş o noktaya gelirse, beni içkiye tercih ederdi. Bunu biliyordum.

"Tamam, tamam. Ben de geliyorum. Önce makyajımı tazeleyeyim. Rujumu düzeltmem lazım."

Kırık kanepeden yuvarlandı ama aynaya bakmasına izin veremezdim. Evden asla çıkamazdık. Ruju yanağının yarısına kadar bulaşmıştı, gözleri iyi bir

Bir rakun izlenimi veriyordu ve dün gece onu yüzünde siyah gözyaşlarıyla bırakan adamı düşünmek istemiyordum. Karavana adımını atar atmaz, içki aramak için her yeri didik didik ediyordu. Eve sağ salim döndüğü için şükrederek yattım. Biraz uyumak için gürültüyü engellemeyi öğrenmiştim ama kimse siren sesinden uyuyamazdı. Çok gürültülüydüler.

"Harika görünüyorsun anne. Hadi gidelim." Yalanı affedeceğini umuyordum, çünkü zamanımız yoktu.

"Tamam, tamam. Ben çantamı alayım."

Ödenmemiş faturalar ve annem devletten gelen çeki içtiği için alamadığımız yiyeceklerin reklamlarıyla dolu olan sehpadan aldım ve çantayı ona uzattım. Bu ay kiramızı ödemiş olması bir mucizeydi. Park müdürü Tony gelip bizi kovmakla tehdit ettiğinde ve bize beyaz çöp dediğinde bundan nefret ettim.

Tüm önemli eşyalarımızı yüklediğim sırt çantamı omuzladım.

-Komşuların otlarını ayıkladığım ve ufak tefek işlerini yaptığım için bende olduğunu bilmediği seksen yedi dolar, son birkaç pufu kalmış astım spreyi, doğum belgelerimiz ve Lot 18'deki çift kiralalarını ödemedен gece yarısı kaçtığıнда bulunduğum çakı.

Fazla bir şey değildi ama şimdilik yeterliydi.

Bir gün her şey farklı olacaktı. . .

Bir gün, bir iş bulup faturaları ödeyecek kadar büyüyecektim. Kimse bizi kapı dışarı edemeyecekti çünkü kira hiç gecikmeyecekti. Buzdolabında yemek olacaktı, hatta belki dolapta biraz Nutter Butters bile olacaktı.

Bize bakan kişi ben olduğumda her şeyin nasıl değişeceğini düşünerek kafamda kaybolmadan önce, annem el çantasını kolunun altına sıkıştırdı ve omuzlarını düzeltti.

Bir anneye göre hâlâ güzeldi. Benim gibi uzun sarı-kahverengi saçları vardı. Parlak mavi gözleri benimkilerin rengindeydi. Ama onunkiler *fazla güzeldi*. Çünkü ne zaman bir erkek onu fark etse başını belaya sokuyordu.

"Hadi gidelim, ufaklık. Parti zamanı."

Sığınakta içki olmadığını, sadece fırtına söyledikleri gibi daha da kötüleşirse her şeyini kaybetmekten korkan insanlar olduğunu fark ettiğinde ödeyeceği cehennem olacaktı. Ama bununla sonra ilgilenecektim.

Kırık kapıdan dışarı adımımızı atar atmaz duyduğum tek şey bağırışlardı. Bana her zaman bir kurabiye ayıran ve ev işleri için para ödeyen yan komşumuz Mary Jo, erkek arkadaşı Carl'a acele etmesi için bağırıyordu. Ellerini saçlarına daldırmış, siyah dalgaları karıştırıyordu. Ama beni görünce gülümsedi.

"Gabe'i liseye götürdüğünden emin ol Lauralee," diye seslendi Mary Jo.

"Sen kendi işine bak, sürtük."

Annem yanından geçerken onu tersledi ve midem düğümlendi. Annem adına özür dilemek için Mary Jo'ya zayıf bir gülümseme verdim ama o yine Carl'a bağırmaya başlamıştı bile.

"O lanet olası amcık her şeyi bildiğini sanıyor. Onun çocuğu yok ki. Ona bakacak bir adamı var. Bir bok bildiği yok."

Annem aslında benimle konuşmuyordu ama yine de parmaklarımı onunkilere geçirdim ve sıktım.

Bana baktı ve ellerimize baktı. "Elimi tutmak için çok yaşlısın, değil mi oğlum?"

Gözlerimin arkasında bir şey yandı ama başımı salladım. "Ben evin erkeğiyim. Seni güvende tutacaksa elini tutabilirim."

Yüzü yumuşadı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Sen iyi bir çocuksun. Seninle çok iyi bir iş çıkardım."

Etrafımızda, karavan kapıları sert rüzgârda tokatlanırken, insanlar arabalara ve kamyonetlere koşuyor ve kucak dolusu eşyayı içlerine tikiştiriyordu. Ama biz yürümeye devam ettik. Fırtına vurmadan önce sığınağa varacaktık ve eğer şanslıysam, geçen yıl kasırga vuracak dedikleri ama vurmadığı zamanki gibi sandviçler ve meyve suyu kutuları olacaktı. O sandviçler okulda yediğim öğle yemeklerinden bile daha iyiydi.

Fırtınaya rağmen bugün güzel bir gün.

Karavan parkından çıkıp caddenin karşısındaki boş bir arsadan geçerken cam kırılma sesi duydum.

"Kahretsin. Yağmacılar dışarıda," dedi annem, elimi bırakıp kalabalığın nerede olduğunu görmek için etrafa bakarak.

Yağmacıları daha önce sadece bir kez görmüştüm, o da televizyondaydı. Sokakta arabaları yakmışlardı ve polis onları durdurmak zorunda kalmıştı. Ama duyduğum tek siren bizi fırtına konusunda uyaran sirendi.

"Umarım polis onları yakalar," dedim, bizi sığınabileceğimiz liseye giden kavşağa götürecek kaldırıma doğru ilerlerken. *Ve umarım sandviç alabiliriz.*

Midem gurulduyordu. Dün okuldaki öğle yemeğinden beri bir şey yememiştim.

Hafta sonları en kötüsüydü. Genelde Cuma günü yediğim hamburgerin ekmeğini Cumartesi günü yemek için saklar, sonra da sokağın başındaki kiliseye gizlice girip çörek ve meyve suyu çalarak Pazar gününü atlatmaya çalışırdım. Ama bu hafta, aptal Pat ve ekibi kafeteryadan çıkarken ekmeği elimden aldı ve çöp kutularının altına yuvarlandı. Bayan Evert beni görmeden onu alamazdım ve zaten annem ve evde işlerin nasıl gittiği hakkında çok fazla soru soruyordu.

Durup arkama bakmadan önce birkaç adım attım. Annem artık beni takip etmiyordu. Diğer tarafa doğru gidiyordu. *Charlie's Liquor'u parçalayan kalabalığa doğru.*

Hay aksi.

Yönümü değiştirdim ve koşmaya başladım. "Anne, hayır. Yanlış yoldayız.

Bu taraftan gitmeliyiz. Fırtına geliyor."

Omzunun üzerinden bana baktı. "Ve bir partiye eli boş gitmek görgüsüzlüktür."

"Parti falan yok! Anne!" Kırbaç gibi esen rüzgâr sesimi çaldı ve sarı saçlarını başının etrafında uçuşmaya gönderdi. "Anne! Lütfen!"

Uzanıp elini tuttum ve onu durdurmak için çekiştirdim.

İkinci kez arkasını döndüğünde yüzü tamamen farklıydı. "Bana patronluk taslayacak kadar büyük olduğunu mu sanıyorsun? Henüz değil." Elimi sıktı. "Fırtınadan korktuğun için sığınağa gitmeyi bu kadar çok mu istiyorsun? O zaman kendi kışını oraya götür, ben de seni gördüğümde görüşürüz."

O arkasını dönüp kaosa doğru koşarken ben olduğum yerde donup kaldım.

Beni terk etti. Charlie'nin yerini yağmalamak için. Bir çeteye birlikte.

Kızgın siyah-gri bulutlardan oluşan bir duvar olan gökyüzüne baktım. Rüzgâr yüzüme vurdu ve yanaklarıma ıslak bir şey çarptı. Yağmur mu yoksa gözyaşı mı olduğunu bilmiyordum ve umurumda da değildi.

Beni terk etmişti.

O boş arsada, o içeride kaybolana kadar gözlerim ona kilitli kaldı.

Sonra diğer sirenler başladı. Polis sirenleri.

Hayır! Onu uyarmalıyım!

Ama yapamadım. Kalabalık sesi duyar duymaz Charlie's'ten otoparka döküldü. İnsanlar taşıyabildikleri kadar şişeye sağa sola koşuşturuyordu. Bir kadın elinde

Göğsüne bir şey isabet eden bir adamla çarpıştı ve ikisi de yere düştü.

İlk polis arabası yanaşarak caddenin bir girişini kapattı. Kalabalık yer değiştirdi ve başka bir yöne gitti. Herkes bağıırıyordu. Polisler arabalarından dışarı dökölüyordu.

Annem nerede?

Hareket ettiğimin farkında bile olmadan kalabalığın arasından geçmeye çalıştım, her adımında itilip kakılıyordum.

Daha fazla polis. Daha fazla çığlık. Boğa borusu.

Göremiyordum. Biri bana doğru koştu ve beni yere itti. Birinin ayakkabısı ön koluma iz bırakacak kadar sert bir şekilde vururken kollarımı başımın üzerine sardım.

"Anne!" Yardım için çığlık attım ama yağmur gökyüzünden beni vurdu ve rüzgar çığlık attı.

Biri beni sırt çantamdan tutup ayağa kaldırana kadar sürünerek uzaklaştım. Arkamı döndüğümde içimde bir rahatlama hissettim ama karşımdaki yüzü gördüğümde rahatlamam aynı hızla kayboldu.

Annem değildi. Bir polisti.

"Hadi evlat. Buradan gitmeniz gerekiyor." "Ama annem-"

"Mağazada mı?" diye sordu, gömleğine bağlı radyoya uzanarak.

"Bilmiyorum. Barınağa gidiyorduk. Ayrıldık."

"Git arabanın yanında otur. Senin için geri geleceğim. Hiçbir yere gitme." Beni bir ekip arabasının önüne doğru itti, tıpkı filmlerdeki gibi bir SWAT kamyonu arkasında çeltik arabasıyla birlikte geliyordu.

SWAT ekibi kalabalığı kontrol altına alıp bir kişiyi kelepçelerken ben de yağmur altında tampona yaslandım.

birbiri ardına diz çöktüler.

Annem hiçbir yerde
görünmüyordu. Ta ki ılık
sesini duyana kadar.

Aman Tanrım. Hayır. Midem altımdaki yağ lekeli betona düştü ve kusacağımdan emin oldum.

Annem kırık bir şişeyi tutmuş, göğsüne daha fazla içki sararken onu bir polise doğru itiyordu. Polis geri çekildi ve annemin kırık camla ona doğru savurduğu darbeyi kıl payı kaçırdı.

Hayır, anne! Hayır! Hayır!

İşte o zaman ılıkların benden geldiğini fark ettim.

Ama rüzgârdan kimse beni duyamazdı. Ve kimse annemin içki içmesini engelleyemezdi.

En azından ikinci bir polis onu arkadan yakalayıp kırık şişeyi elinden alana ve kelepçelemek için kollarını arkasından çekene kadar. Diğer şişeler betona çarparak paramparça oldu. Kıpırdandı ve kıvranarak kurtulmaya çalıştı, onu yerde oturan insanların olduğu sıraya doğru götürürlerken menzildeki herkese tükürdü.

O anda hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Annem hapse girecekti. Bu da koruyucu aileye gideceğim anlamına geliyordu.

Bunun asla olmayacağına dair bana söz vermişti. Beni asla alıkoymayacağına söz vermişti.

Yalan söylemişti.

Orada oturdum, kötü bir fırtına yaklaşırken bir polis arabasının tamponuna sokuldum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı kaydı. Yağmura sevinmişim, çünkü en azından kimse ağladığımı anlayamazdı.

Onu ve diğerlerini çeltik arabasına doğru götürürlerken, neredede olduğumu görmek için çılgınca etrafına bakmasını bekleyerek onu izledim. Benim için endişeleniyordu. Tek oğlu için.

Ama rahatsız olmamalıydım.

Hiç arkasına bakmadı.

Scarlett ve Legend'ın devamını kaçırmak istemezsiniz hikâyesinin !
ön sipariş vermek için buraya tıklayın.**Scarlett'in Evi'ni**

KİRLİ MİLYARDER'E ÖN BAKIŞ

KİTAP HAKKINDA

Büyük bir egom ve daha da büyük bir banka hesabım var. Biyografim hemen hemen burada bitiyor. Dürüst olmak gerekirse, bir şey söylememe gerek yok.

Başka. Kadınların %99'unu benimle eve gelmeye ikna ettim. Ben sana bir pislik gibi mi geliyor? Çünkü öyleyim. Ve tahmin et ne oldu? Benim için gayet iyi çalışıyor. Ya da en azından öyleydi. Onunla tanışana kadar. Kitaplar kıvılcımların uçtuğundan bahsediyor. Boş ver onu. Onunla, jet yakıtıyla karıştırılmış acil durum fişekleri gibiydi. Ya da belki sadece napalm. Tek bir sorun vardı. En ateşli gecemden sonra otel odasından kaybolduğunda bana adını ya da numarasını söylemedi. Hayat. Şimdi mükemmel kadının tadına baktım ve ona tekrar ihtiyacım var. Peki bir pislik ne yapmalı? Bu sorunu sokağa taşıdım. Kaçırılmış bir bağlantı viral oldu. Ve onu bulduğumda? Onu tutuyorum.

Birinci Bölüm

Holly

COUNTRY YILDIZI JC HUGHES İKİ ARADA BİR DEREDE KALDI

Bunu kız arkadaşı Holly Wix'e ve hayranlarına nasıl açıklayacak?

"O iki yüzlü orospu çocuğu ..."

Süpermarketimdeki kasa kuyruğunda belirgin bir şekilde sergilenen dedikodu gazetesinin ön sayfasına canlı renklerle sıçrayan manşete ve ona eşlik eden uygunsuz resme bakarken nefesimin altında tıslıyorum. İki ay içinde ikinci kez, "erkek arkadaşımın" başka bir kadınla açık bir şekilde tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlendiği bir resim, ancak bu sefer kadın dev bir siyah strapon takıyor.

Kâğıdın kenarları terli elimde buruşuyor ve önümdeki rafta duran tüm kopyalarla birlikte onu da lime lime etme dürtüsüyle savaşıyorum.

Kariyerimi daha gerçeğe dönüşme şansı bulamadan yok edecek.

Bir yıl demişlerdi. Bu şaka gibi "ilişkide" bir yıl geçirdikten sonra kendi çizgilerimi kazanacak, country müzik dünyasına adım atacaktım. Kabul ettiğim için beni istediğiniz kadar yargılayın, ama yepyeni plak şirketiniz sizi kaçmak için can attığınız taşra kasabasından çıkaracak sözleşmeye böyle bir şey koyduğunda, soru sormazsınız. Noktalı çizgiyi imzalıyorsunuz.

Ama gerçek yüzünüze soğuk bir tokat gibi iner ve bazı günler markette kuyrukta beklerken yüzünüze çarpar. Sonunda JC'yi bir adamla yakaladıklarında ne olur? İki tarafa da sallanma alışkanlığı olan ama erkekleri kadınlara tercih eden JC, Nashville'in en kötü saklanan sırrı haline gelmek üzeredir.

Ben Holly Wix'im, bir yıldız yaratma TV şovunun galibi ve JC'nin bir zamanlar etkileyici olan ama şimdi düşüşe geçen kariyerini canlandırmak için plak şirketi tarafından seçildim. Bu büyük bir olay gibi görünmüyordu.

kontratıma dahil ettim. İsmimin bir country yıldızıyla anılması hangi gözü açık kıızı heyecanlandırmaz ki?

Safça beklediğim yıldızlığa giden tek yönlü bilet yerine, evdekilerin maaş çeklerini on iki paket ve kazı kazanlara harcayabilmelerinden daha hızlı bir şekilde tüm sektör şakalarının hedefi haline geliyorum. Ama bu rüya kariyeri canlı tutmak için tek bir şansım var ve dürüst olmak gerekirse, onu kurtarmak için yapmayacağım şey yok. Bu yüzden işler daha fazla kontrolden çıkmadan JC ile olan bu durumun çözülmesi gerekiyor.

Kamyoncu şapkamın yakasını aşağı doğru çekiştirerek, kasada çıldırdığımı fark eden var mı diye etrafıma bakıyorum. Arkamdaki bir kadın güneş gözlüğünü bebeğinin ağzından çıkarırken dilini şaklatıyor.

Hay aksi.

Dilini şaklatması beni hedef alıyordu, dişsiz, mavi gözlü, gülümseyen bebeği değil. Şaşırtıcı bir şekilde yüzündeki ifade kızgın değil, sempatikti.

"Erkekler pisliktir, haksız mıyım? Ünlü olmak onları daha da ünlü yapıyor."

Zayıfça gülümsüyorum ve o devam ediyor. "Gazetelerde okuduğun her şeye inanma, bebeğim. Her zaman yüzde doksan beşi saçmalıktır. Muhtemelen fotoşoplanmışlardır. Eğer seni aldatıyorsa kafasını muayene ettirmeli."

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, şapkama, gözlüklerime, makyajsızlığıma ve nispeten düşük şöhret seviyeme rağmen yüzünün her yerinde tanınmışlık okuyorum. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum, ama bu bana garip ve sahte geliyor.

"Buna dedikodu gazetesini denmesinin bir sebebi var sanırım?" Ses tonuma biraz mizah katma çabamda başarısız olarak cevap veriyorum.

Başını sallıyor ve el arabasındaki yarım düzine şarap şişesini işaret ediyor. "Kulağa çılgınca gelebilir ama bir içkiye ve içini dökecek birine ihtiyacın var gibi görünüyor."

Markette tanıştığım bir yabancıyla dertleşmek mi? Bu delilik olurdu, tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile. Bunu yaparsam, hikâyenin "dedi ki" kısmı yarınki gazetelerde yer alacak ve etiket beni öldürecek - sözleşmenin ihlali ve sektörde kara listeye alınmak gibi acı verici bir ölüm.

JC'nin bir fotoğrafı gazetelere ilk çıktığında zaten birinci vuruşu kullanmıştım. Doğruca Homegrown Records'un ofisine gittim ve onlara şeytani anlaşmalarının buna değmeyeceğini ve JC'nin kariyerine kendi kariyerim pahasına yardım etmeyeceğimi söyledim.

Cevapları ne oldu? Eğer geri dönüp kıcımlı kaldırıp ofisten çıkmazsam ve yüzüme bir gülümseme yapıştırmazsam, beni turnemden çekeceklerdi ve ben de daha biri olma şansını yakalayamadan bir hiç olacaktım.

Kariyerim için haftanın her günü mücadele ederdim, ancak onu kaybetme tehdidiyle karşı karşıya kaldığımda, geri adım attığımı ve şirket çizgisine uyduğumu söylemekten utanıyorum. Hayaliniz için sadece bir şansınız var. Gururumun ne kadarını yutmak zorunda kalırsam kalayım, bu benim vazgeçmek istediğim bir şey değil. Bu da beni dedikodu paçavrasına ve önümdeki kadına geri getiriyor.

Ona nasıl cevap verebileceğime dair tüm senaryolar beynimde dönüp dururken kasada aramızda garip bir sessizlik uzuyor. Sonunda gülümsüyor ve ifadesinde nazik ve bilgili bir şey var.

"Ne düşündüğünü biliyorum - hikayenin kendi tarafını kimseye anlatamazsın. Çok riskli." Elini kaldırıyor ve sol yüzük parmağındaki dev bir taşı gösteriyor. "Ama ben herhangi biri değilim. Ben de magazin gazetelerinin ön sayfalarında yer aldım ve bunun ne kadar

Berbat. Aralarındaki en büyük reformcu azgınlı on yıl evli kaldıktan sonra, bunların hiçbirine yabancı değilim. Üstelik kardeşlik yeminimi de asla bozmam."

Bakışlarım dev elmastan onun yüzüne yöneliyor. Makyajsız yüz hatlarını incelerken sonunda anlıyorum. "Sen Tana Vines'sın."

Tana Vines yaklaşık on yıl önce Yılın Kadın Country Sanatçısı seçildi ve kocası da bu süre zarfında en az dört ya da beş kez Yılın Şovmeni ödülünü aldı. Onlar country müzik efsaneleri. Gerçek bir güç çifti.

Elini uzatıyor ve ben de tamamen içgüdülerimle hareket ederek elini sıkıyorum.

"Evet, benim," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Holly Wix."

İki şişe şarap içtikten sonra, Tana ve ben kapalı havuzun yanındaki şezlonglara yayıldık. Kapılı duvarların ardında, ortaokuldayken radyodan dinlediğim birinin huzurunda, aylardır kafamı dolduran tüm saçmalıkları nihayet dökme fırsatı buluyorum.

"Altı ay daha mı? JC'nin saçmalıklarına katlanmak için çok uzun bir süre. Kendi bacaklarını kapalı tutmaktan bahsetmiyorum bile. Tanrım, kızım. Bir sik almak için can atmıyor musun?" Tana sordu.

Dudaklarımdan mahcup bir kahkaha kaçtı. "Um, sanırım ipleri öğrenmekle oldukça meşguldüm."

"Kahretsin. Bir sik için öldüüm."

Başımı salladım. "Şirketteki pozisyonumu tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum. Eğer benim resmim de JC'ninki gibi gazeteye çıkarsa, çifte standart yüzünden kığımın üstüne öyle bir otururum ki, önce 'Bingo!' diye bağıramam bile."

Tana yan dönüp bana bakıyor. "Muhtemelen gerçek bu, ama bu onu adil yapmaz. Onun kışını korumalarının tek nedeni beş yıl öncesine ait ödül rafı ve ona yatırdıkları onca para. Sen mükemmel bir imaj destekçisisin. Ama haklısın, çizginin dışına çıkarsan harcanabilirsin."

Tana'yı zaten bir country idolü olarak görüyordum, ama şimdi biraz kızlara aşık olduğumu söylemeliyim. Hiçbir şeyi şekerle kaplamıyor ve bu, bir şey söyleyip tamamen farklı bir şey kasteden insanların dünyasında ferahlatıcı.

"Kim harcanabilir?"

Mick Vines içeri girdiğinde derin bir ses havuz odasında yankılanıyor. Yaşayan bir country efsanesi olan adam, şezlonglarımızın arasındaki masanın üzerinde duran boş şişelerden birini alıyor. "Ve lanet olsun, Tana. Yarım saattir seni arıyordum."

"Gemma nerede olduğumu biliyordu." Gemma'nın Tana ve Mick'in yatılı dadısı olduğunu öğrendim.

Mick şişeyi yere bırakırken Tana doğruldu ve eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"İşte. Ben de bunu arıyordum. Birazcık şekerim."

Tana elini Mick'in ensesine dolayıp onu bir öpücük daha için kendine çekerken başımı başka yöne çeviriyorum, bu seferki o kadar masum değil. Onların mahrem anına izinsiz girmemi umursamıyor gibi görünüyor. Ve bu an, bu karmaşanın içinde sıkışıp kalmamış olmayı daha da çok dilememe neden oluyor.

Onların sahip olduğu şeyi aradığımdan değil - çünkü gerçekten aramıyorum. Beş ya da on yıl boyunca bu tür bir sonsuza kadar mutluluk aramıyorum. Bunun için çok gencim ve odak noktam kariyerim, tam da on yaşından beri kurduğunuz hayale ulaşmanın kıyısında durduğunuzda olması gereken yer.

Ama o sınırdaki bile, ben hala sadece ipleri şirketin elinde olan bir kuklayım. Altı ay oldu ve şimdiden onların istediği yöne çekilmekten bıktım usandım. Bu bağları kesip kendime gelebilseydim neler başarabilirdim? Ancak bu bağları kesmek, halihazırda başardıklarımın feragat etmek anlamına gelir ve bu bir seçenek değil.

Mick tekrar ayağa kalktı ve beni ilk kez fark etti. "Misafirimiz kim, bebeğim?"

Beni tanımaması, Tana'nın bağlantıyı kurmasından çok daha az sürpriz oldu. Dürüst olmak gerekirse, bu sektörde hâlâ bir hiçim. Önemli biri olmak için var gücümle çalışıyorum ve hayranlarım var ama Mick Vines'ın seviyesindeki biri için her zaman önemsiz biri olacağım.

Gülümsedim ve elimi uzattım. "Holly Wix."

Uzattığım elimi sıkarken gözleri kısıldı. "Adını duydum. Adını neden duydum?"

Onda en ufak bir tanıma belirtisi olması bile beni hayrete düşürüyor. Midem büyük dalgalar halinde dönüyor ve Tana araya girerek beni dudaklarımdan dökülmek üzere olan açıklamayı beceriksizce yapmaktan kurtarıyor.

"Holly'yi kasada yakaladım, o sırada bir dedikodu gazetesinin ön sayfasında kendini görmenin ne kadar kötü olduğunu konuşuyorduk."

Mick'in bakışları bilgiyle aydınlanmadan önce daha da daralıyor. "Wix. Sen JC Hughes'un bugünlerde koluna taktığı genç ve seksi şeysin."

Bu tanım karşısında irkildim, çünkü böyle tanınmak istemiyordum.

Ama şeytanla anlaşma imzalayınca böyle oluyor işte.

Tana oturduğu yerden onun kalçasını tokatlıyor. "Ve Boone Thrasher ile turneye çıkıyor çünkü Carrie ve Miranda'dan bu yana sahneye çıkan en ateşli yeni yetenek."

Onun bu kararlı açıklaması beni şaşkına çeviriyor ve karnımdaki gergin dalgalar gururla parlıyor.

Mick, siyah deri çizmelerinin topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Henüz şarkı söylediğini duymadım ama resmini gördüğüme eminim."

Yüzümü buruşturdum, gururum söndü.

"Sorun da bu zaten. Plak şirketi onu köşeye sıkıştırdı ve JC durumunu bir zorunluluk haline getirdiler. Bundan kurtulamaz," diye açıklıyor Tana.

Mick beni inceliyor. "Kiminlesin kızım?"

"Homegrown. *Country Dreams*'i kazandığımda benimle sözleşme imzaladılar."

"Ah." Mick iki kez başını sallıyor. "Şimdi adını ilk kez nerede duyduğumu biliyorum. Ve muhtemelen kazandıktan sonra 'milyon dolarlık kayıt sözleşmeni' almak için bir şeytan pazarlığı imzaladın."

Bu bir soru bile değil. Mick oyunun nasıl oynandığını biliyor.

"Ya bu olacaktı ya da Kentucky, BFE'de bir bowling salonunda çalışmaya devam edecek ve asla şansımı denemeyecektim. En azından bu beni Nashville'e götürdü."

Elini kaldırır. "Savunmaya geçmenize gerek yok. Yargılamıyorum. Hepimiz buraya gelmek için gereken yolu seçeriz ama bu, sonuçlarına katlanmak anlamına gelir. Bu JC saçmalığına daha ne kadar katlanacaksın? Sanırım imajını parlatmak ve iyi bir basın oluşturmak için onun koluna girip gülümsemek zorundasın. Ayrıca, hepimiz onun birkaç yıldan uzun bir süredir kumarhane emekliliğinin eşliğinde olduğunu biliyoruz."

Vay be. Mick gerçekten de oyunun nasıl oynandığını biliyor. Sanırım tüm tuzakları öğrenmeden Nashville'de onun kadar uzun süre kalamazsınız.

"Altı ay," diyor Tana. "Ve bu menajerlerimizin bizi bağladığı zamanki gibi değil. JC, Holly'nin kariyerine zarar verip vermemeyi umursuyor gibi görünmüyor."

Başımı çevirip Tana'ya bakıyorum. "Senin, Holly ile . . ." Mick'e dönüp bakıyorum. "Gerçekten mi? İlişkiniz bir reklam gösterisi olarak mı başladı?"

Tana gülüyor. "Tabii ki öyle oldu. Yoksa neden böyle bir erkek fahişesiyle ilişkiye gireyim ki? Biraz sokak itibarına ihtiyacım vardı ve o da memeli her şeyle yattığı için basında yanlış bir şekilde yer alıyordu."

"Tanrım, bebeğim. Bu çok eski bir tarih ve biz bunu bir sebepten dolayı gizli tuttuk."

Tana, "Ben sadece bazen her şeyin yolunda gittiğini söylüyorum," diyor.

Mick başını sallıyor. "Bu konuşmanın amacına geri dönelim." Bakışlarını bana dikerek devam ediyor. "JC böyle devam ederse altı ay içinde boku yiyebilirsin. Şu anda senden yana sempati var, ama yatmaya ve kabullenmeye devam edersen, aptal gibi görüneceksin."

Tana tekrar kalçasını tokatlıyor. "Yardımcı olmuyor."

Kocasını uzanıp onun elini tutuyor. "Kes şunu kadın, yoksa bu gece kışına daha sert şaplak atarım."

Tana'nın yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve ben de tam olarak neden bahsettiklerini anlamaya çalışmadan bu yorumun peşini bırakmaya karar veriyorum.

Mick onun elini bırakıyor ve şarap şişelerinin arasına sıkıştırılmış dergiyi alıyor. "Aldatan sikiş olduğu dergi bu mu?"

Tana başını sallayarak dergiyi Mick'in elinden alır. "Hayır, beni taşralı bir yıldız adayını için terk etmeye karar verirken evleneceğim seksi milyarder sikiş dergi bu."

Kapağına bir göz attım. *Forbes*'un bir nüshası ve kapakta aptalca yakışıklı, siyah saçlı bir adam var.

Başlıkta şöyle yazıyor: CREIGHTON KARAS REKABETİ EZİP GEÇTİ.

"Sen neden bahsediyorsun, kadın? Başka bir kadına bakarsam beni arkaya gömersin," diye homurdanıyor Mick.

Tana'nın lirik kahkahası duvarlarda yankılanıyor. "Aynen öyle ve bunu sakın unutma."

Daha yakından bakmak için dergiyi elinden kapıyorum. "Vay canına, kızım. Sakin ol."

Şarabın etkisiyle içgüdülerim köreliyor ve onun country müzik kraliyet ailesine ait huzurunda eğilip kalkmaya devam ediyorum.

"Şşşt. Ona bakmam lazım." Bunu yapmak için neden sessizliğe ihtiyacım olduğundan emin değilim ama görünüşe göre içtiğim büyük şişe şarap ihtiyacım olduğunu söylüyor.

Adam muhteşem ama ukala ve kibirli görünüyor. Dergiyi çevirip açıyorum ve başka bir resmini bulana kadar sayfalarını karıştırıyorum.

Kazanıyorum çünkü kaybetmek bir seçenek değil.

-Creighton Karas

Beynimden geçen tek düşünce, o kazanırken onun ödülü olmayı ne kadar çok istediğim olduğunda gerçekten sarhoş olduğumu anlıyorum. *Bu da nereden çıktı şimdi?* Sanki ben böyle bir adamla ne yapacağımı biliyormuşum gibi. Benim ligimin o kadar dışında ki, komik bile değil.

Mick ve Tana'ya bakıyorum, bir kez daha dudaklar ve uzuvlar arasında kilitlenmişler.

Ve ... bu benim gitmem için bir işaret.

Dergiyi tokatlayarak kapatıyorum ve titrek bacaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Gitsem iyi olacak."

Tana Mick'ten uzaklaşıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Tatlım, hiçbir yere gitmiyorsun. Ben gidip bir misafir odası hazırlayayım. Seni sarhoş ettiğimden beri en azından bunu yapabilirim."

"Gerek yok. Eve gitmeliyim. Suyu ihtiyacı olan bir bitki var. Ya da başka bir şey."

Gözlerimi kısıyorum çünkü bitkimin ölü mü yoksa canlı mı olduğunu hatırlayamıyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır sulamamıştım. Görünüşe göre canlı ya da ölü olabilecek bitkiler hakkında çok fazla düşünüyorum ve dengeme konsantre olamıyorum çünkü öne doğru devrildim.

Mick uzattığı avucuyla beni yakalıyor. "Hadi tatlım. Seni bu gece yatırıyoruz. Farklı bir şey duymayacaksın."

Beni döndürüyor ve geniş malikâneye açılan kapıya doğru yürütüyor. "Ayrıca, birilerinin seni kanatlarının altına alması gerekiyor gibi görünüyor, böylece bu orospu endüstrisi tarafından çiğnenip tükürülmezsin. Karım eve başıboş hayvan getirecek biri değildir, o yüzden sende biraz korunmaya ihtiyaç duyan bir şeyler görmüş olmalı. Buna sahip olduğundan emin olacağız."

Gözlerim yanıyor ve beklenmedik gözyaşlarımı geri kırıyorum. Altı aydır bu şehirdeyim, aslında arkadaşsızım ve görünüşe göre bir gecede, tanışma şansım olacağını hiç düşünmediğim iki kişi tarafından evlat edinildim.

"İyi geceler Holly. Sabah görüşürüz tatlım," diye sesleniyor Tana arkamdan.

Sahne de durduğum o keyifli anların dışında, aylardır ilk kez yüzümde gerçek bir gülümseme var ve kendimi bir yere ait hissediyorum.

Çok uzun sürmüyor.

Creighton ve Holly'nin devamını kaçırmak istemezsiniz hikâyesinin ! indirmek buraya dokunun. Kirli Milyarder'i ÜCRETSİZ için

AYRICA MEGHAN MARCH TARAFINDAN

MANOLYA DÜET

[Creole Kingpin](#)

(Mart 2020) [Madam](#)

[Temptress](#) (Nisan

2020)

EFSANE ÜÇLEMESİ

[Efsanenin Çöküşü](#)

[Scarlett Evi](#) (Aralık

2019)

[The Fight for Forever](#)

(Ocak 2020)

KIRLI MAFYA DÜETİ:

[Kara Koyun](#)

[Beyaz](#)

[Sövalye](#)

FORGE ÜÇLEMESİ:

[Şeytanla Anlaşma](#)

[Şeytanın Şeytanın](#)

[KalbiŞansı](#)

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

[Günahtan Daha](#)

[Zengin Günah](#)

[Günahtan Zevk](#)

[Kadar Suçlu](#)

[Almak](#)

DAĞ ÜÇLEMESİ:

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ:

Vahşi Prens

Demir Prenses

Haydut Kraliyet

BENEATH SERİSİ:

Bu Maskenin Altında

Bu Mürekkebin

Altında

Bu Zincirlerin Altında Bu

Yaraların Altında Bu

Yalanların Altında

Bu Gölgelemin Altında

Gerçeğin Altında

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkler

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirlİ
Gerçek Seksi

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang
Sert Şarj
Cihazı

BAĞIMSIZLAR:

Beni Geri Götür
Kötü Karar

YAZAR HAKKINDA

Şirket avukatlığından romantizm yazarlığına geçiş, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* çoksatan yazarı Meghan March'ın asla pişman olmayacağı bir inanç sıçramasıydı. Otuzdan fazla kitabı yayınlanan yazar, dünyanın dört bir yanındaki romans severlere neredeyse bir düzine dilde milyonlarca kitap sattı. Kalbi göçebe olan yazar, şu anda Kuzeybatı Pasifik ormanlarında gerçek hayattaki alfa kahramanı ile sonsuza dek mutlu bir hayat sürmektedir.

Sizden haber almayı çok ister. Onunla bağlantı kurun:

www.meghanmarch.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

